

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΒΡΑΪΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΑΛΦΕΙΟΣ, ΑΘΗΝΑ 2000

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΕΒΡΑΪΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αφιερώνεται στα ανώνυμα θύματα κάθε θρησκευτικής μισαλλοδοξίας

© *Copyright*: Ιωάννης Ν. Παπανικολάου

ISBN: 960-86147-2-4

Εκδόσεις "Αλφειός" Χαρ. Τρικούπη 22 106-79 Αθήνα τηλ. 3623092

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στους αιώνες που οι Ευρωπαίοι θαλασσοπόροι ανακάλυπταν νέες χώρες και άγνωστους λαούς, οι πρώτοι που έφταναν επί τόπου ήσαν οι ιεραπόστολοι που έσπευδε (για να προλάβει τυχόν ανταγωνιστές) να στείλει ο Πάπας. Εξασφάλιζε έτσι την πρωτιά στον εκχριστιανισμό των ιθαγενών. Οι κάτοικοι των χωρών αυτών ζώντας πάντοτε σε απάτητες ζούγκλες της Αφρικής ή της Ασίας δεν είχαν την παραμικρή επαφή με "πολιτισμένους" ανθρώπους. Προς μεγάλη όμως έκπληξη των ιεραπόστολων λάτρευαν ξύλινα αγάλματα (ξόανα) και πέτρινα ομοιώματα παρόμοια με τις εικόνες της "βρεφοκρατούσας" Παναγίας. Βάφτιζαν τα παιδιά τους σε ποτάμια, έθαβαν τους νεκρούς τους με τελετές παρόμοιες με τις Χριστιανικές κηδείες, ενώ διέθεταν κατά φυλή τον μάγο τους που έπαιζε τον ρόλο του ενδιάμεσου μεταξύ θεού και ανθρώπων.

Επειδή οι ιεραπόστολοι διαφωνούσαν μεταξύ τους στην εξήγηση του φαινομένου, και δεδομένου ότι οι λατρευτικές διαδικασίες των ιθαγενών είχαν τόσες πολλές ομοιότητες με τον Χριστιανισμό, ζήτησαν οδηγίες από τον Πάπα. Είναι δε γνωστή η εξήγηση που δόθηκε από τον "αλάθητο" Πάπα: Ο θεός γνωρίζοντας φυσικά από πριν (τί παντογνώστης θα ήταν αν δεν γνώριζε) τις προθέσεις των ιεραποστόλων ενέπνευσε στους ιθαγενείς τις λατρείες και τις τελετές που βρήκαν μπροστά τους για να προετοιμάσει και διευκολύνει το "θεάρεστο" έργο τους (το ότι η κατάσταση αυτή χρονολογείτο χιλιετίες πριν από την εμφάνιση του Χριστιανισμού ήταν ασήμαντη λεπτομέρεια, την οποία αντυπαρήλθαν). Έτσι έληξε η ιδεολογική διαμάχη και οι ιεραπόστολοι επιδόθηκαν με περισσότερο ζήλο και επιτυχία στην πραγμάτωση της αποστολής τους.

Το πιο πάνω κατά πάντα ακριβές ιστορικό γεγονός παρατέθηκε για να επισημανθεί η αλήθεια ότι όλοι οι άνθρωποι σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου, χωρίς προσυεννόηση ή επαφές μεταξύ τους με μόνο οδηγό το δέος που αισθάνεται κάθε λογικό όν μπροστά στα φυσικά φαινόμενα (τα περισσότερα εκ των οποίων ήσαν ανεξήγητα για τους διαθέτοντες πενιχρές γνώσεις πρωτόγονους ανθρώπους) έχουν καταφύγει στην δημιουργία θεών, με λατρείες, τελετές και μυστήρια που μοιάζουν μεταξύ τους όπως μοιάζουν και οι άνθρωποι ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή ή κατοικία. Πρέπει δηλαδή να μην απέχει και πολύ από την πραγματικότητα ο ισχυρισμός ότι οι άνθρωποι δημιούργησαν τους θεούς και όχι οι θεοί τον Άνθρωπο.

Οι άνθρωποι λοιπόν στα πρώιμα στάδια της εμφάνισης τους στην Γη θεοποίησαν τον Ουρανό και την Γη. Τον Ήλιο και την Σελήνη. Την Νύχτα με τους αστερισμούς της. Τις θάλασσες και τα ποτάμια που χύνονται σ' αυτές. Ακόμη και στους ανέμους αναγνώρισαν θεϊκή ιδιότητα. Όταν όμως εγκατέλειψαν την νομαδική ζωή και από πλανόδιοι κυνηγοί μεταβλήθηκαν σε φιλήσυχους γεωργούς με μόνιμη και σταθερή εγκατάσταση, τα αντικείμενα της λατρείας τους έγιναν πιο γήινα και κοντινά. Προσαρμόστηκαν λοιπόν οι θεοί τους στο (σταθερό πλέον) περιβάλλον των ανθρώπινων κοινωνιών και άρχισαν να αποκτούν ιδιομορφίες και ιδιότητες αντίστοιχες και ανάλογες με τις εμπειρίες, τις γνώσεις και τις φαντασιώσεις των ανθρώπων που τους δημιουργούσαν. Στο είδος και τον χαρακτήρα των θεών συνέβαλε ακόμη όπως είναι αυτονόητο, το κλίμα της περιοχής, οι εναλλαγές και η διάρκεια των εποχών, η διαύγεια της ατμόσφαιρας καθώς και η βιαιότητα των καιρικών φαινομένων (καταιγίδες, κεραυνοί κ.λ.π.), τα χρώματα του ουρανού και της θάλασσας, πολύ περισσότεροι που οι παράγοντες αυτοί επιδρούν σ' αυτό που σήμερα αποκαλούμε εσωτερικό κόσμο και χαρακτήρα των ανθρώπων (δημιουργών των θεών).

Πρέπει τέλος να τονιστεί ιδιαίτερα ότι η δημιουργία των θεών, η εξιστόρηση των "οικογενειακών" τους, καθώς και οι "εξηγήσεις" για την δημιουργία του Κόσμου, των ανθρώπων, των ζώων και των φυτών, περιλαμβάνονταν στις λαϊκές δοξασίες που η μία γενεά μετέδιδε προφορικά στην άλλη (με προσθήκες, αλλαγές και βελτιώσεις) μέχρι που ανακαλύφθηκε η κανονική γραφή με την μορφή που την ξέρουμε σήμερα και αυτό έγινε μόλις την τελευταία πριν από την γέννηση του Χριστού χιλιετία. Από τότε άρχισε η καταγραφή των σχετικών αντιλήψεων, που όμως εμπλουτίζονταν κάθε φορά, με τις προσωπικές δοξασίες του καταγραφέα (συγγραφέα).

Η Ελλάδα ευτύχησε να ασχοληθούν με τις δοξασίες που προαναφέρθηκαν από πολύ νωρίς τόσο πολλοί που δεν ξέρι κανείς από ποίον να αρχίσει. Από αυτούς που τα κατέγραψαν ευθέως (όπως ο Ησίοδος ή ο Απολλώνιος ο Ρόδιος) ως "γεγονότα", ή από εκείνους που τα περιέλαβαν εμμέσως κατά την εξιστόρηση ιστορικών υποτίθεται γεγονότων (όπως ο Όμηρος). Παραστατικότερες όμως περιγραφές θεϊκών κ.λ.π. καμωμάτων περιέχονται στις περισσότερες αρχαίες ελληνικές τραγωδίες (αλλά και κωμωδίες). Ενιαίο και αυστηρό κείμενο με αυξημένο κύρος και αυθεντία δεν υπήρξε κατά την διάρκεια της "ειδωλολατρίας" στην Ελλάδα και το πεδίο είχε αφεθεί ελεύθερο για την εξέλιξη των θρησκευτικών πεποιθήσεων, οι οποίες προσαρμόζονταν συνεχώς στις νέες γνώσεις και εμπειρίες. Η ελευθεριότητα αυτή μαζί με την έκρηξη της φιλοσοφικής αναζήτησης (το θαυμαστότερο χαρακτηριστικό της αρχαίας Ελλάδας) είχαν φτάσει όπως είναι γνωστό στο σημείο να αφιερώνουν στην Ελλάδα και άγαλμα "τω αγνώστω θεώ", πράγμα που δείχνει την έλλειψη οποιουδήποτε φανατισμού ή θρησκοληψίας. Αυτήν άλλωστε την ευκαιρία εκμεταλλεύτηκε ο Απόστολος Παύλος για να διαδώσει τον Χριστιανισμό και στην Ελλάδα και να δημιουργήσει την πρώτη Χριστιανική Εκκλησία στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Με βάση τις πιο πάνω πηγές συμπληρωμένες και από τα ευρήματα της αρχαιολογικής σκαπάνης είμαστε σήμερα σε θέση να γνωρίζουμε τις λατρευτικές συνήθειες, πολλά από τα τοπικά μυστήρια και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των Ελλήνων της αρχαιότητας. Όλα αυτά σήμερα τα αντιμετωπίζουμε φυσικά και τα ονομάζουμε ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ. Όλοι δε οι Λαοί του Κόσμου διαθέτουν την αντίστοιχη μυθολογία τους. Ο μόνος λαός που την μυθολογία του την αντιμετωπίζει ως ιστορία, αλλά και θρησκεία ακόμη και σήμερα (συγχέοντας κάποια ίχνη ιστορίας με θαύματα, προφητείες και αυτοπρόσωπες εμφανίσεις του Θεού) είναι οι Εβραίοι που μαζί με τους Χριστιανούς, εμφανίζουν την αποκαλούμενη «ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ» ως θεόπνευστο κείμενο με αξιώσεις ιστορικού κειμένου απολύτου ακριβείας. Για μας τους Έλληνες θα ήταν τελείως αδιάφορο το πώς αντιμετωπίζουν οι Εβραίοι την μυθολογία τους αν η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ως βάση του Χριστιανισμού δεν διδασκόταν με την μορφή που προαναφέρθηκε στα ελληνικά σχολεία, εμφυσώντας στα Ελληνόπουλα την πίστη σε έναν θεό άτεγκτο, εκδικητικό, μνησίκακο και τιμωρό κάθε ανθρώπινης αδυναμίας και παρέκκλισης από τον «Μωσαϊκό Νόμο». Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά εμφανίζεται το σύγχρονο Ελληνικό Ιερατείο με απαιτήσεις για εντονότερη και συστηματική διδασκαλία του μαθήματος των «θρησκευτικών» κάνοντας λόγο για «περισσότερο Χριστό στα σχολεία»...

Σε αντίθεση με την Εβραϊκή Μυθολογία, στοιχεία μόνον της Ελληνικής Μυθολογίας (και μάλιστα επιλεγμένα με προσοχή για να μη δημιουργούν ανίερους συνειρμούς) διδάσκονται τα Ελληνόπουλα μόνο στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου. Είναι δε καταπληκτικό ότι μέχρι και πριν από μερικά χρόνια δεν υπήρχε ένα ενιαίο ελληνικό κείμενο καταγραφής της Ελληνικής Μυθολογίας. Αν κανείς ήθελε να την μελετήσει κατέφευγε σε συγγράμματα ξένων, που ευτυχώς

έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά. Ένα τέτοιο έργο είναι η δίτομη "Ελληνική Μυθολογία" του Γάλλου Ακαδημαϊκού Ζαν Ρισπέν (που την ελληνική της έκδοση επιμελήθηκε ο αείμνηστος ακαδημαϊκός Σπύρος Μαρινάτος). Οι μύθοι που θα περιληφθούν στο παρόν προέρχονται κυρίως από το έργο αυτό και η διευκρίνιση γίνεται για να καταφανεί ότι οι πηγές μας είναι "υπεράνω κάθε υποψίας" για τυχόν αντιχριστιανική διάθεση ή προκατάληψη, δεδομένου ότι και οι δύο ακαδημαϊκοί που προαναφέρθηκαν δεν μπορεί να κατηγορηθούν για έλλειψη Χριστιανικής ευλάβειας. Θα παραθέσουμε λοιπόν μερικούς από τους ελληνικούς μύθους (που "κατά σύμπτωση" δεν διδάσκονται στα σχολεία ή που δεν παραλληλίζονται με παρεμφερείς ή ομοειδείς Εβραϊκούς) για να δείξουμε ότι η Ελληνική Μυθολογία δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτε την Εβραϊκή. Η μόνη διαφορά στις δύο πλευρές είναι ότι τους μεν ελληνικούς μύθους τους αντιμετωπίζουμε κυριολεκτικά σαν παραμύθια, θαυμάζοντας τον βαθύτερο συμβολισμό, τον ρομαντισμό, την φαντασία και την ποιητική διάθεση της ελληνικής σκέψης, ενώ τους Εβραϊκούς μύθους μας τους επιβάλουν ως ιστορικά γεγονότα με δήθεν θεϊκή έμπνευση και επίβλεψη.....

Στο δεύτερο μέρος θα προσπαθήσουμε να εξιστορήσουμε (βασισμένοι σε πηγές επίσης "υπεράνω υποψίας") σε αδρές γραμμές τα γεγονότα που επακολούθησαν την κατά τον τέταρτον αιώνα πλήρη επικράτηση του Χριστιανισμού. Την εξοντωτική καταπολέμηση του Ελληνισμού (με ό,τι σημαίνει ο όρος αυτός) που έγινε από τον Χριστιανισμό με το πρόσχημα της καταπολέμησης της "ειδωλολατρίας". Θα επισημάνουμε επίσης μερικά (μόνο) από τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν σε βάρος της ελληνικής παράδοσης, της τέχνης και της φιλοσοφίας με θύμα όχι μόνο τον Ελληνισμό, αλλά και την πολιτιστική κληρονομιά ολόκληρης της Ανθρωπότητας.

Στο τελευταίο μέρος αφού ερευνηθούν οι συνθήκες που οδήγησαν στην άλωση της Κωνσταντινούπολης και την Τουρκοκρατία περιγράφονται οι ενέργειες της Εκκλησίας στα χρόνια της σκλαβιάς και ο ρόλος του Πατριαρχείου στις προσπάθειες των Ελλήνων (Χριστιανών) για αποτίναξη του Τουρκικού ζυγού. Στη συνέχεια εξετάζεται η στάση του Ιερατείου κατά των "κλεφτών" και των εκπροσώπων του ελληνικού διαφωτισμού (Κοραής, Ρήγας, "Ανώνυμος"). Ακολουθεί η περιγραφή των συνθηκών που δημιουργήθηκαν κατά την Επανάσταση του 1821 και ο ρόλος της Εκκλησίας στον ξεσηκωμό του Γένους. Ακολουθεί περιγραφή των γεγονότων σε κορυφαίες στιγμές της Ελληνικής Ιστορίας και τέλος εξετάζεται η διαπλοκή (κηδεμόνευση θα μπορούσαμε να πούμε) της Εκκλησίας με το Κράτος και οι προσπάθειες που πρέπει κατά τη γνώμη μας να γίνουν προς την κατεύθυνση της οριστικής απεμπλοκής (χωρισμός Εκκλησίας και Κράτους).

Από όσα θα διαβάσετε στο βιβλίο που ακολουθεί μπορείτε να αμφισβητήσετε ίσως τα συμπεράσματα (όπου εκφράζονται). Τα παρατιθέμενα όμως γεγονότα είναι απολύτως αναμφισβήτητα, αφού έχουν μεταφερθεί από πηγές που είναι αδιανόητο να δημιουργήσουν οποιαδήποτε υπόνοια αντιχριστιανικής διάθεσης και κάθε φορά γίνεται παραπομπή σ' αυτές. Προειδοποιούμε τον αναγνώστη ότι στο παρόν βιβλίο θα διαβάσει για κάποιες χοντροκομμένες πλαστογραφίες και νοθεύσεις της ιστορίας, που για πολλούς αιώνες εμφανίζονταν ως απόλυτες αλήθειες τόσο από το Ιερατείο όσο και από την άρχουσα τάξη (που πολύ την βολεύει η υιοθέτηση τέτοιων απόψεων όπως θα δούμε στα κατ' ιδίαν κεφάλαια). Πιστεύουμε ότι κλονίζουμε κάπως τον κατά την γνώμη μας ψευδεπίγραφο ισχυρισμό για ύπαρξη "ελληνοχριστιανικού πολιτισμού" ("Θρησκεία, Πατρίς, Οικογένεια" του Μεταξά, "Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών" του Παπαδόπουλου). Έτσι γίνεται φανερό ότι το παρόν βιβλίο απευθύνεται μόνο σε όσους έχουν την γενναιότητα και το

θάρρος να διαβάσουν απόψεις διαφορετικές από εκείνες που διδάχτηκαν στα σχολεία, τα "κατηχητικά", τις εκκλησίες.

Αθήνα Μάιος 1999. Ο Συγγραφέας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ - ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ

Κατά την Παλαιά Διαθήκη (Εβραϊκή Μυθολογία) ο θεός την έκτη ημέρα της Δημιουργίας σκέφτηκε να πλάσει και τον Άνθρωπο, αφού προηγουμένως είχε ξεμπερδέψει με όλα τα υπόλοιπα θέματα. Ανακάτεψε λοιπόν το χώμα με νερό και από την λάσπη δημιούργησε το σώμα του πρώτου Άνδρα, του Αδάμ. Με ένα φύσημα του έδωσε πνοή στο άψυχο σώμα και έτσι ο Αδάμ απέκτησε ζωή. Σκέφτηκε στην συνέχεια ότι δεν είναι ωραίο πράγμα να αφήσει μόνο και άπραγο τον Αδάμ και γι' αυτό έκοψε ένα τμήμα (μία πλάτη) από το σώμα του και μ' αυτό δημιούργησε (να μην ξεχνάμε ότι είναι παράγωγο και παράρτημα) την πρώτη Γυναίκα. Αυτό ήταν κατά την Εβραϊκή μυθολογία το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι που δημιουργήθηκε κατ' ευθείαν (χωρίς δηλαδή εξελικτική διαδικασία όπως δέχεται σήμερα η Επιστήμη) με την σύγχρονη μορφή του ανθρώπινου γένους. Από το ζευγάρι αυτό προφανώς καταγόμαστε όλοι (λευκοί, μαύροι, ερυθρόδερμοι, κίτρινοι κ.λ.π.). Η ιστορία θα ήταν ένα ωραίο παραμύθι (όπως όλες οι αντίστοιχες ιστορίες των διάφορων λαών) αν το Ιερατείο δεν είχε επιβάλει επί αιώνες να θεωρείται σαν η μόνη, απόλυτη και μη επιδεχόμενη αμφισβήτηση αλήθεια για την προέλευση του ανθρώπινου γένους. Οι συνέπειες στην εμμονή αυτή είναι αυτονόητες. Οι επιστήμονες για χιλιάδες χρόνια δεν τολμούσαν να εκφράσουν αντίθετη άποψη (για εξέλιξη των ειδών κ.λ.π.), ενώ όσοι "άφρονες" αψήφησαν τις προειδοποιήσεις της Εκκλησίας και άρχισαν να ερευνούν τα πράγματα, βρέθηκαν μπροστά στην Ιερά Εξέταση και την πυρά. Βλέπετε η Εκκλησία ταυτίστηκε με το Κράτος και την κτηνώδη βία του αποκτώντας δικαίωμα ζωής και θανάτου επί των "πιστών" της....

Ο αντίστοιχος μύθος της Ελληνικής Μυθολογίας για την δημιουργία του ανθρώπινου γένους έχει ως εξής:

Μετά την δημιουργία των θεών, των τιτάνων, γιγάντων, ημιθέων κ.λ.π. ο πρώτος κοινός άνθρωπος πλάστηκε επίσης από λάσπη που έκανε ο (Τιτάνας) Προμηθέας αναμειγνύοντας χώμα με τα δάκρυα του. Ο πρώτος αυτός Άνδρας ήταν ο Δευκαλίωνας που θεωρείτο έτσι σαν γιος του Προμηθέα. Ο Δευκαλίωνας ζευγάρωσε με την Πυρρά που ήταν κόρη του Επιμηθέα (αδελφού του Προμηθέα) και της Πανδώρας (που ήταν δημιούργημα του Ηφαίστου).

Ο μύθος στην συνέχεια εμφανίζει τον Δία να καταδιώκει το νεαρό ζευγάρι, διότι στο πρόσωπο τους ήθελε να εκδικηθεί τον Προμηθέα (θα πούμε στο επόμενο κεφάλαιο το γιατί). Ο Προμηθέας όμως για να προστατέψει το ζεύγος κατασκεύασε ξύλινη "κιβωτό", μέσα στην οποία το κλείνει πριν αρχίσει η καταιγίδα που δημιούργησε ο εξοργισμένος Δίας. Επί εννέα μέρες και νύχτες βρέχει ακατάπαυστα και η "κιβωτός" παρασύρεται σε στεριές και θάλασσες. Στο τέλος το σκάφος βρίσκεται προσαραγμένο στην κορυφή του Παρνασσού. Πρώτη δε φροντίδα του Δευκαλίωνα ήταν μόλις κατάλαβε ότι γλύτωσε από την καταστροφή να προσφέρει θυσία στον οργισμένο Δία ελπίζοντας να τον εξευμενίσει, πράγμα που το επιτυγχάνει αμέσως (προφανώς οι μίξεις και το λάδωμα των παντοδύναμων είναι πολύ παλιά υπόθεση). Ο Δίας στέλνει στους ναυαγούς ως άγγελον

(αγγελιαφόρον του) τον Ερμή. Αλλά τους λέγει: *"διατυπώσατε μίαν ευχήν, ο Κύριος του Ολύμπου εγγυάται την πραγμάτωση της"*. Ο Δευκαλίωνας αισθανόμενος αφόρητη μοναξιά ζητεί από τον θεό την δημιουργία νέου ανθρώπινου γένους. Ο Ερμής τους συμβουλεύει να προχωρούν μπροστά παραλλήλως και να πετούν πίσω τους πέτρες. Από τις πέτρες που έριχνε ο Δευκαλίων γεννιόντουσαν άνδρες, ενώ από τις πέτρες της Πυρράς γεννιόντουσαν γυναίκες.

Πρέπει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι τόσο πολύ πίστευαν οι Έλληνες στον μύθο αυτό, ώστε ο γνωστός περιηγητής Πausανίας αφηγείται ότι κατά τις περιηγήσεις του στα μέρη της Θήβας βρήκε πέτρες (το 150 μ.Χ. περίπου) που είχαν ακόμη πάνω τους ανθρώπινο δέρμα.....

Ο μύθος τελειώνει με την "πληροφορία" ότι το ζευγάρι (Δευκαλίων και Πυρρά) απέκτησαν απογόνους και με την φυσική μέθοδο. Στους απογόνους αυτούς (που θεωρούνταν ανώτερης τάξεως) κατέτασαν τον εαυτό τους τα μέλη της Ελληνικής Άρχουσας τάξης, δηλαδή οι πολιτικοί Άρχοντες και το Ιερατείο. Ενώ για τον απλό Λαό ισχυρίζονταν ότι προερχόταν από τις πέτρες....

Εκείνο που προκαλεί εντύπωση με τον άνω μύθο της Ελληνικής Μυθολογίας δεν είναι η πρωτοτυπία του, αφού σχεδόν σε όλες τις μυθολογίες του Κόσμου συναντάμε παρεμφερείς διηγήσεις, αλλά το γεγονός ότι δεν έχει περιληφθεί σε οποιοδήποτε σχολικό βιβλίο ("μυθολογίας", "πατριδογνωσίας", "ιστορίας" κ.λ.π.). Είναι φανερό ότι έχει μεσολαβήσει ένα είδος άτυπης λογοκρισίας (ή αυτολογοκρισίας) των συγγραφέων, για τον φόβο μήπως οι μικροί Έλληνες μαθητές αρχίσουν και κάνουν επικίνδυνους συνειρμούς υποψιαζόμενοι ότι όση "αλήθεια" περιέχει ο μύθος για τον Δευκαλίωνα και την Πυρρά, άλλη τόση περιέχει και ο μύθος της Εβραϊκής Μυθολογίας για τον Αδάμ και την Εύα. Τέτοιες ενσυνείδητες παραλείψεις θα συναντήσουμε πολλές κατά την αντιπαράθεση μύθων της Ελληνικής Μυθολογίας με αντίστοιχους της Παλαιάς αλλά και της Καινής Διαθήκης που θα ακολουθήσουν παρακάτω.

ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Σχετικά με τους πρωτόπλαστους η εβραϊκή μυθολογία συνεχίζει ότι αρχικά ζούσαν σε απόλυτη ευτυχία μέσα στον παράδεισο και ήσαν αθάνατοι. Είχαν όμως εντολή να μη δοκιμάσουν ορισμένες "γεύσεις" από κάποιο καρπό που ο θεός είχε αφήσει στην διάθεση τους δοκιμάζοντας την υπακοή και αυτοπειθαρχία τους. Είναι δε πασίγνωστη η συνέχεια όπου ο "όφιος εξηπάτησε" την Εύα και εκείνη με την σειρά της παρέσυρε τον Αδάμ στην ανυπακοή. Αποτέλεσμα της παράβασης αυτής ("προπατορικό αμάρτημα") ήταν να εκδιωχθούν από τον παράδεισο, να πάψουν να είναι αθάνατοι και έκτοτε (όπως συνεχίζει ο μύθος) ο μεν Αδάμ (ο Άνδρας) θα έπρεπε να εξασφαλίζει τα προς το ζην με μεγάλο κόπο, ενώ η Εύα (η Γυναίκα) θα γεννούσε τα παιδιά της με ωδύνες και δάκρυα. Η λύτρωση δε από τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος άρθηκαν όπως είναι γνωστό με την σταύρωση του εξανθρωπισμένου υιού του θεού, δηλαδή του Χριστού.

Ο αντίστοιχος μύθος της Ελληνικής Μυθολογίας έχει ως Εξής:

Στα δύο τέκνα του Τιτάνα Υαπετού, δηλαδή στον Προμηθέα και τον Επιμηθέα ανέθεσε ο Δίας το έργο να διανείμουν σε όλους τους επί της Γης ζωντανούς οργανισμούς τα εφόδια που διατίθεντο για άμυνα κατά των εχθρών και για εξασφάλιση της τροφής τους. Την αποστολή αυτή με συμφωνία των δύο αδελφών ανέλαβε να φέρει σε πέρας μόνος ο Επιμηθέας. Μοίρασε λοιπόν όλα τα διατιθέμενα όπλα σε όλα τα ζώα και τα πτηνά, άφησε όμως κατά λάθος έξω από την διανομή τους ανθρώπους. Έτσι τα μεν πτηνά απέκτησαν φτερά για να πετούν, ενώ τα λοιπά ζώα "προικίστηκαν"

με νύχια και δόντια ικανά για άμυνα και επιβίωση, ενώ σε άλλα δόθηκε η ικανότητα της μεγάλης ταχύτητας. Ο Άνθρωπος τελικά έμεινε γυμνός, αδύναμος και απροστάτευτος στο μέσον ενός (θανασίμως) εχθρικού περιβάλλοντος με άμεσο και προφανή κίνδυνο να εξαφανιστεί ως είδος.

Όταν ο Προμηθέας διαπίστωσε το λάθος του αδελφού του και την μεγάλη αδικία σε βάρος των ανθρώπων αποφάσισε να δράσει έστω και κατά παράβαση των οδηγιών του εντολέα τους Δία. Έκλεψε λοιπόν από την Αθηνά την Επιστήμη, από τον Ήφαιστο την φωτιά και από τον ίδιο τον Δία την "πολιτική τέχνη" (το τελευταίο δεν υπήρχε στον αρχικό μύθο και προστέθηκε αργότερα από τον Πλάτωνα). Με αυτά τα εφόδια ο Προμηθέας (ευεργέτη του ανθρώπινου γένους τον χαρακτήριζαν οι αρχαίοι Έλληνες) προίκισε τον Άνθρωπο με ικανότητες όχι μόνο για άμυνα και επιβίωση, αλλά και για κατάκτηση ολόκληρου του Σύμπαντος.

Ο Δίας εξοργίστηκε από την υπέρβαση των εντολών του (προφανώς φοβόταν ότι οι άνθρωποι με τόσες ικανότητες κάποτε θα τον εκθρονούσαν...) και κατεδίκασε τον παραβάτη Προμηθέα στο γνωστό μαρτύριο. Μεταφέρθηκε δηλαδή ο Προμηθέας στην ψηλότερη κορυφή του Καυκάσου (προφανώς οι κατασκευαστές του μύθου δεν γνώριζαν τότε ότι υπήρχαν και άλλα ψηλότερα βουνά), δέθηκε από τον Ήφαιστο με σιδερένιες αλυσίδες και κάθε πρωί ο Δίας έστελνε έναν αετό που καταβρόχθιζε το συκώτι του Δεσμώτη, το οποίο όμως την νύκτα που μεσολαβούσε αναγεννιόταν. Το μαρτύριο αυτό διήρκεσε όμως μόνο τριάντα χρόνια. Μόλις έληξε ο χρόνος αυτής της ποινής του ο Δίας έστειλε τον εξανθρωπισμένο γιο του Ηρακλή και αυτός (εκτός από τα υπόλοιπα "θαυμαστά" έργα που προσέφερε, τους γνωστούς "άθλους" του) ελύτρωσε τον Προμηθέα από τις συνέπειες του "προπατορικού αμαρτήματος". Ο λυτρωτής Ηρακλής κατά την Ελληνική μυθολογία γεννήθηκε ("κατά σύμπτωση" το τρίτο δεκαήμερο του Δεκεμβρίου, δηλαδή μόλις άρχιζε το μέγαλωμα της ημέρας σε βάρος της νύκτας) από την επαφή του Δία με την Αλκμήνη, που φυσικά έλαβε χώρα με την απόλυτη ανοχή του συζύγου της Αμφιτρύονα (αφού επρόκειτο περί θεϊκής μοιχείας), χωρίς όμως να διατυπωθεί ισχυρισμός για διατήρηση της παρθενίας και μετά την γέννηση ενός κοτσάμ ήρωα....

Ο Ελληνικός αυτός μύθος έχει γίνει πασίγνωστος σε όλη την ανθρωπότητα χάρη στον μεγάλο αρχαίο έλληνα τραγωδό Αισχύλο που τον μετέτρεψε (πέντε αιώνες πριν από την εμφάνιση του Χριστιανισμού) στην αριστουργηματική τραγωδία "Προμηθέας Δεσμώτης".

Η σύγκριση των δύο πιο πάνω παρεμφερών μύθων αναδεικνύει και αντανακλά τις διαφορές που υπήρχαν στους δύο πολιτισμούς. Στους Εβραίους η παράβαση είχε σχέση με υλιστικά στοιχεία και χυδαιότητες, ενώ στους Έλληνες η παράβαση είχε σχέση με την νόηση, την τέχνη, και τις εφευρέσεις που βελτιώναν την ζωή των πρωτόγονων κοινωνιών. Στους Εβραίους ο θεός εμφανίζεται εκδικητικός και μνησικάκος, ενώ στους Έλληνες ως τιμωρός μεν, για μικρό όμως χρονικό διάστημα. Περαιτέρω στον Εβραϊκό πολιτισμό η γυναίκα εμφανίζεται ως εξάρτημα του άνδρα -είδαμε ότι αρκούσε ένα τμήμα του ανδρικού σώματος για την δημιουργία της- προορισμένη από τον θεό να τεκνοποιεί με πόνους, αλλά και ευεπίφορη στις παραβάσεις από ελαφρότητα. Αντίθετα για τον Ελληνικό Πολιτισμό, παρόλο ότι μιλάμε για εποχές πρωτόγονες που δικαιολογούν ίσως στρεβλές αντιλήψεις, οι γυναίκες αντιμετωπίζονται ως ισότιμα μέλη της κοινωνίας, με ίδια περίπου δικαιώματα και υποχρεώσεις. Θεά της σοφίας και της επιστήμης είναι γυναίκα (η Αθηνά), ενώ και οι υπόλοιπες θεές δεν υστερούν σε πνεύμα, αξιοπρέπεια και δυναμισμό.

Το καταπληκτικό τέλος είναι ότι ενώ θα έπρεπε το γυναικείο φύλο να πρωτοστατεί στην καταπολέμηση του θρησκευτικού φανατισμού, των προκαταλήψεων και της μισαλλοδοξίας που δημιουργεί η θρησκευτική προσήλωση σε αντιλήψεις που αποπνέουν μούχλα του απώτατου

παρελθόντος εμφανίζεται να αποτελεί την συντριπτική πλειοψηφία παραθρησκευτικών οργανώσεων με τυφλά πάθη και ασυγκράτητες υστερίες.....

Το ίδιο συμβαίνει δυστυχώς και με όλες τις άλλες θρησκείες του Κόσμου. Και στον Ισλαμισμό π.χ. ενώ οι γυναίκες αντιμετωπίζονται ως άτομα δεύτερης κατηγορίας, εν τούτοις οι γυναίκες στην πλειοψηφία τους δεν διανοούνται ότι για την κατάσταση τους φταίει το κατασκευάσμα των ανδρών που λέγεται ισλαμισμός....

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ - ΚΟΛΑΣΗ

Κανένας άνθρωπος σ' όλη τη Γη δεν θέλει να πιστέψει ότι με τον θάνατο όλα τελειώνουν. Ο κυριότερος λόγος που δημιουργήθηκαν οι θρησκείες από όλους (χωρίς εξαίρεση) τους λαούς ήταν η προσπάθεια όλων να τακτοποιήσουν αυτό το θέμα. Έτσι από άλλους εφευρέθηκε η αθανασία της ψυχής (αφού το σώμα διαλυόταν στα "εξ ων συνετέθη"), από άλλους η μετεμψύχωση - μετενσάρκωση και από άλλους η πίστη ότι επιζούμε μέσω των απογόνων μας (από αυτό ξεκινάει και το έθιμο να δίδονται τα ονόματα των γονέων ή παπούδων στα παιδιά). Όλα αυτά αποσκοπούν να δημιουργήσουν ελπίδες και ψευδαισθήσεις για κάποια συνέχεια μετά τον θάνατο. Δεν αναγνωρίζεται όμως τέτοια συνέχεια στα άλλα ζώα ούτε φυσικά στα φυτά. Αλήθεια για σκεφτείτε να υπάρχει αθανασία της ψυχής (ή "δευτέρα παρουσία") για τα μυρμήγκια ή τα κουνούπια....

Όταν λοιπόν κάποιος πιστεύει στην αθανασία της ψυχής, πρέπει να φροντίσει και για την μετά θάνατο τύχη της. Οι Εβραίοι το θέμα αυτό το τακτοποίησαν (όπως και πολλοί άλλοι λαοί όπως θα δούμε παρακάτω) με την κατασκευή του Παράδεισου και της Κόλασης. Όπως είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο από την στιγμή που το ζευγάρι των πρωτοπλάστων λόγω της ανυπακοής του βρέθηκε έξω από τον Παράδεισο που μέχρι τότε ζούσε, οι άνθρωποι έπαψαν να είναι αθάνατοι (αυτό άλλωστε έλειπε δεδομένου ότι θα δημιουργείτο τέτοιος συνωστισμός στην γη που θα βούλιαζε από το βάρος των δισεκατομμυρίων ανθρώπων, ενώ οι τροφές θα εξαντλούνταν πολύ γρήγορα). Ανάλογα δε με τις πράξεις ή τις παραλείψεις τους οδηγούνταν στην κόλαση (κατά κανόνα αφού "ουδείς αναμάρτητος") και σπανίως στον Παράδεισο. Κατά την εβραϊκή θεωρία, σε αντίθεση με την φιλελεύθερη ελληνική, οι άνθρωποι αμαρτάνουν και με την σκέψη. Έτσι οι πόρτες του παραδείσου είναι κλειστές και όλους μας περιμένει η κόλαση. Εκεί υπάρχει διαβάθμιση στα βασανιστήρια που αρχίζουν από το απλό σκοτάδι και την υγρασία (με κίνδυνο μόνιμου κρυολογήματος) μέχρι την βραστή πίσσα και τις καθαρτήριες πύρινες γλώσσες. Βλέπετε και οι συνθήκες της κόλασης κατασκευάστηκαν (στην φαντασία των εβραίων όπως και των άλλων λαών) με βάση τις τεχνολογίες της εποχής. Σήμερα θα προστίθεντο τα ηλεκτροσόκ, τα χημικά αέρια κ.λ.π. Τέλος στην Εβραϊκή (και Χριστιανική) κόλαση δεν προβλέπεται διαδικασία βελτίωσης στην κατηγορία και την διαβάθμιση των βασανιστηρίων και επομένως το σωφρονιστικό σύστημα των Εβραίων και Χριστιανών είναι φανερό ότι πάσχει....

Εξ άλλου κατά την Παλαιά Διαθήκη (Εβραϊκή Μυθολογία), η οποία αποτελεί επισήμως την βάση της Χριστιανικής (αλλά και της Μωαμεθανικής τουλάχιστο στο σημείο αυτό) θρησκείας όλα τα παραπάνω συντελούνται στο Ουράνιο Στερέωμα. Την γεωγραφία του Ουρανού περιγράφει το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης Ταλμούδ. Κατ' αυτό ο Ουρανός έχει επτά ορόφους, σε καθέναν από τους οποίους κατοικούν διάφορα όντα (αλλού οι άγγελοι, αλλού οι διάβολοι), αποθηκεύονται διάφορα πράγματα ή δυνάμεις με λεπτομερείς περιγραφές που όμως περιέχουν τόσες ανοησίες,

ώστε είναι πιστεύω περιττό να τις καταγράψουμε εδώ. Στον τελευταίο όροφο πάντως (τον "Έβδομο ουρανό") κατοικεί ο Σαβαώθ, δηλαδή ο Ευτυχισμένος θεός ως άρχων του Παραδείσου (από αυτό ξεκινάει και η ταύτιση του "έβδομου ουρανού" που χρησιμοποιείται στην τρέχουσα γλώσσα μας ως εκδήλωση ύψιστης ευτυχίας). Στο εσωτερικό των τρούλων των Χριστιανικών Εκκλησιών είναι συνηθισμένη η απεικόνιση του έβδομου ουρανού με κυρίαρχο τον Σαβαώθ - παντοκράτορα.

Στην Ελληνική Μυθολογία επίσης υπάρχει πίστη στην αθανασία της ψυχής (αφού όπως είπαμε κανένας δυστυχώς δεν θέλει να πιστέψει ότι όλα τελειώνουν με τον θάνατο μας) και οι αντίστοιχες δοξασίες έχουν ως εξής:

Μετά τον θάνατο των ανθρώπων τους παραλάμβανε γυμνούς ο Χάρος. Με την βάρκα του δε μέσω της Αχερωσίας Λίμνης τους μετέφερε στον Κάτω Κόσμο, όπου είχε το βασίλειο του ο Άδης ή Πλούτωνας που μαζί με τον Ποσειδώνα ήταν αδελφοί του Δία και παιδιά του Κρόνου και της Ρέας.

Ο Χάρος για την εργασία που εκτελούσε απαιτούσε αμοιβή και γι' αυτό οι αρχαίοι Έλληνες έβαζαν στο στόμα του νεκρού (αφού τα σάβανα δεν έχουν τσέπες) ένα νόμισμα που αντιπροσώπευε τα ναύλα για το τελευταίο ταξίδι του προσφιλούς τους προσώπου. Σημειώνουμε εδώ ότι χάρη στο έθιμο αυτό έχουν βρεθεί στις ανασκαφές εκατομμύρια νομίσματα της (Ελληνικής) αρχαιότητας, που αποτελούν πολύτιμους αρχαιολογικούς θησαυρούς και κοσμούν τα διάφορα μουσεία του κόσμου, ενώ η μελέτη τους συμβάλλει οπωσδήποτε στην γνώση της ιστορίας και του πολιτισμού.

Εξάλλου σχετικά με το έθιμο της πληρωμής του Χάρου αξίζει να παραθέσουμε ένα στιγμιότυπο από τους "νεκρικούς διαλόγους" του Λουκιανού (παρόλο που δεν σχετίζεται ευθέως με το αντικείμενο της μελέτης μας). Ισχυρίζεται λοιπόν ο Λουκιανός ότι μόλις πέθανε ο Σοφιστής Μένιππος οι οικείοι του δεν είχαν χρήματα για τα ναύλα του "ταξειδιώτη". Έτσι εμφανίστηκε στον Χάρο χωρίς το καθιερωμένο νόμισμα. Ο βαρκάρης Χάρος όμως απαιτούσε επίμονα την αμοιβή του.

Τότε ο Μένιππος δείχνοντας την γύμνια του είπε την φράση "ουκ αν λάβοις παρά του μη έχοντος". Ο Χάρος έτσι για να μην τον αφήσει να επιστρέψει στον Κόσμο των ζώντων (αυτό κατά τις ελληνικές δοξασίες δεν μπορούσε να γίνει) αναγκάστηκε να τον μεταφέρει κατ' εξαίρεση δωρεάν. Η φράση λοιπόν του Σοφιστή καθιερώθηκε ως "ένσταση του Μενίππου" και χρησιμοποιείται από τους οφειλέτες που αδυνατούν να εξοφλήσουν τα χρέη τους.

Μετά την είσοδο των νεκρών στο βασίλειο του Άδη "οι μεν τ' αγαθά εν ζωή πράξαντες" κατατάσσονταν και διέμεναν μόνιμα στην νήσο των μακάρων (όπως αναφέρει ο Πλάτωνας), ενώ "οι τα ναύλα μετελθόντες" ερρίπτοντο στα Τάρταρα και το Έρεβος. Σε άλλες εκδοχές η διάκριση αυτή γινόταν μεταξύ Ηλισίων Πεδίων και Ταρτάρων.

Παράλληλα στην Ελληνική Μυθολογία στις δοξασίες των αρχαίων Ελλήνων υπήρχαν και οι Ερινύες που τιμωρούσαν τους παραβάτες του Ηθικού Νόμου και πριν από τον θάνατο. Γίνεται φανερό ότι οι Έλληνες δεν ήσαν και τόσο βέβαιοι για την μετά θάνατο ζωή, γι' αυτό φρόντιζαν για μια προκαταβολή τιμωρίας και εν ζωή του παραβάτη. Οι Ερινύες λοιπόν (όπως αναφέρει ο Ησίοδος στο ποίημα του "θεογονία" που γράφτηκε τον όγδοο προ Χριστού αιώνα) ήσαν οι θεότητες που προήλθαν από τις σταγόνες του αίματος του Ουρανού που τον ακρωτηρίασε ο γιος του ο Κρόνος για να πάρει τον θρόνο του και την παγκόσμια εξουσία. Οι θεότητες αυτές καταδίωκαν κυρίως τους δολοφόνους εμφανιζόμενες μονίμως στα όνειρα τους (με την μορφή αυτού που σήμερα ονομάζουμε "εφιάλτες") αποτρέποντας έτσι τον ήσυχο ύπνο, την ξεκούραση και την ηρεμία. Οι Ερινύες μεταβάλλονταν σε Ευμενίδες όταν ο παραβάτης, μετά την έκτιση μεγάλου μέρους της "ποινής" του με κάποια καθαρτήρια διαδικασία, επεδείκνυε ειλικρινή μεταμέλεια και μετάνοια. Κάτι ανάλογο

δηλαδή με τα "συγχωροχάρτια" του Πάπα κατά τον Μεσαίωνα, που τα μοίραζε, σ' όσους όμως είχαν τα οικονομικά μέσα (ο Πάπας χρειαζόταν πολλά χρήματα) για να εξαγοράσουν την αθώωση τους...

Με την σύγχρονη ορολογία θα λέγαμε ότι το σωφρονιστικό σύστημα της Ελληνικής Μυθολογίας ήταν πιο προοδευτικό και ευέλικτο, ενώ της Εβραϊκής (και Χριστιανικής) πιο άτεγκτο και σκληρό, προκαλώντας δέος, φόβο και τρόμο στον απλό κοσμάκη που πίστευε (και πιστεύει) στα αποκυήματα της αρρωστημένης φαντασίας του Εβραϊκού Ιερατείου. Ποιο από τα δύο σωφρονιστικά συστήματα δημιουργεί καλύτερους Πολίτες για μια κοινωνία θα το δούμε παρακάτω με την ευκαιρία και άλλων συγκρίσεων.

Τέλος πρέπει να επιστημόνουμε ότι σε όλες τις μυθολογίες του Κόσμου υπάρχουν ιστορίες για κόλαση και παράδεισο με πολλές παραλλαγές προσαρμοσμένες στην φύση, την ιδιοσυγκρασία και τις παραδόσεις κάθε λαού. Επομένως είναι τουλάχιστον αφέλεια να πιστέψει κανείς στην αυθεντία του εβραϊκού - Χριστιανικού παραδείσου ή της κόλασης. Εκτός αν δεχτούμε ότι οι όροφοι του Ουρανού χωρίζονται σε διαμερίσματα με χωριστές ιδιοκτησίες που ανήκουν άλλες στους Χριστιανούς, άλλες στους Βουδιστές, άλλες στους Μωαμεθανούς κ.λ.π.

ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ

Κατά την Εβραϊκή Μυθολογία κάποτε ο θεός θέλησε να τιμωρήσει τους ανθρώπους για την κακή συμπεριφορά και τις συνεχείς αμαρτίες τους (οι Εβραίοι εμφανίζουν συχνά τον θεό τους αγανακτισμένο και εκδικητικό). Έτσι προκάλεσε τον κατακλυσμό. Διέταξε δηλαδή τα σύννεφα να αδειάζουν τα νερά τους στην Γη επί σαράντα μέρες και άλλες τόσες νύχτες. Προηγουμένως όμως είχε προετοιμάσει τον Νώε (προφανώς τον μοναδικό αναμάρτητο που βρήκε ανάμεσα στα εκατομμύρια των ανθρώπων) να αντιμετωπίσει την θεομηνία (η λέξη θεομηνία σημαίνει θεϊκή τρέλλα) με την πασίγνωστη "κιβωτό" που τελικά προσάραξε στο όρος Αραράτ. Ο μύθος αυτός της Παλαιάς Διαθήκης είναι τόσο δημοφιλής που έγινε μία από τις πρώτες ταινίες του (ακόμη) βωβού κινηματογράφου.

Η ίδια "ιστορία" με παραλλαγές φυσικά συναντάται σε όλες σχεδόν τις μυθολογίες ("πρωτοθρησκείες") του Κόσμου. Έχουν καταγραφεί ανάλογοι μύθοι σε 68 μυθολογίες διαφόρων εθνοτήτων και πάντοτε με πρωταγωνιστή έναν άνθρωπο που σώθηκε και ήταν ο εκλεκτός του ή των θεών. Το γεγονός αυτό πρέπει να οφείλεται στον τρόπο των ανθρώπων από τις (και σήμερα παρατηρούμενες) ανεξέλεγκτες πλημμύρες, που συχνά προκαλούν φοβερές καταστροφές και τραγικά θύματα. Είναι δε αυτονόητο ότι όσο παλαιότερα, τόσο πιο τραγικά ήσαν τα αποτελέσματα, αφού τα μέσα προστασίας του ανθρώπου ήσαν πρωτόγονα και ατελή.

Στην Ελληνική Μυθολογία το φαινόμενο του κατακλυσμού εμφανίζεται κατ¹ επανάληψη και μάλιστα με χρήση πανομοιότυπης κιβωτού (προφανώς ήταν κοινή η ρίζα του σχετικού μύθου). Η κιβωτός αυτή (στην Ελληνική Μυθολογία) άλλοτε προσαράζει στον Παρνασσό (όπως αναφέρθηκε πιο πάνω με επιβάτες τον Δευκαλίωνα και την Πυρρά) και άλλοτε στον Όλυμπο. Ο Οβίδιος εξ άλλου στις "Μεταμορφώσεις" του περιγράφει με πολλές λεπτομέρειες τους αγώνες του Πρωτέα να περιορίσει τις καταστροφικές συνέπειες ενός άλλου κατακλυσμού που προκάλεσε ο εξοργισμένος από τις παραβάσεις των εντολών του Δίας.

Μια και αναφέρθηκε ο Πρωτέας, που κατά την Ελληνική Μυθολογία ήταν γιος του θεού της θάλασσας Ποσειδώνα, μπορούμε να παραθέσουμε και τον ακόλουθο μύθο που αντιστοιχεί σε

παρόμοιους μύθους της Εβραϊκής Μυθολογίας. Ο πατέρας λοιπόν του νεαρού Πρωτέα Ποσειδώνας θέλοντας να φυγαδεύσει τον γιο του από την νήσο Θάσο, όπου λόγω σκανδαλιστικής ζωής είχε ξεσηκώσει την οργή των κατοίκων και των τοπικών θεοτήτων στην Αίγυπτο, δημιούργησε στέρεο δρόμο (δεν διευκρινίζονται τα υλικά που χρησιμοποίησε...) πάνω στην επιφάνεια του Αιγαίου Πελάγους. Έτσι γίνεται φανερό ότι στερείται πρωτοτυπίας το παρόμοιο "κατόρθωμα" του Μωϋσή που πέρασε (κάνοντας γέφυρα την ράβδο του) την Ερυθρά θάλασσα για να ξεφύγει αυτός και οι φυγάδες Εβραίοι από το κυνηγητό των Αιγυπτίων που πνίγηκαν πίσω του όταν ανέσυρε την ράβδο - γέφυρα.

Φυσικά όση ιστορική αλήθεια μπορεί να έχει ο μύθος του Πρωτέα, άλλη τόση έχει και ο μύθος για την ράβδο του Μωϋσή. Παρόλα αυτά τα Ελληνόπουλα στο σχολείο τίποτε δεν μαθαίνουν για τον άνω ελληνικό μύθο, ενώ αντίθετα διδάσκονται με πολλές λεπτομέρειες (στο μάθημα των θρησκευτικών) την διάβαση της Ερυθράς θαλάσσης από τους Εβραίους, η δε επίσημη Ελληνική Εκκλησία γιορτάζει σαν άγιο τον "προφήτη" των Εβραίων Μωϋσή (ανοίξτε το ημερολόγιο στις 4 Σεπτεμβρίου και θα πειστείτε για τον τραγέλαφο).

ΘΥΣΙΑ ΑΒΡΑΑΜ

Μία από τις πιο γνωστές και δημοφιλείς "ιστορίες" της Παλαιάς Διαθήκης είναι αυτή που μιλάει για την ζωή του γενάρχη των Εβραίων Αβραάμ, που κατ' αυτούς έζησε τον 18ο π.Χ. αιώνα (όταν δηλαδή δεν είχε ακόμη ανακαλυφθεί η γραφή και επομένως δεν μπορούν να υπάρχουν γραπτές ιστορικές πηγές) φτάνοντας μάλιστα στην ηλικία των 165 ετών!!!

Το ζεύγος λοιπόν των Αβραάμ και της Σάρρας που ενώ είχαν περάσει την ηλικία των 100 περίπου ετών δεν είχαν αποκτήσει ακόμη απογόνους, αιφνιδίως στην προχωρημένη αυτή ηλικία ο θεός αποφάσισε να τους χαρίσει (παρά το γεγονός ότι την εποχή εκείνη η τεχνίτη γονιμοποίηση ήταν άγνωστη) ένα γιο, τον γνωστό Ισαάκ. Το "θαύμα" αυτό έγινε με ευδοκίμηση των προσευχών και ικεσιών του ευσεβέστατου ζεύγους των δύο γερόντων και ο θεός δέχτηκε να ικανοποιήσει τον διακαή τους πόθο.

Στη συνέχεια ο Θεός θέλοντας να δοκιμάσει την πίστη του ζευγαριού απαίτησε από τον Αβραάμ να θυσιάσει τον μονάκριβο γιο του που στο μεταξύ είχε γίνει ολόκληρο αγοράκι. Ο ευσεβής Αβραάμ κάνοντας την καρδιά του πέτρα δεν δίστασε να ικανοποιήσει την εντολή του Υψίστου (σε πολλές παράλογες δοκιμασίες υπέβαλλε τους Εβραίους αυτός ο Ύψιστος) και έτσι αποφάσισε να σφάξει τον Ισαάκ. Ανέβηκε λοιπόν στην κορυφή του βουνού και ενώ είχε σηκώσει το μαχαίρι για να αποκεφαλίσει τον γιο του ο θεός τον αντικατέστησε με ένα κριάρι. Έτσι έμειναν όλοι ευχαριστημένοι. Και ο θεός που είχε τόσο πιστούς υπηκόους και ο Αβραάμ που γλύτωσε την σφαγή. Το μόνο θύμα ήταν το κριάρι που έτσι κι' αλλιώς για σφάξιμο προοριζόταν...

Την ίδια ιστορία συναντάμε με παραλλαγές στην Ελληνική Μυθολογία σε πάρα πολλές περιπτώσεις. Γνωστότερη όμως είναι η θυσία της Ιφιγένειας, κόρης του αρχιστράτηγου των Ελλήνων στην εκστρατεία κατά της Τροίας του Αγαμέμνονα. Ο μύθος αυτός είναι επίσης πασίγνωστος αφού απετέλεσε και το "σενάριο" της ομώνυμης τραγωδίας του Ευριπίδη. Αξίζει όμως να τον υπενθυμίσουμε με δύο λόγια για να αναδειχθούν τα κοινά στοιχεία των δύο μύθων και η κοινή τους καταγωγή:

Όταν λοιπόν οι Έλληνες (Αχαιοί ή Δαναοί αποκαλούντο τότε) συγκεντρωμένοι στην Αυλίδα ήσαν πανέτοιμοι να αποπλεύσουν για την Τροία, λόγω της γνωστής διαφωνίας που υπήρχε ανάμεσα

στις "προστάτιδες Δυνάμεις" (στην Ιλιάδα ως γνωστό καταγράφονται ποίοι από τους θεούς προστάτευαν τους Έλληνες και ποίοι τους Τρώες) είχε καταστεί αδύνατος ο απόπλους αφού ο Αίολος, με παρέμβαση της Αρτέμιδος είχε κλειδαμπαρώσει τους ασκούς του με τους ανέμους (βλέπετε την εποχή εκείνη η απαγόρευση των πλόων ίσχυε για τον ακριβώς αντίθετο λόγο με τον σημερινό αφού τα πλοία εκινούνταν κυρίως με την δύναμη των ανέμων). Ρωτήθηκε λοιπόν ο μάντης Κάλχας για τα αίτια της θεϊκής οργής (οι Έλληνες σε αντίθεση με τους Εβραίους ποτέ σχεδόν δεν επικοινωνούν απ' ευθείας με τους θεούς, αλλά μέσω των μάντεων ή της Πυθίας) και απάντησε ότι υπαίτιος ήταν ο Αγαμέμνονας που στο κυνήγι του είχε σκοτώσει το ιερό ελάφι της θεάς Αρτέμιδος. Γι' αυτό έπρεπε αν ήθελε να υπάρξει αλλαγή στη στάση της, να θυσιάσει την αγαπημένη κόρη του Ιφιγένεια. Ο Αγαμέμνονας θέτοντας υπεράνω του ατομικού το "Εθνικό Συμφέρον" (όπως θα διαλαλούσαν στα μπαλκόνια οι σύγχρονοι πολιτικοί μας) δέχτηκε με βαριά καρδιά να θυσιάσει την άτυχη παιδίσκη. Και η ιστορία όμως αυτή έχει HAPY ENÜ αφού όπως είναι γνωστό η θεά Άρτεμις την τελευταία στιγμή αντικατέστησε την Ιφιγένεια (που την μετέβαλε στην συνέχεια σε προσωπική της ιέρεια) με ένα ελάφι.

Οι δύο πιο πάνω μύθοι πρέπει να έχουν κοινή προέλευση και καταγωγή. Αυτό πιθανολογείται και από το γεγονός ότι αναφέρονται στις ίδιες περίπου εποχές (Μυκηναϊκή - Μινωική-Φαραωνική Αίγυπτος) και από τις ρίζες των ονομάτων των δύο πρωταγωνιστών (Αβραάμ και Αγαμέμνων). Το όνομα Αβραάμ (παραλλαγή του αραβικού Ιμπραήμ, που οι Έλληνες το έχουν συνδέσει με τον θάνατο και την καταστροφή που σκόρπισε ο ομώνυμος Αιγύπτιος Πασάς στην διάρκεια του Αγώνα) ήταν σύνηθες στην περιοχή της Αραβικής Χερσονήσου, ενώ το Αγαμέμνων παραπέμπει στα ονόματα αιγυπτιακών θεοτήτων της εποχής.

ΑΓΓΕΛΟΙ - ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Κατά την "Αγία Γραφή" (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) κάποιο ενδιάμεσο είδος μεταξύ θεού και ανθρώπων είναι οι Άγγελοι. Δηλαδή κάποια άυλα πλάσματα με αμφισβητούμενο φύλο (η διαμάχη των θεολόγων για το φύλο των αγγέλων κράτησε πολλούς αιώνες χωρίς μάλιστα αποτέλεσμα), που δεν γηράσκουν ούτε πεθαίνουν ποτέ και οι μετακινήσεις τους γίνονται με τα λευκά φτερά που φέρουν στην πλάτη τους. Χρησιμοποιούνται από τον θεό για την εκτέλεση εντολών του, είναι δε οργανωμένοι σε στρατιές με ειδικές ονομασίες (Χερουβείμ, Σεραφείμ κ.λ.π.) και αρχηγούς τον (αρχάγγελον) Μιχαήλ καθώς και τους Γαβριήλ, Ουριέλ και Ραφαήλ (η λέξη σημαίνει στα αρχαία Εβραϊκά θεός-θεραπευτής). Για μόνιμη διαμονή τους οι στρατιές των αγγέλων έχουν τον πέμπτο (σε σειρά ορόφων) Ουρανό που ονομάζεται Μαόν και όσοι δεν έχουν υπηρεσία μένουν εκεί ψέλνοντας ύμνους στον θεό ολόκληρη την νύκτα, ενώ την ημέρα σωπαίνουν από σεβασμό στο Ισραήλ. Έτσι (περιληπτικά) περιγράφεται η κατάσταση στο Εβραϊκό βιβλίο Ταλμούδ. Οι άγγελοι εξ άλλου εμφανίζονται και ως προστάτες - φύλακες των ευσεβών ανθρώπων τους οποίους παραστέκουν και βοηθούν σε πολλές εκδηλώσεις τους. Αγγέλους συναντάμε σε όλες σχεδόν τις ιστορίες της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά και σε διάφορες εκδηλώσεις του Ιησού ή των μαθητών του στην Καινή Διαθήκη. Τους ίδιους τέλος αγγέλους (με τις ίδιες ονομασίες αφού τους παρέλαβαν από τους Εβραίους) χρησιμοποιούν και οι Μουσουλμάνοι, αφού τα μηνύματα από τον θεό στον προφήτη τους τον Μωάμεθ οι Αρχάγγελοι Μιχαήλ και Γαβριήλ τα μετέφεραν.

Η πίστη των Χριστιανών στην ύπαρξη και δράση των αγγέλων είναι τόσο ζωντανή και εδραία που καθημερινά σχεδόν θα ακούσει κανείς ιστορίες για όνειρα ή οράματα "ευσεβών" Χριστιανών με

πρωταγωνιστή κάποιον άγγελο. Σε κάποιο δε μοναστήρι της κάτω Ιταλίας οι καλόγεροι επιδεικνύουν στους προσκυνητές ακόμη και σήμερα ένα άσπρο πούπουλο από τα φτερά του αρχαγγέλου Μιχαήλ που έπεσε όταν αυτός πέρασε από ένα στενό φεγγίτη για να εισέλθει στο κελί κάποιου μοναχού μεταφέροντας θεϊκό μήνυμα....

Τα ίδια πλάσματα με τους προπεριγραφέντες αγγέλους συναντάμε και στην Ελληνική Μυθολογία με την ονομασία "δαίμονες". Η πίστη αυτή των ελλήνων στους δαίμονες ανάγεται στους προϊστορικούς χρόνους, έχει δε καταγραφεί από τον Ησίοδο στο έργο του "Έργα και Ημέρες". Όπως είναι γνωστό ο Ησίοδος ήταν ένας αυτοδίδακτος "αγράμματος" σχεδόν βοσκός που έζησε στην Ελλάδα τον όγδοο π.Χ. αιώνα και ασχολήθηκε με την συλλογή και καταγραφή προφορικών παραδόσεων που μεταδίδονταν μέχρι τότε από στόμα σε στόμα δια μέσου των αιώνων. Γράφει λοιπόν ο Ησίοδος στο ως άνω ποίημα του: *"Επί Κρόνου οι θνητοί ζούσαν όπως οι θεοί. Δεν είχαν έγνοιες, δεν δούλευαν, δεν υπέφεραν από αρρώστιες και πόνους. Τα χέρια και τα πόδια τους δεν έχαναν ποτέ την δύναμη τους. Ζούσαν μακριά από βάσανα διασκεδάζοντας συνεχώς σε συμπόσια.....Πέθαιναν σαν να τους έπαιρνε γλυκός ύπνος. Όλα τα καλά φύτρωναν γύρω τους. Η γη γόνιμη παρήγε μόνη της άφθονους θησαυρούς. Κι εκείνοι ελεύθεροι και ειρηνικοί μοίραζαν τα πλούτη μεταξύ τους. Όταν τέλος η πρώτη αυτή γενεά εξαντλήθηκε με τον θάνατο, οι άνθρωποι αυτοί που ονομάστηκαν γήινα πνεύματα δηλαδή δαίμονες έγιναν προστάτες και κηδεμόνες -φύλακες των θνητών. Παρακολουθούν τις καλές ή κακές πράξεις τους και σκεπασμένοι με ένα σύννεφο διατρέχουν όλη την γη σκορπίζοντας τον πλούτο. Αυτό είναι το βασιλικό προνόμιο που πέτυχαν για τον εαυτό τους".* Το μεταφρασμένο στα νέα ελληνικά αυτό Ησιόδαιο κείμενο μεταφέρθηκε εδώ από το έργο του Γάλλου Ακαδημαϊκού Ζάν Ρισπέν "Ελληνική Μυθολογία".

Από την άνω αντιπαράθεση και άμεση σύγκριση των δύο μύθων γίνεται σαφές ότι η Εβραϊκή Μυθολογία και στο σημείο αυτό δεν περιέχει καμμία απολύτως πρωτοτυπία η θεία έμπνευση. Και ενώ την περιγραφή του Ησιόδου την τοποθετούμε (και ορθώς) στο χώρο της μυθολογίας, την Εβραϊκή -Χριστιανική άποψη έχει φροντίσει το Ιερατείο να την αναγνωρίζουμε ως πραγματικότητα. Εκείνο όμως που θα έπρεπε να δημιουργεί σε όλους τους Έλληνες δικαιολογημένη αγανάκτηση είναι το γεγονός ότι η Χριστιανική θρησκεία κατόρθωσε δια μέσου των αιώνων (παρά την άνω αυθεντική περιγραφή των ελληνικών "δαιμόνων" ως απολύτως αγαθών πλασμάτων) να ταυτίσει τους "δαίμονες" με το πνεύμα του κακού, τον διάβολο. Η πτυχή αυτή είναι μία από τις μυριάδες εκδηλώσεις που αποδεικνύουν την επικράτηση του Εβραϊκού θρησκευτικού Ιμπεριαλισμού επί του ελληνικού πνεύματος και των αρχών που αυτό αντιπροσωπεύει. Την Εβραϊκή εχθρότητα κατά του Ελληνισμού γενικότερα θα μας δοθεί η ευκαιρία να την επισημάνουμε σε πολλά άλλα κεφάλαια της παρούσης μελέτης μας. Τελείως ενδεικτικά υπενθυμίζουμε ότι για πολλούς αιώνες μέσω της Χριστιανικής θρησκείας είχαν κατορθώσει να ταυτιστεί και η ονομασία Έλληνας ή Εθνικός με την έννοια του πλάνου ειδωλολάτρη (λες και οι Χριστιανοί με τις εικόνες ή τα αγάλματα των καθολικών πάνε πίσω), ενώ η διεθνής ονομασία της Ελλάδας ως GREECE (και όχι HELLAS) οφείλεται στην επιβληθείσα από τα κατά τον Μεσαίωνα Χριστιανικά Ιερατεία νοοτροπία να θεωρείται υβριστικός ο χαρακτηρισμός κάποιου ως ΕΛΛΗΝΑ...

ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται πολλοί Εβραίοι Προφήτες και μάλιστα κατατασσόμενοι σε διάφορες κατηγορίες ανάλογα με τον όγκο, την σπουδαιότητα και την πειστικότητα των προφητειών τους. Στην πρώτη π.χ. κατηγορία περιλαμβάνονται ο Ησαΐας, Ιερεμίας, Δανιήλ και Ηλίας, ενώ στην δεύτερη κατηγορία ανήκουν άλλοι δώδεκα "Μικροί Προφήτες" με κάτι περίεργα και δύσκολο να υπομνημονευτούν ονόματα (π.χ. Αβακούμ, Ναούμ, Τωβίλ κ.λ.π.), τα οποία θυμάμαι να μας επιβάλλουν οι δάσκαλοι στο δημοτικό σχολείο να τα μάθουμε με κανονική σειρά και χωρίς καμμία παράλειψη... Οι προφήτες λοιπόν αυτοί είχαν αναλάβει την αποστολή να μεταφέρουν στον Εβραϊκό Λαό τις θελήσεις, διαπιστώσεις, οδηγίες και εντολές του θεού, τις οποίες εμπιστευόταν (δήθεν) σ' αυτούς είτε μέσω των ονείρων τους, είτε με οράματα ("ενοράσεις"), στα οποία εμφανιζόταν αυτοπροσώπως με διάφορες μορφές (λάμπεις, καιόμενες βάτους, σύννεφα κ.λ.π.).

Στην συνέχεια οι προφήτες εξαπολύονταν σε πλατείες, δρόμους, ναούς και γενικά όπου υπήρχε συγκεντρωμένο πλήθος και καλούσαν τους συμπατριώτες τους να μετανοήσουν για όσα κακά είχαν διανοηθεί ή διαπράξει και να επανέλθουν στον δρόμο του θεού, όπως τον είχε χαράξει μέσω του Μωσαϊκού Νόμου που έμεινε για αιώνες αναλλοίωτος χωρίς τροποποιήσεις, βελτιώσεις ή εκσυγχρονισμό.

Οι προφητείες, εκτός από προφορικά κατεγράφονταν και σε κανονικά κείμενα με πολλαπλά αντίτυπα και αυτό γινόταν με την βοήθεια και την αμέριστη συμπαράσταση του Εβραϊκού Ιερατείου. Είναι αυτονόητο ότι η συμπαράσταση αυτή εκδηλωνόταν όταν οι απόψεις του συγκεκριμένου προφήτη δεν αντιστρατεύονταν την κατεστημένη θρησκευτική αντίληψη. Αν όμως οι "προφητείες" κάποιου εμφάνιζαν και ελαφρά έστω ριζοσπαστικότητα, τότε αλίμονο στον προφήτη... Στην κατηγορία αυτή φαίνεται να ανήκε και ο προφήτης Ιωάννης ο Βαπτιστής, τα κηρύγματα του οποίου δεν χάιδευαν τα αυτιά των κρατούντων και γι' αυτό αποκεφαλίστηκε. Οι Εβραίοι βέβαια φρόντισαν να ξεπλύνουν την δική τους υπαιτιότητα φορτώνοντας την δολοφονία του μόνο στην ακόλαστη συμπεριφορά του Ρωμαίου έπαρχου.

Οι Εβραϊκές λοιπόν "προφητείες" που αυτούσιες παραλήφθηκαν από τον Χριστιανισμό αποτελούν ένα μίγμα φιλοσοφίας, απειλών, "προβλέψεων" με αρκετή δόση ενσυνείδητων ασυναρτησιών, ασαφειών και διφορούμενων εκφράσεων, ώστε να μπορεί να τους προσδοθεί οποιαδήποτε ερμηνεία.

Σε όλες εξ άλλου τις Εβραϊκές "προφητείες" υπάρχει απαραίτητως και πρόβλεψη για την εμφάνιση κάποιου Μεσσία. Αυτός θα έσωζε το Εβραϊκό Έθνος από την καταστροφή και την σκλαβιά αφού προηγουμένως θα τιμωρούσε παραδειγματικά όσους είχαν αδικήσει τον απλό και κατατρεγμένο άνθρωπο. Δημιουργούσαν έτσι μια παρηγοριά και μια προσμονή "στης γης τους κολασμένους" (που λέει και ο ύμνος της τρίτης Διεθνούς). Η αντίληψη αυτή καλλιεργήθηκε επί αιώνες στις γενεές των Εβραίων που τελικά έφτασε να γίνει ακλόνητη πεποίθηση σε κάθε Εβραίο ότι κάποια στιγμή θα εμφανιστεί ένας μεσσίας που θα αλλάξει την μοίρα των κατατρεγμένων (χωρίς την δική τους συμμετοχή που δεν χρειάζεται να κάνουν οτιδήποτε εκτός από το να είναι ευσεβείς, δηλαδή πειθήνια όργανα της άρχουσας τάξης και Ιερατείου).

Εξ αιτίας της ως άνω βαθειάς αντίληψης και νοοτροπίας ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Εβραϊκού λαού ήταν (μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο γιατί μετά τα πράγματα αντιστράφησαν όπως θα δούμε αργότερα) η καρτερικότητα και η υποταγή του σε κάθε δυνάστη, που τον θεωρούσε πάντοτε προσωρινό. Έτσι φτάσαμε στο σημείο να βλέπουμε τους Ναζί να

οδηγούν τους Εβραίους στα βασανιστήρια και τα κρεματόρια, χωρίς την παραμικρή αντίσταση. Κανένας άλλος Λαός δεν συμπεριφέρθηκε ως αγέλη επί σφαγή. Καμμία ομάδα δεν έσκαψε η ίδια τους τάφους που προορίζονταν γι' αυτή. Στα βουνά και την Εθνική Αντίσταση δεν βγήκε σχεδόν κανένας Εβραίος, όπως έκαναν π.χ. οι χιλιάδες των Ελλήνων ή των Σέρβων (γι' αυτό και δεν μας "συγχώρεσαν" ποτέ οι άσπονδοι σύμμαχοι).

Τον ρόλο των προφητών στην Αρχαία Ελλάδα επιτέλεσαν οι εκατοντάδες φιλόσοφοι. Ποτέ όμως δεν ισχυρίστηκαν ότι ήσαν θεόπνευστοι, ούτε συμβούλευαν τον Λαό να περιμένει τους Μεσσίες για να τον λυτρώσουν. Οι διδασκαλίες και τα φιλοσοφικά τους έργα απέβλεπαν στην διαπαιδαγώγηση ελεύθερών, υπερήφανων και υπευθύνων Πολιτών, ικανών να αντιμετωπίζουν τις δυσκολίες της ζωής με την μόρφωση και την εργατικότητα. Η φράση "συν Αθηνά και χείρα κίνει" που κυριαρχούσε ως αντίληψη στην Ελληνική αρχαιότητα δείχνει την διαφορά νοοτροπίας που υπήρχε μεταξύ των δύο Λαών. Αν επιτρέπεται να συνοψίσουμε σε επιγραμματικούς τίτλους τις διαφορές στους δύο πολιτισμούς (Ελληνικό - Εβραϊκό) θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τις λέξεις Γνώση και Ανακάλυψη για τον Ελληνικό Πολιτισμό, Πίστη και Αποκάλυψη για τον Εβραϊκό. Στο κλίμα αυτό ανακαλύφτηκε από τους Έλληνες και το πολίτευμα της άμεσης Δημοκρατίας, αφού μόνο στο πολίτευμα αυτό μπορούν να επιζήσουν όσοι έχουν ως ιδανικά τους την ελευθερία και την πίστη στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Και ενώ τους ως άνω Εβραίους "Προφήτες" το Χριστιανικό Ιερατείο μας έχει επιβάλει να τους λατρεύουμε ως αγίους έχοντας γεμίσει τα βουνά της Ελλάδας με εκκλησίες για τον Προφήτη Ηλία (που αντικατέστησαν του ναούς του Απόλλωνα ως θεού του Ήλιου) πολλούς από τους Έλληνες φιλοσόφους έχει κηρύξει σε διωγμό (όπως π.χ. τον Επίκουρο, του οποίου φρόντισε να εξαφανιστούν τα περισσότερα έργα), ενώ για τους υπόλοιπους απηγόρευε να διαιωνίζονται τα ονόματα τους με ρητή απαγόρευση (για πολλούς αιώνες όπως θα δούμε παρακάτω) να βαπτίζονται τα ελληνόπουλα με "ειδωλολατρικά" ονόματα....

ΜΕΣΣΙΕΣ

Όπως είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο ολόκληρη η εβραϊκή φιλολογία διαπνέεται από την αντίληψη ότι ο λαός πρέπει να αδιαφορεί για τις επίγειες κακουχίες και στερήσεις που είναι προσωρινές. Κάποτε όλα αυτά θα ανατραπούν από την εμφάνιση ενός χαρισματικού ηγέτη, που θα σώσει τον Λαό του Ισραήλ και θα τον καταστήσει κυρίαρχο του κόσμου. Αυτός ήταν ο Μεσσίας. Δηλαδή κάποιος που θα είχε το θεϊκό "χρίσμα", κάποιος χαρισματικός που στα ελληνικά λέγεται κεχρισμένος = Χριστός. Έτσι Μεσσίας και Χριστός σημαίνουν τον σωτήρα, τον Λυτρωτή.

Την ως άνω μεσσιανική πίστη των Εβραίων προσπάθησαν να εκμεταλλευθούν κατά καιρούς διάφοροι τσαρλατάνοι (κατά κανόνα), αλλά και καλοπροαίρετοι επαναστάτες, που θεωρούσαν την απάτη τους ως αποβλέπουσα σε καλό σκοπό και γι' αυτό θα την συγχωρούσε κάποτε η Ιστορία....

Όταν οι Ρωμαίοι κατέκτησαν και ολόκληρη την Ιουδαία, οι δύο κυρίαρχες τάξεις των Εβραίων (Σαδδουκαίοι και Φαρισαίοι) συμβιβάστηκαν αμέσως με τους κατακτητές (σ' αυτό δεν πρωτοτύπησαν, αφού η Ιστορία είναι γεμάτη από τέτοιους συμβιβασμούς), αρκεσθέντες στην διατήρηση της ανεξιθρησκείας τους και της εξουσίας του Εβραϊκού Ιερατείου (που προερχόταν κυρίως από την τάξη των Φαρισαίων) σε θέματα που αφορούσαν στις εσωτερικές μόνο σχέσεις του εβραϊκού Λαού.

Μία μόνο μερίδα από το λαό των Εβραίων δεν συμβιβάστηκε με τον κατακτητή, η οποία όμως και πάλι δεν ξεσηκώθηκε (ένας τέτοιος ξεσηκωμός κατά της μοναδικής "Υπερδύναμης" της εποχής ισοδυναμούσε με πραγματική αυτοκτονία). Αυτοί ήσαν οι Εσσαίοι που βρέθηκαν μακριά από τις πόλεις στην Έρημο της Ιουδαίας. Οι άνθρωποι αυτοί που αηδιασμένοι από "νουθεσίες" των Εβραίων Προφητών είχαν γίνει (και πριν από την εμφάνιση των Ρωμαίων) αναχωρητές και είχαν οργανωθεί σε υποδειγματικά κοινόβια (με ομοιότητες με τα σημερινά μοναστήρια) με καλλιέργεια του πνεύματος και διδαχές παρμένες από τους προοδευτικότερους έλληνες φιλοσόφους και μάλιστα εκείνους που με πρόθεση συκοφάντησης το κατεστημένο της εποχής αποκαλούσε «σοφιστές».

Η οργάνωση των Εσσαίων είχε σαν στόχο και την αποτίναξη του ζυγού των Ρωμαίων, μαζί όμως με την ανατροπή της εβραϊκής άρχουσας τάξης. Ως όπλα χρησιμοποιούσαν κυρίως την συστηματική εκπαίδευση, την πνευματική καλλιέργεια και μόρφωση των μελών τους. Έβαζαν δηλαδή μακρόπνοους στόχους με βάση την Ελληνική φιλοσοφία, αναμιγμένη όμως με τα στοιχεία της εβραϊκής θεοκρατίας - μεσσιανισμού και κηρύγματα για επανάσταση χωρίς βία (κάτι δηλαδή σαν τις απόψεις του Γκάντι στις Ινδίες).

Αυτό ήταν το επαναστατικότερο κίνημα της εποχής και ίσως ένας μεγάλος κίνδυνος αμφισβήτησης της ρωμαϊκής-παντοκρατορίας. Μερικοί όμως από τους Εσσαίους δεν άντεχαν την φιλοσοφημένη καρτερικότητα που διδάσκονταν από τους ηγέτες τους και γι' αυτό επέστρεφαν στα εγκόσμια (κυρίως στην Ιερουσαλήμ) όπου δημιουργούσαν ένοπλες επαναστατικές ομάδες με στόχο την ανατροπή της εβραϊκής άρχουσας τάξης (Ιερατείου - Φαρισαίων - Σαδδουκαίων), αλλά και αποτίναξη του ρωμαϊκού ζυγού. Τα ένοπλα και μαχητικά αυτά τμήματα και όσοι συμμετείχαν σ' αυτά έμειναν γνωστά στην Ιστορία με την ονομασία "Ζηλωτές". Οι Ζηλωτές δηλαδή ήσαν οι "τρομοκράτες" της εποχής και κάτι σαν "αντάρτες πόλεων". Τους πνευματικούς αρχηγούς των ομάδων αυτών τους ονόμαζαν "σοφιστές", ενώ τους μεμονωμένους και ανεξάρτητους επαναστάτες τους αποκαλούσαν "ληστές". Στο σημείο αυτό αξίζει να επισημάνουμε ότι η άρχουσα τάξη είχε από παλαιά την "συνήθεια" να αποκαλεί με απαξιωτικές εκφράσεις και χαρακτηρισμούς όλους τους ενοχλητικούς αντιπάλους. Αρκεί να υπενθυμίσουμε ότι και οι έλληνες Κοτσαμπάσηδες μαζί με το Χριστιανικό Ιερατείο αποκαλούσαν "κλέφτες" τους έλληνες που δεν είχαν συμβιβαστεί με την Τουρκική δουλεία, ενώ οι δωσίλογοι της κατοχής αποκαλούσαν "συμμορίτες" τους αντάρτες του πρόσφατου Ελληνικού εμφυλίου πολέμου επιβάλλοντας την ορολογία αυτή και στο επίσημο Κράτος.

Επικεφαλείς των Ζηλωτών λοιπόν, όχι λίγες φορές εμφανίζοντο "χαρισματικοί" ηγέτες που θεωρήθηκαν ότι ήσαν οι αναμενόμενοι "μεσσίες". Αυτοί ξεσήκωσαν κατ' επανάληψη τα λαϊκά κυρίως στρώματα και με συνθήματα θρησκευτικού, αλλά και εθνικιστικού περιεχομένου (αυτά συνήθως πάνε μαζί) κατάφερναν μεμονωμένα πλήγματα τόσο κατά των Ρωμαίων κατακτητών, όσο και κατά του Εβραϊκού κατεστημένου (Φαρισαίων - Ιερατείου). Επιδίωξη επομένως τόσο των Ρωμαίων όσο και κυρίως των Φαρισαίων ήταν να εκτελούνται με θεαματικό τρόπο (σταύρωση ή λιθοβολισμό) όσοι εμφανίζονταν ως "μεσσίες", για να διαψεύδεται έτσι εμπράκτως η φήμη για εμφάνιση του αναμενόμενου Μεσσία. Στην συνείδηση του μέσου Εβραίου της εποχής ο Μεσσίας ήταν αυτό που σήμερα αποκαλείται (στα τηλεοπτικά παραμύθια) "Σούπερμαν" και επομένως άτρωτος και απρόσβλητος από τα γήινα κτυπήματα. Από τους κατά καιρούς εμφανισθέντες τέτοιους "μεσσίες" μερικοί είχαν την ονομασία Ιησούς δεδομένου ότι την εποχή εκείνη (της ρωμαϊκής κατάκτησης) το όνομα αυτό ήταν συνηθέστατο στους Εβραίους.

Εκτελέσεις λοιπόν "μεσσιών" έγιναν πολλές από τους Ρωμαίους. Μόνο από τον Ιώσηπο (Ρωμαιοεβραίο ιστορικό που έζησε τον πρώτο μ.Χ. αιώνα) αναφέρονται εκτελέσεις μεταξύ των οποίων και δύο μαζικότερες. Η πρώτη έλαβε χώρα λίγο πριν από τον θάνατο του διορισμένου από τους Ρωμαίους βασιλιά της Ιουδαίας Ηρώδη, δηλαδή το 4 π.Χ., με αφορμή την εκ μέρους ομάδας Ζηλωτών καθαίρεση του γιγαντιαίου ρωμαϊκού θυρεού που είχε τοποθετήσει ο Ηρώδης στον Ναό του Σολομώντος ως δείγμα υποδούλωσης των Εβραίων (κάτι δηλαδή σαν την ναζιστική σβάστικα που κατέβασαν στην Κατοχή από την Ακρόπολη οι Μ. Γλέζος και Λ. Σάντας). Στην εκτέλεση αυτή θανατώθηκαν σαράντα πέντε "ληστές" μαζί με τους δύο "σοφιστές" - καθοδηγητές που ονομάζονταν Ιούδας και Μαθθίας. Η δεύτερη έγινε οκτώ χρόνια αργότερα, δηλαδή το 4 μ.Χ. από τον διάδοχο του Ηρώδη. Η εκτέλεση αυτή ήταν φονικότερη, αφού σταυρώθηκαν δύο χιλιάδες Ζηλωτές μαζί με τον "μεσσία" τους.

Στο παρόν κεφάλαιο έχουν περιληφθεί ιστορικά κυρίως στοιχεία (περισσότερες λεπτομέρειες για την συγκεκριμένη εποχή παρατίθενται από την Λιλή Ζωγράφου στο βιβλίο της "ΑΝΤΙΓΝΩΣΗ") που εκ πρώτης όψεως δεν συναρτώνται με την μυθολογική πλευρά που εξετάζουμε στο πρώτο μέρος του βιβλίου μας. Αυτό όμως έγινε με σκοπό να εξηγηθούν ιστορικά πολλοί από τους επικρατήσαντες μύθους κυρίως σε σχέση με την Χριστιανική θρησκεία που κατά την άποψη μας αποτελεί εξέλιξη και συνέχεια της εβραϊκής μυθολογίας και η οποία εξοβέλισε οριστικά την Ελληνική Μυθολογία καταφέροντας ταυτόχρονα δεινό πλήγμα στον αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό, με ό,τι αυτός αντιπροσωπεύει για την Ανθρωπότητα ολόκληρη.

Και για να μην υπάρξει οποιαδήποτε παρανόηση τονίζουμε ότι η σύγκριση μεταξύ της Ελληνικής Μυθολογίας και της Εβραϊκής Μυθολογίας - Χριστιανικής θρησκείας δεν γίνεται ως σύγκριση δύο θρησκειών, αλλά σαν σύγκριση δύο λαϊκών μυθολογιών που δημιούργησαν αντίστοιχα έθιμα, παραδόσεις και συνήθειες, δηλαδή πολιτισμούς.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Η Χριστιανική θρησκεία πήρε την ονομασία αυτή από τον ιδρυτή της Ιησού που ονομάστηκε (μετά τον θάνατο του από τους Αποστόλους) Χριστός. Η λέξη Χριστός όπως αναφέρθηκε και στο προηγούμενο κεφάλαιο είναι ελληνική και σημαίνει τον κεχρισμένο, δηλαδή αυτόν που έχει το θείο χρίσμα, τον Μεσσία, τον Λυτρωτή. Η σύλληψη λοιπόν του χαρισματικού Ιησού κατά το επικρατήσαν Χριστιανικό δόγμα έγινε με την επαφή της ανήλικης μητέρας του Μαρίας με το άνθος (κρίνο) που της πρόσφερε ο απεσταλμένος από τον θεό Άγγελος ("Ευαγγελισμός της Θεοτόκου") και φυσικά χωρίς καμμία σαρκική επαφή. Η γέννηση εξ άλλου που επηκολούθησε ακριβώς μετά από εννέα μήνες δεν προκάλεσε διακόρευση της παιδίσκης (για το πώς έγινε ανατομικά αυτό ουδόλως διευκρινίζεται) και έτσι η μητέρα του Ιησού παρέμεινε "αιειάρθεος"!!!

Στην Ελληνική μυθολογία τόσο η σύλληψη από την επαφή με άνθος, όσο και η διατήρηση της παρθενίας και μετά την τεκνοποίηση συναντάται σε δεκάδες περιπτώσεις. Χρονικά δε παρουσιάζονται σε μύθους που διαδίδονταν τουλάχιστον χίλια χρόνια πριν από την εμφάνιση του Χριστιανισμού. Τελείως ενδεικτικά αναφέρουμε την σύλληψη του θεού Άρη που τον συνέλαβε η μητέρα του Ήρα με το μύρισμα θαυματουργού άνθους. Όπως μάλιστα περιγράφει ο Οβίδιος στις "Μεταμορφώσεις" του ο Άρης συνελήφθη με απλή επαφή της Ήρας "με θαυμαστόν ανθός της πεδιάδος του Ωλενού". Για την Ήρα βέβαια δεν ισχυρίστηκε κανείς ότι και μετά την γέννηση του Άρη

παρέμεινε παρθένα, πολύ περισσότερο που εκτός από τον χαϊδεμένο της τον Άρη γέννησε και άλλα παιδιά (π.χ. τον Ήφαιστο). Λέγεται μάλιστα ότι η "κλειψιγαμιά" αυτή της Ήρας έγινε για "αντίποινα" στον σύζυγο της Δία που "γέννησε" χωρίς την δική της σύμπραξη την Αθηνά, η οποία όπως είναι πασίγνωστο ξεπήδησε πάνοπλη από το κεφάλι του Δία που φρόντισε να το ανοίξει με τσεκούρι ο Ήφαιστος. Αυτό θα πει πρωτοτυπία και "θαύμα" και όχι ένας φυσιολογικός τοκετός...

Στο σημείο αυτό πρέπει να σημειώσουμε ότι κατά τα "απόκρυφα" Ευαγγέλια του Ματθαίου και του Μάρκου τα οποία χαρακτηρίστηκαν έτσι μετά την πρώτη Οικουμενική Σύνοδο (οπότε διαμορφώθηκαν οριστικά τα χριστιανικά δόγματα και τα Ευαγγέλια αυτά παρά την αυθεντικότητα τους περιείχαν διηγήσεις που δεν ανταποκρίνονταν στις επικρατήσασες αντιλήψεις), η μητέρα του Ιησού απέκτησε με τον παραδοσιακό τρόπο και άλλα (μικρότερα) παιδιά που είχαν πατέρα πλέον τον Ιωσήφ. Έτσι όμως δεν μπορούσε να γίνεται λόγος για αειπάρθενο Μαρία και χάλασε η συνταγή της παρθένου θεομήτορος που είχε χρησιμοποιηθεί και για πολλούς άλλους (προγενέστερους) "θεούς".

Η διατήρηση της παρθενίας κατά την Ελληνική Μυθολογία συναντάται (μεταξύ άλλων) και στις θεές Αθηνά, Αρτέμιδα και Εστία που παρέμειναν (όσο διατηρήθηκαν στους θρόνους τους από τους ανθρώπους) παρθένες, έστω και αν έγιναν κατ' επανάληψη απόπειρες βιασμού τους. Ακόμη και η ατακτούλα θεά του έρωτα Αφροδίτη εμφανίζεται να ανακτά την (συχνότατα χαμένη) παρθενία της μόλις έκανε μπάνιο στα αφρισμένα κύματα της θάλασσας της Κύπρου που ήταν η "πατρίδα" της. Έτσι μαζί με τα περίσσια κάλλη της η Αφροδίτη χάριζε στους εραστές της και την ικανοποίηση ότι εκπαρθένευαν μία θεά....

Είναι φανερό ότι η λαϊκή πίστη δεν ανεχόταν την διακόρευση των ινδαλμάτων της, τα οποία τοποθετούσε (και τοποθετεί) σε υψηλούς θρόνους απρόσιτους από τα βέβηλα χέρια (και άλλα μέλη) των ανθρώπων.

Μία άλλη τέλος εκδοχή για την παρθενία της μητέρας του Ιησού έχει σχέση και με την φράση της ελληνικής αρχαιότητας "υιός της παρθένου" που συναντάται ως δηλούσα το εξώγαμο, τον γιο της ανύπαντρης μητέρας. Επειδή δε κατά τα Ευαγγέλια η Μαρία μνηστεύτηκε τον Ιωσήφ για να καλύψει την εξώγαμη κυοφορία της, ενδεχομένως οι πρώτοι συντάκτες των Ευαγγελίων (που γράφτηκαν στην "διεθνή" για τα δεδομένα της εποχής ελληνική γλώσσα), όντες ελληνομαθείς χρησιμοποίησαν τον όρο "υιός της παρθένου" με την έννοια αυτή. Βόλεψε όμως μετέπειτα τους "πατέρες της Εκκλησίας" η εκδοχή της πραγματικής παρθενίας και έτσι καθιερώθηκε η παρθενογέννηση στην Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας.

ΓΕΝΝΗΣΗ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΘΝΗΤΕΣ

Κατά την Χριστιανική θρησκεία, ο Χριστός γεννήθηκε από την θνητή "Θεοτόκο" Μαρία. Πολλούς όμως αιώνες πριν (κατά την ελληνική αλλά και την Φοινικική - Ασσυριακή μυθολογία) η κοινή θνητή Μύρνα είχε γεννήσει τον θεό Άδωνη (που επίσης αναστήθηκε όπως θα δούμε παρακάτω μετά τριήμερη ταφή). Αλλά και ο Βούδας "γεννήθηκε" τον πέμπτο π.Χ. αιώνα από την ευσεβή θνητή και παρθένα Μάγια με ενσάρκωση του που έγινε με την βοήθεια μιας πεντάχρωμης ηλιακτίδας. Είναι μάλιστα περιττό να αναφέρουμε ότι και στην περίπτωση του Βούδα παρουσιάστηκαν παράξενα άστρα στον ουρανό, ενώ εμφανίστηκαν μπροστά του προσφέροντας πολύτιμα δώρα, όλοι οι Βασιληάδες της Ανατολής... Τα ίδια περίπου "συνέβησαν" και με τους θεούς Μίθρα (των Περσών) και Όσιρι (των Αιγυπτίων).

Εκεί όμως που οι ομοιότητες με την γέννηση του Χριστού είναι πολλές όπως πίστευαν οι θεμελιωτές της Χριστιανικής θρησκείας εμφανίζονται στον ελληνικό μύθο για την γέννηση του Περσέα από την Δανάη και τον βίο του ολόκληρο. Για τον λόγο αυτό αναγκάστηκε ένας από τους μεγαλύτερους "πατέρες" της Χριστιανικής θρησκείας, ο άγιος Αυγουστίνος να υποστηρίξει ήδη από τον δεύτερο μ.Χ. αιώνα ότι τον μύθο της ελληνικής ειδωλολατρίας για την γέννηση του Περσέα από τη Δανάη με την επαφή της με το Δία που διαπέρασε την οροφή της φυλακής της ως "χρυσή βροχή" είχε δημιουργήσει δήθεν ο Διάβολος (βλέπετε ο Διάβολος για την Χριστιανική θρησκεία έχει πολλές χρησιμότητες γι' αυτό φροντίζει να τον διατηρεί στην "ζωή" ακόμη και σήμερα) για να κλονίσει την πίστη των ανθρώπων στον Χριστιανισμό (ίδετε περισσότερα επί του θέματος αυτού στο έργο του Εμ. Γιαροσλάβσκι "Πώς γεννιούνται, ζουν και πεθαίνουν οι θεοί και οι θεές" σε ελληνική μετάφραση από τις εκδόσεις "Γνώσεις").

Η "ατυχία" αυτή της ομοιότητας για τον Περσέα συνετέλεσε στο να καταστραφούν όλα τα αγάλματα και αγγεία με τη μορφή του, καθώς και οι ναοί και οι βωμοί που είχαν αφιερωθεί σ' αυτόν από τους αρχαίους Έλληνες. Αυτά έγιναν στο Βυζάντιο και συγκεκριμένα όταν ο Θεοδόσιος ο "Μέγας" άφησε τα στίφη των μοναχών να εξαφανίσουν όλα τα ίχνη της "ειδωλολατρίας. Έτσι καταστράφηκε και το αριστούργημα του γλύπτου Μύρωνα που είχε φιλοτεχνήσει ολόσωμο άγαλμα του Περσέα που υπήρχε μέχρι τον 4ο αιώνα στην Ακρόπολη των Αθηνών. Γλύτωσε μόνο ένα άγαλμα (που έχει ευτυχώς βρεθεί) αφού μερικοί "ειδωλόλατρες" Έλληνες για να το γλυτώσουν από τον θρυμματισμό, το καταπόντισαν στην θάλασσα των Κυθήρων.

Για τον ίδιο λόγο ο μύθος του Περσέα έχει εξαφανιστεί από οποιοδήποτε σχολικό βιβλίο και δεν περιλαμβάνεται παρά μόνο με επιγραμματικό τρόπο σε οποιοδήποτε από τα ελεγχόμενα βιβλία που αναφέρονται στην ελληνική μυθολογία.

Άλλος γιος θεού (του Δία δηλαδή) με μητέρα κοινή θνητή (την βασίλισσα Αλκμήνη, εγγονή του Περσέα και σύζυγο του Αμφιτρύονα που ανέχθηκε την θείκη μοιχεία) είναι φυσικά για την ελληνική μυθολογία και ο Ηρακλής. Πρέπει μάλιστα να σημειωθεί ότι η γέννηση του γιορταζόταν στην αρχαία Ελλάδα με την ονομασία "Ηρακλούγεννα" και συνέπιπτε με το τρίτο δεκαήμερο του Δεκεμβρίου (ο συμβολισμός όπως είναι γνωστό έχει σχέση με την έναρξη της αύξησης στην διάρκεια της ημέρας και του φωτός).

Σαν γιος θεού με μητέρα κοινή θνητή επιχειρήθηκε να εμφανιστεί και ο Μέγας Αλέξανδρος. Είναι γνωστό ότι υπήρξαν πολλές "μαρτυρίες" ("διασταυρωμένες" από διάφορους χρονικογράφους της μετά τον θάνατο του εποχής, οπότε οργιάζαν οι θρύλοι και οι διαδόσεις) κατά τις οποίες ο Δίας επισκέφθηκε κάποτε την Ολυμπιάδα στον κοιτώνα της και μάλιστα κατά την διάρκεια των περιπτώξεων ο Φίλιππος θέλησε να κοιτάξει από μία χαραμάδα (μετέβαλαν τον άνθρωπο σε ηδονοβλεψία) το γυμνό ζεύγος. Η τιμωρία όμως που επέβαλε ο μοιχός Δίας ήταν άμεση και σκληρή. Κατεστράφη το μάτι του Φιλίππου που είχε αντικρύσει το γεννητικό μόριο του Δία. Φυσικά ο Φίλιππος ήταν πράγματι μονόφθαλμος, από άλλη όμως αιτία. Για ενίσχυση της φήμης αυτής είχε επιστρατευθεί και η προσφώνηση που έγινε στον Μ. Αλέξανδρο από το Ιερατείο της Αιγύπτου όταν ο Αλέξανδρος επισκέφτηκε τον ναό του Άμωνα. Ο μύθος αυτός φυσικά δεν επεκράτησε διότι ο Αλέξανδρος και ο πατέρας Φίλιππος ήταν υπαρκτά πρόσωπα και μ' αυτούς εκτός από τους παραμυθάδες ασχολήθηκαν και οι πραγματικοί ιστορικοί, οπότε όλα τα περί θείκης πατρότητας κρίθηκαν γελοία και ανάξια οποιασδήποτε σοβαρής αντιμετώπισης.

Για να γίνει κατανοητό το πώς εδημιουργούνταν οι σχετικοί μύθοι στην αρχαιότητα και πώς είχε καλλιεργηθεί από τα διάφορα Ιερατεία η αντίληψη ότι οι θεοί μπορούν να έχουν σεξουαλικές σχέσεις με κοινές θνητές αξίζει νομίζω να παρατεθεί εδώ ένα πραγματικό περιστατικό που συνέβη στην Ρώμη και έχει καταγραφεί σε κείμενο του Ρωμαιοεβραίου ιστορικού Ιώσηπου Φλαβίου. Γράφει λοιπόν ο Ιώσηπος (το όνομα στα ελληνικά έγινε Ζώσιμος) στο έργο του "Ιστορία των Εβραίων" μέρος Δεύτερο: Ο Ρωμαίος αξιωματούχος Δάκιος Μάνδος είχε ερωτευθεί παράφορα μία πανέμορφη ρωμαία ονόματι Παυλίνα. Η γυναίκα όμως ήταν παντρεμένη και απολύτως πιστή στον άντρα της, μη ενδίδουσα στις αλλεπάλληλες κρούσεις του Δάκιου. Τότε αυτός αφού πληροφορήθηκε ότι η Παυλίνα ήτο θρησκόληπτη με απόλυτη αφοσίωση στην θεά Ίσιδα θέλησε να χρησιμοποιήσει την πίστη της αυτή για την επίτευξη των λάγνων επιδιώξεων του. Δωροδόκησε λοιπόν τους ιερείς του ναού της Ίσιδας (φαίνεται ότι από παλαιά οι ιερείς των διαφόρων θρησκειών δεν περιφρονούσαν καθόλου το χρήμα) και αυτοί έπεισαν την θρησκόληπτη Παυλίνα ότι ο Άνουβις επιθυμεί να συνευρεθεί μαζί της. Η Παυλίνα δεν διανοήθηκε να παρακούσει το θεϊκό "θέλημα" και μέσα στο σκοτάδι (είχαν φροντίσει οι δωροδοκημένοι παπάδες να είναι βαθύ μέσα στον ναό) δέχτηκε κατ' επανάληψη τις "θεϊκές" περιποιήσεις. Τόση δε ήταν η πεποίθηση της ότι συνουσιάστηκε με θεό, ώστε το διηγείτο υπερηφάνως όχι μόνο σε ξένους αλλά και στον "κερατά" σύζυγο της. Στο τέλος απεκαλύφθη η απάτη από τον ίδιο τον εραστή που εξιστόρησε τα γεγονότα σε φίλους του και η άτυχη Παυλίνα αυτοκτόνησε από ντροπή και απογοήτευση που ο εραστής της δεν ήταν θεός...

ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΤΑΠΕΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ

Κατά τα Χριστιανικά Ευαγγέλια όταν η "Θεοτόκος" Μαρία ήταν σχεδόν έτοιμη να γεννήσει το "Θείο βρέφος" διατάχτηκε επίσημη απογραφή των κατοίκων της Ιουδαίας και για τον λόγο αυτό το ζεύγος Ιωσήφ - Μαρίας ταξίδεψε και πήγε στον τόπο καταγωγής τους την Βηθλεέμ. Εκεί δεν βρέθηκε σπίτι για να διανυκτερεύσουν και έτσι αναγκάστηκαν να περάσουν την νύκτα τους σε μία σπηλιά που χρησιμοποιούνταν για στάβλος υποζυγίων ("φάτνη των αλόγων"). Εκεί γεννήθηκε ο Ιησούς με το γνωστό σκηνικό των αγγέλων, των άστρων κ.λ.π.

Κατ' αρχάς να επισημάνουμε το γεγονός ότι κατά την φερόμενη ως χρονολογία γέννησης του Ιησού είναι απολύτως εξακριβωμένο ιστορικά δεν έλαβε χώρα οποιασδήποτε μορφής απογραφή πληθυσμού. Ένα είδος απογραφής διατάχτηκε από τον Έπαρχο της ευρύτερης περιοχής (Συρίας κ.λ.π.) Κηρύνιο, αλλά αυτό συνέβη επτά χρόνια αργότερα, δηλαδή το 7 μ.Χ. (ίδτετε λεπτομέρειες στο έργο του Καρλ Καούσκυ "Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ" από τις εκδόσεις "Αναγνωστίδη"). Η σύγχυση προφανώς οφείλεται στο γεγονός ότι τα Ευαγγέλια (ακόμη και στην αυθεντικότερη μορφή τους αφού αργότερα νοθεύτηκαν εμφανέστατα όπως θα δούμε παρακάτω) γράφτηκαν τουλάχιστο πενήντα με εξήντα χρόνια αργότερα (είναι έξω από κάθε αμφισβήτηση ότι γράφτηκαν τουλάχιστον μετά το 67 μ.Χ. οπότε ισοπεδώθηκε από τους Ρωμαίους η Ιερουσαλήμ) και επομένως κατά την "αναπόληση" των γεγονότων (σύνθεση του μύθου) οι "αναμνήσεις" είχαν οπωσδήποτε ξεθωριάσει.

Στην ιστορία της γέννησης λοιπόν έχουμε πρώτα - πρώτα το στοιχείο ότι ο θεός γεννήθηκε σε μία σπηλιά και οι πρώτες βοήθειες προσφέρθηκαν από ταπεινούς ανθρώπους και αγαθά ζώα. Το δεύτερο στοιχείο που εμφανίζει η ίδια ιστορία είναι η καταγωγή του θεού από την βασιλική γενιά του Δαυίδ. Στο σημείο αυτό παρατηρούμε ότι σε όλα τα Ευαγγέλια που παρατίθενται οι διαδοχικές (;) γεννήσεις των προγόνων του Ιησού μεσολαβεί οπωσδήποτε ο βασιλιάς των Εβραίων Δαυίδ, ο οποίος φέρεται να έζησε χίλια περίπου χρόνια ενωρίτερα. Παρόλα όμως αυτά όπως επισημαίνεται

και στο έργο του Θωμά Μάρα *"Οι αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης"* (Εκδόσεις Σμυρνιώτη σελ. 71 επ.) ο μεν ευαγγελιστής Ματθαίος εμφανίζει να μεσολαβούν τριάντα εφτά (άρρηνες) πρόγονοι μεταξύ Ιωσήφ και Αβραάμ, ενώ ο Λουκάς τους ανεβάζει στους πενήντα τρεις. Στα δε ονόματα γίνεται μεγαλύτερο μπέρδεμα. Τα ερωτήματα όμως που ανακύπτουν από την κραυγαλέα αυτή αντίφαση είναι γιατί δεν ταυτίζονται και οι δύο Ευαγγελιστές αφού και οι δύο είχαν θεϊκή έμπνευση; Φυσικά μόνο με "θεϊκή" έμπνευση θα μπορούσε να γίνει ακριβής καταγραφή τόσων γεννήσεων με δεδομένο ότι τότε δεν υπήρχαν επίσημα ληξιαρχεία και κανονική γραφή. Ακόμη και "κομπιούτερ" θα έκανε λάθη χωρίς θεϊκή φώτιση. Εκείνο όμως που κάνει επίσης εντύπωση είναι το γεγονός ότι αφού ο φουκαράς ο Ιωσήφ είναι τελείως αμέτοχος (κατά την "επίσημη" εκδοχή) με την γέννηση του Ιησού γιατί γίνεται η απαρίθμηση των προγόνων του... Φυσικά αυτό συμβαίνει διότι πρέπει να συγκεραστούν πολλές παρεμφερείς (αντιφατικές όμως) παραδόσεις και θρύλοι.

Κατά την ελληνική Μυθολογία αντίστοιχα και ο Δίας γεννήθηκε σε σπηλιά, όσο δε ήταν βρέφος τράφηκε από την κατσίκα Αμάλθεια. Πιο συγκεκριμένα ο σχετικός μύθος όπως έχει καταγραφεί ήδη από τον όγδοο π.Χ. αιώνα από τον Ησίοδο στο έργο του "Θεογονία" έχει ως εξής: Όταν το ζεύγος των θεών Κρόνου και Ρέα ανέτρεψαν το προηγούμενο (τον Ουρανό και την Γαία) άρχισε η γέννηση των τέκνων τους. Επειδή όμως υπήρχε πάντα η "προφητεία" όπως σε όλες τις θρησκείες του κόσμου ότι ο ισχυρότερος διάδοχος θα ανατρέψει τον άρχοντα του Κόσμου, ο Κρόνος κατάπινε τα νεογνά μόλις γεννιόντουσαν για να εκμηδενίσει τον κίνδυνο της ανατροπής του. Η Ρέα όμως όταν κυοφορούσε τον Δία και λίγο πριν από τον τοκετό έφυγε από τον Όλυμπο και πήγε στην Κρήτη. Εγκαταστάθηκε μέσα σε μια σπηλιά στο όρος Δίκη και εκεί έφερε στον κόσμο τον Δία. Τον παρέδωσε αμέσως σε μια κατσίκα που χρησιμοποιούσε την σπηλιά για στάβλο της, την Αμάλθεια, και της εμπιστεύθηκε την ανατροφή του. Η Αμάλθεια τον μεγάλωσε με το πλούσιο γάλα της. Η Ρέα επέστρεψε κοντά στον Κρόνο και εκεί σκηνοθέτησε εικονικό τοκετό για να τον ξεγελάσει. Τύλιξε μια πέτρα στα σπάργανα εμφανίζοντας το πακέτο στην θέση του νεογέννητου. Ο Κρόνος βιαστικά το κατάπιε και έτσι ο Δίας μεγάλωσε ανενόχλητος με τις περιποιήσεις της Αμάλθειας.

Σχεδόν σε όλες τις μυθολογίες - πρωτοθρησκείες του κόσμου οι θεοί - βασιλιάδες - προφύτες και εν πάση περιπτώσει οι ιδρυτές θεϊκών ή ανθρώπινων δυναστειών, πάντοτε γεννιούνται σε ταπεινές συνθήκες παρόλο που η (απώτερη) καταγωγή τους φτάνει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε βασιλική γενιά. Ο Βούδας, ο Ερμής, ο Διόνυσος, ο Μίθρας όλοι "γεννήθηκαν" μέσα σε σπηλιές.

Είναι φανερό ότι η λαϊκή φαντασία δεν μπορεί να ανεχθεί τον φυσιολογικό τρόπο γέννησης, αλλά και ανατροφής για εκείνους που είτε πραγματικά είτε φανταστικά υπήρξαν αρχηγοί - δημιουργοί - μπροστάρηδες και γι' αυτό επιστρατεύει τα πιο απίθανα τεχνάσματα για να προσδώσει πρωτοτυπία και αίγλη στα ινδάλματα της. Γι' αυτό διαβάζουμε στον Ηρόδοτο ότι η μητέρα του Όσιρι (θεού των Αιγυπτίων) τον συνέλαβε, με μία ακτίνα του Ήλιου. Γι' αυτό τον Μωϋσή τον εμφανίζουν ως νεογέννητο μωρό να εγκαταλείπεται στις όχθες του Νείλου. Ο Ρωμύλος και ο Ραίμος (ιδρυτές της Ρώμης κατά τον μύθο) φέρονται να ανατρέφονται με το γάλα μιας λύκαινας. Ο Οιδίποδας εμφανίζεται να εγκαταλείπεται στον Κιθαιρώνα όπου τον βρήκαν οι βοσκοί που τον ανέθρεψαν πριν τον παραδώσουν στον βασιλιά της Κορίνθου.

Η τάση των ανθρώπων να πιστεύουν ότι οι αρχηγοί τους (θεοί, βασιλιάδες κλπ.) έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει σε διαφορετικές (υπερφυσικές) συνθήκες πρέπει να ξεκινάει από τα βάθη της ανθρώπινης ιστορίας ("προϊστορίας"). Από τότε δηλαδή που οι άνθρωποι ("πιθηκάνθρωποι" για την ακρίβεια) χωρίς κανονική ομιλία και νόηση ζούσαν σε αγέλες (παρεμφερείς με τις σημερινές

αγέλες των ζώων) στις οποίες είναι απαραίτητος ο αρχηγός με ιδιαίτερα προσόντα, ιδιότητες και ικανότητες που έστω και αν δεν υπάρχουν πρέπει να εφευρεθούν...

ΓΕΝΝΗΣΗ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΔΟΧΩΝ -ΗΡΩΔΗΣ

Στο προηγούμενο κεφάλαιο έγινε λόγος για την μέθοδο που εφάρμοζε ο Κρόνος για να αντιμετωπίσει την απειλή της ανατροπής του από τα παιδιά που γεννούσε η σύζυγος του Ρέα. Το ίδιο είχε γίνει και με το προηγούμενο θεϊκό ζευγάρι, τον Ουρανό δηλαδή και την Γαία, που κατά τον Ησίοδο ήταν οι ιδρυτές της δυναστείας των θεών.

Ο Ουρανός λοιπόν μόλις γεννιόντουσαν τα παιδιά του τα καταχώνιαζε στα έγκατα της Γης και έτσι κανείς δεν απειλούσε τον θρόνο του. Η Γαία όμως που είχε εξοργισθεί για τον αφανισμό των παιδιών της αποφάσισε να εκδικηθεί τον Ουρανό. Κατασκεύασε λοιπόν από σκληρό χάλυβα ένα κοφτερό δρεπάνι και μ' αυτό πρότεινε στα παιδιά της (που κλεισμένα στα έγκατα της παρέμεναν ανήμπορα και αδρανή) να ακρωτηριάσουν τον πατέρα τους Ουρανό κατά την διάρκεια της νύχτας, που ξαπλωμένος πάνω της κοιμόταν αποκαμωμένος από τις δραστηριότητες της ημέρας. Όλα τα μεγαλύτερα παιδιά της απέκρουσαν την πρόταση και δεν δέχτηκαν να βλάψουν τον πατέρα τους. Μόνο ο μικρότερος ο Κρόνος δέχτηκε την μητρική υπόδειξη. Έτσι εκμεταλλευόμενος τον βαρύ ύπνο του Ουρανού με το κοφτερό δρεπάνι που τον εφοδίασε η Γαία απέκοψε τα γεννητικά όργανα του Ουρανού (φαίνεται ότι για τους θεούς της εποχής τα γεννητικά όργανα ήσαν το έμβλημα εξουσίας). Έτσι ακρωτηριασμένο και ανήμπορο τον γκρέμισε από τον θρόνο και βασιλιάς θεών και ανθρώπων αναδείχτηκε ο ίδιος.

Για την ολοκλήρωση του μύθου συμπληρώνουμε ότι από κάθε σταγόνα αίματος του Ουρανού που έτρεχε από την πληγή του γεννήθηκαν οι Ερινύες (θεές των τύψεων και της τιμωρίας), ενώ από το ανδρικό μόριο που ο Κρόνος το πέταξε στην θάλασσα αναδύθηκε πάνω από τα αφρισμένα κύματα η θεά του έρωτα η Αφροδίτη.

Παραλλαγές των μύθων που προαναφέρθηκαν συναντάμε πολλές σε όλες σχεδόν τις μυθολογίες του Κόσμου. Μάλιστα στα Σιβυλλικά κείμενα των Λατίνων (εκφράσεις με διφορούμενες έννοιες με προφητικό περιεχόμενο) γίνεται λόγος για πολλές ανατροπές θεών και αρχόντων από επικίνδυνους διαδόχους με τελική όμως επικράτηση του μόνου αγαθού που θα καθίστατο ο Λυτρωτής του Κόσμου.

Οι σχετικοί μύθοι πρέπει να προέρχονται από τα βάθη της προϊστορίας του ανθρώπου, όταν ακόμη επικρατούσαν οι ανθρωποθυσίες για τον εξευμενισμό των "κακών πνευμάτων". Μεταφέρθηκαν δε στην περιοχή της Μεσογείου από την Ανατολή (περιοχή των Ινδιών) όπου έκαναν την πρώτη τους εμφάνιση. Πάντως γεγονός είναι ότι οι σχετικοί μύθοι είχαν παγιωθεί και η "προφητεία" για τους απειλητικούς διαδόχους ήταν διάχυτη στις λαϊκές δοξασίες.

Οι συντάκτες επομένως των Ευαγγελίων που φυσικά απέβλεπαν στο εύπεπτο των ισχυρισμών τους από τις μάζες των απλών και αμόρφωτων ανθρώπων δεν μπορούσαν να αφήσουν ανεκμετάλλευτο το μύθο για τους απειλητικούς διαδόχους. Έτσι περιέλαβαν στις διηγήσεις τους και την "ιστορία" για την σφαγή του Ηρώδη. Ισχυρίζονται δηλαδή πως ο Ηρώδης μόλις πληροφορήθηκε από τους Μάγους ότι πηγαίνουν να προσκυνήσουν τον προσφάτως γεννηθέντα βασιλιά του Κόσμου τρόμαξε μήπως χάσει τον θρόνο του. Γι' αυτό, όπως ισχυρίζονται οι συντάκτες των Ευαγγελίων, διέταξε την σφαγή όλων των νηπίων ηλικίας μέχρι δύο ετών με την βεβαιότητα ότι θα

εκλείπει οριστικά ο σχετικός κίνδυνος. Η ιστορία όμως καταλήγει με αίσια έκβαση (happy end), αφού ο θεός έστειλε τον «άγγελο υπηρεσίας» και ειδοποίησε τον Ιωσήφ να καταφύγει προσωρινά στην Αίγυπτο μέχρι να τελειώσει η σφαγή των νηπίων. Έτσι παρά την θανάτωση δεκατεσσάρων χιλιάδων νηπίων ο μικρός Ιησούς την γλύτωσε ("όποιος του μέλει να πνιγεί ποτέ του δεν πεθαίνει"). Αφού δηλαδή έπρεπε να σταυρωθεί πώς θα δεχόταν κοτζάμ θεός να αποκεφαλιστεί.

Σχετικά με τα περί σφαγής των νηπίων με διαταγή του βασιλιά Ηρώδη πρέπει να επισημανθούν τα ακόλουθα:

Πράγματι ο Ηρώδης υπήρξε βασιλιάς της Ιουδαίας διορισμένος από τους Ρωμαίους που είχαν κατακτήσει και την περιοχή αυτή. Μόνο που ο Ηρώδης είχε πεθάνει τέσσαρα ολόκληρα χρόνια πριν από την χρονολογία που φέρεται ότι γεννήθηκε ο Ιησούς και επομένως ήταν κάπως δύσκολο να διατάξει από τον τάφο του την σφαγή των νηπίων. Για το γεγονός ότι ο συγκεκριμένος Ηρώδης πέθανε το 4 π.Χ. δεν υπάρχει η παραμικρή αμφισβήτηση. Αρκεί να ανοίξει κανείς οποιαδήποτε εγκυκλοπαίδεια στην λέξη "Ηρώδης" για να το διαπιστώσει, ενώ στην Παγκόσμια Ιστορία της ΟΥΝΕΣΚΟ αναφέρεται η ίδια χρονολογία με την διευκρίνιση ότι από την αντίφαση αυτή ξεκινάει η επιφύλαξη των «πατέρων» της Χριστιανικής Εκκλησίας για τον ακριβή προσδιορισμό της χρονολογίας γέννησης του Χριστού.

Οι λόγοι όμως που επιβάλλουν να δεχτούμε ότι τέτοια σφαγή δεν έγινε ποτέ και τα επιχειρήματα που μπορεί προχειρώς (γιατί υπάρχουν και πολλά άλλα) να αντιτάξει κανείς είναι τα παρακάτω:

1) Ο Εβραιορωμαίος ιστορικός Ιώσηπος που ασχολείται αρκετά με τον βίο και την πολιτεία του Ηρώδη δεν αναφέρει ούτε λέξη για σφαγή νηπίων. Ένα δε τέτοιο περιστατικό ήταν αδύνατο να περάσει απαρατήρητο. Πέραν αυτού ο Ιώσηπος που εμφανώς διαπνέεται από μίσος και απέχθεια για τον Ηρώδη εξηγεί ότι ο βασιλιάς αυτός πέθανε μέσα σε φρικτούς και αβάσταχτους πόνους. Συμπληρώνει δε ότι το είδος του θανάτου αποτελούσε την θεϊκή τιμωρία για το φρικτό έγκλημα που είχε διαπράξει τον τελευταίο χρόνο της βασιλείας του σκοτώνοντας 45 Ζηλωτές με αρχηγούς τους "Σοφιστές" Ιούδα και Ματθία με μόνο "έγκλημα" τους την καθαίρεση του ρωμαϊκού θυρεού από τον ναό του Σολωμώντα (το περιστατικό αυτό αναφέρθηκε και στο κεφάλαιο περί "Μεσσιών"). Εάν όμως ο Ηρώδης εκτός από τους 45 Ζηλωτές είχε δολοφονήσει και δεκατέσσαρες χιλιάδες αθώα νήπια γιατί ο Ιώσηπος θα επικαλείτο ένα μικρότερο έγκλημα που μπροστά στο άλλο αντιστοιχούσε σε απλό πταίσμα;

2) Όπως είναι ιστορικά γνωστό οι Ρωμαίοι στις κατακτήσεις τους ποτέ δεν κατέφυγαν σε τέτοιες αγριότητες (σφαγής χιλιάδων νηπίων), που θα αποτελούσε μεγάλη γκάφα (πηγάζουσα μόνο από προλήψεις και δεισιδαιμονίες) χωρίς ουσιαστικό αποτέλεσμα. Ένα δε τέτοιο έγκλημα θα είχε τουλάχιστο καταγγεληθεί στην Κεντρική Ρωμαϊκή εξουσία και ασφαλώς σε κάποια αρχεία θα είχε καταχωρηθεί. Τέτοια όμως αναφορά πουθενά δεν βρέθηκε.

3) Ο Ηρώδης έστω και αν δεν είχε πεθάνει (με την εκδοχή ότι ο Ιησούς γεννήθηκε πριν από την επίσημη χρονολογία όπως ισχυρίζονται οι θεολόγοι), ήταν ασφαλώς μεγάλης ηλικίας μόλις "γεννήθηκε" ο Ιησούς. Φοβόταν λοιπόν αυτός ο υπό "αναχώρηση" ότι θα χάσει την εξουσία του μετά από εικοσιπέντε - τριάντα χρόνια που θα έφτανε σε ηλικία "κοσμοκράτορα" ο νεογέννητος Ιησούς;

Να σημειωθεί τέλος ότι σχετικά με την χρονολογία γέννησης του Ιησού οι θεολόγοι την εμφανίζουν ολίγο λαστιχένια. Όταν γίνεται συζήτηση για τον Ηρώδη την μεταθέτουν πέντε με έξι

χρόνια προς τα πίσω, ενώ όταν προβάλλεται το θέμα της απογραφής πληθυσμού, την μεταθέτουν εφτά χρόνια αργότερα.

Οι ανακρίβειες που επισημάνθηκαν παραπάνω δεν θα είχαν ιδιαίτερη σημασία αν αφορούσαν σε καταγραφή λαϊκών παραδόσεων και παραμυθιών. Όταν όμως εμφανίζονται σε κείμενα που έχουν την αξίωση να θεωρούνται θεόπνευστα πρέπει να αντέχουν σε αυστηρή κριτική και έλεγχο. Στην συγκεκριμένη δε περίπτωση γίνεται φανερό ότι αυτοί που συνέταξαν τα Ευαγγέλια ψεύδονται ενσυνείδητος και ένα από τα δύο μπορεί να συμβαίνει: Ή τα Ευαγγέλια γράφτηκαν με θεϊκή έμπνευση από τους άμεσους συνεργάτες του αληθινού θεού οπότε πρέπει να είναι απολύτως αψεγάδιαστα. Ή γράφτηκαν από ανθρώπους που ήθελαν να δημιουργήσουν μια νέα θρησκεία και στην προσπάθεια τους να εμφανίσουν τα πράγματα πιο κοντά στην λαϊκή φαντασία κατέφυγαν ενσυνείδητα σε ψευδολογίες και φανταστικά γεγονότα. Μην ξεχνάμε τέλος, ότι οι δημιουργοί των Ευαγγελίων δεν κατέγραψαν γεγονότα αλλά τα κατασκεύασαν και μάλιστα έτσι που να "δικαιώνουν" και τις "προφητείες" των Εβραίων Προφητών.

ΘΑΥΜΑΤΑ

Σε όλες τις δυσκολίες της ζωής και στα τραγικά γεγονότα που συμβαίνουν στους ανθρώπους χρησιμοποιείται η φράση πως "η ελπίδα πεθαίνει τελευταία". Όλοι δηλαδή οι άνθρωποι νοιώθοντας αδυναμία και δέος μπροστά σε δυσκολίες, αντιξοότητες ή απειλούμενες καταστροφές αρνούμαστε να εγκαταλείψουμε την ελπίδα ότι θα συμβεί κάποιο αναπάντεχο, ανέλπιστο και έξω από την συνήθη λογική περιστατικό που θα αποτρέψει ή θα αναστείλει την επέλευση των "μοιραίων" εξελίξεων που θέλουμε αλλά δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Η φυσική αυτή τάση των ανθρώπων δημιούργησε την ευπιστία όλων μας απέναντι στα "θαύματα" και την αφέλεια ευρύτατων μαζών να "βλέπουν" θεϊκή επέμβαση σε κάθε μας βήμα. Όσο μάλιστα οι γνώσεις μας είναι μικρότερες αποδίδουμε σε "θαύματα" φυσικά φαινόμενα που απλώς δεν έτυχε να γνωρίζουμε την (λογική) εξήγηση τους.

Όπως ένα νήπιο μπορούμε εύκολα να το πείσουμε ότι συνέβη "θαύμα" με μία χοντροκομμένη ταχυδακτυλουργία ή τρίκ έτσι και κατά την διάρκεια της νηπιακής ηλικίας της ανθρωπότητας πίστευαν σε "θαύματα" χοντροκομμένα και τελείως εξωπραγματικά. Επειδή δε οι μυθολογίες όλων των λαών ξεκινούν από τα βάθη της προϊστορίας (νηπιακή ηλικία της ανθρωπότητας) περιέχουν χιλιάδες "θαύματα" που μεταφέρονταν με προφορικές διηγήσεις από γενεά σε γενεά. Στην Ελληνική Μυθολογία καταγράφονται χιλιάδες "θαύματα" από τα πιο απίθανα μέχρι και αληθοφανή που όλα φυσικά είναι δημιουργήματα της λαϊκής φαντασίας. Έτσι γίνεται λόγος για απελπισμένες γυναίκες που μεταβλήθηκαν σε πέτρινους βράχους. Για ατιμασμένες βασιλοπούλες που έγιναν πουλιά, δένδρα ή αστερισμοί. Γι' ανθρώπους που με ένα κτύπημα της Κίρκης μεταβάλλονταν σε γουρούνια (μεταφορικά αυτός ο συμβολισμός έχει σήμερα εφαρμογή για πολλούς ανθρώπους που τους "αγγίζει" η εξουσία). Για αναστάσεις νεκρών. Για μετατροπή θνητών σε αθανάτους κ.λ.π., κ.λ.π.

Φυσικά όλα τα "θαύματα" της ελληνικής μυθολογίας ποτέ δεν αντιμετωπίστηκαν από τους Έλληνες με αξιώσεις ιστορικών γεγονότων. Πάντοτε σ' αυτά αναζητούνταν οι συμβολισμοί, οι ποιητικές εικόνες και ο ρομαντισμός ενός λαού που κατοικούσε σε τόπο που γεννούσε ποιητές και φιλοσόφους ακόμη και τότε που σε άλλες περιοχές του Κόσμου βασίλευε η βαρβαρότητα και ο πρωτογονισμός...

Στην Εβραϊκή Μυθολογία τα "θαύματα" είναι επίσης χιλιάδες. Γνωρίζουμε δε και τις τελευταίες λεπτομέρειες τους, αφού το Ιερατείο έχει φροντίσει να διδάσκονται συστηματικά στα ελληνικά σχολεία (από νηπιαγωγείο μέχρι και λύκειο), καθώς και στα "φροντιστηριακά" συμπληρώματα, δηλαδή τα "κατηχητικά". Έτσι έχουμε μάθει πως ο Μωϋσής "πέρασε" την ερυθρά θάλασσα κάνοντας την ράβδο του γέφυρα που την απέσυρε μόλις τους έφτασαν οι Αιγύπτιοι. Πώς κτύπαγε ένα βράχο στην έρημο και ανάβλυζε νερό. Πώς η βάτος φλεγόταν χωρίς να καίγεται. Πώς ο θεός έρριξε από τον Ουρανό το μάνα για να θρέψει τους φυγάδες Εβραίους. Πώς ο Δαυίδ (πρόγονος του Ιησού) νίκησε τον Γολιάθ κ.λ.π., κ.λ.π.

Στα Ευαγγέλια εξ άλλου περιέχονται επίσης "θαύματα" για τυφλούς που ανέβλεψαν, για παράλυτους που περπάτησαν, για δαιμονισμένους που φρονίμεψαν, για καμπούρες που ίσιωσαν, για λίγα ψάρια κι ελάχιστα ψωμιά που χόρτασαν χιλιάδες ανθρώπους, για δίχτυα που γέμισαν ψάρια, για νερό που έγινε κρασί. Ακόμη και νεκροί αναστήθηκαν, ενώ βρίσκονταν σε προχωρημένη σήψη. Μόνο που όλα αυτά δεν αναφέρθηκαν ποτέ σε ιστορική πηγή με την κυριολεκτική σημασία της. Βεβαίως πολλά από τα "θαύματα" των Ευαγγελίων διατηρούν όπως και στις μυθολογίες τον συμβολισμό τους. Αυτά όμως δεν επιτρέπετο να διδάσκονται στα Ελληνόπουλα ως αδιαμφισβήτητα ιστορικά γεγονότα, την στιγμή μάλιστα που τα ελληνόπουλα δεν μαθαίνουν ούτε ως παραμύθια "θαύματα" που περιέχονται σε κείμενα ανεγνωρισμένου κύρους αρχαίων Ελλήνων ιστορικών όπως είναι ο Θουκυδίδης, ο Ηρόδοτος, ο Πλούταρχος κ.λ.π. Φυσικά αυτό συμβαίνει λόγω της λογοκρισίας του Ιερατείου, το οποίο φοβάται ότι αν ο λαός μάθει ότι "θαύματα" συνέβαιναν πάντοτε σε όλες τις εποχές με όλες τις θρησκείες και σ' όλες τις ανθρώπινες κοινωνίες θα κατέτασσε και τα "θαύματα" των Ευαγγελίων στην ίδια κατηγορία.

Για να αποδειχτεί ότι "θαύματα" είχαν συμβεί και στην Αρχαία Ελλάδα με έγκυρη καταγραφή και διασταύρωση τους, ώστε να παρουσιάζουν αξιώσεις "ιστορικού γεγονότος" αξίζει να μεταφέρουμε εδώ τελείως ενδεικτικά ορισμένα περιστατικά που δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε από τα Εβραϊκά «θαύματα».

Όπως είναι γνωστό και από τις σχολικές ιστορίες όταν οι Πέρσες τον πέμπτο π.Χ. αιώνα στην πρώτη τους κατά της Ελλάδας εκστρατεία απειλούσαν την Αθήνα, οι Αθηναίοι έστειλαν στην Σπάρτη τον πασίγνωστο δρομέα Φειδιππίδη για να ζητήσει από τους Σπαρτιάτες βοήθεια για την από κοινού αντιμετώπιση της επικείμενης βαρβαρικής επιδρομής. Οι Σπαρτιάτες ενώ έδειξαν (προσποιητή) διάθεση για σύμπραξη στην επιχείρηση, προφασίστηκαν ότι δεν τους επιτρέπεται λόγω θρησκευτικών δοξασιών να διεξαγάγουν πολεμική εκστρατεία πριν από την αλλαγή της Σελήνης. Έτσι στην πραγματικότητα αρνήθηκαν κάθε υποστήριξη στους Αθηναίους με διατήρηση όμως των προσχημάτων. Στο σημείο αυτό σταματάει η σχολική ιστορία την διήγηση και μπορεί εύκολα να καταλάβει ο καθένας γιατί δεν παρατίθεται η συνέχεια που απετέλεσε θύμα της Χριστιανικής λογοκρισίας και η οποία συνέχεια έχει ως εξής:

Στο δρόμο της επιστροφής από την Σπάρτη στην Αθήνα όπως διηγήθηκε ο Φειδιππίδης, αποκαμωμένος από την κούραση και την απελπισία διανυκτέρευσε το πρώτο βράδυ στα βουνά της Αρκαδίας. Εκεί εμφανίστηκε μπροστά του ο θεός (κυρίως της Αρκαδίας) Πάνας, ο οποίος γνωρίζοντας φυσικά τον λόγο της απελπισίας και λύπης του είπε σ' αυτόν: Εσείς στην Αθήνα εμένα με αγνοείτε ή εν πάση περιπτώσει με θεωρείτε παρακατιανό θεό. Σας πληροφορώ όμως ότι αν μου αφιερώσετε ιδιαίτερο βωμό και μου προσφέρετε θυσίες είμαι σε θέση να σας προσφέρω βοήθεια

πολύ μεγαλύτερη από αυτή που σας αρνήθηκαν οι Σπαρτιάτες και αμέσως εξαφανίστηκε μέσα σε ένα σύννεφο.

Ο Φειδιππίδης έφτασε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην Αθήνα για να φέρει τα "θεϊκά" νέα στους Αθηναίους. Το "θαύμα" διαδόθηκε σε όλη την Αττική και οι βωμοί προς τιμή του Πάνα έκαναν την εμφάνιση τους ο ένας μετά τον άλλο.

Μόλις άρχισε η μάχη στον Μαραθώνα παρατηρήθηκε το ανεξήγητο φαινόμενο να τρέπονται σε άτακτη φυγή πολυάριθμα περσικά στίφη με μόνη την εμφάνιση ολιγάριθμων ομάδων από Αθηναίους στρατιώτες. Ήταν δε τόσο παράλογος, υπερβολικός και ανεξήγητος ο φόβος που κατελάμβανε τον υπέρτερο αριθμητικά περσικό στρατό που στον φόβο αυτό προστέθηκε (ως προσδιοριστικό επίθετο) η λέξη "πανικός" (φόβος). Αυτό φυσικά έγινε διότι όλοι είχαν πειστεί ότι οι Πέρσες τρέπονταν σε άτακτη φυγή από την θέα του θεού Πάνα που προηγείτο των αθηναϊκών στρατευμάτων. Μάλιστα μερικοί ορκίζονταν ότι τον "είδαν" να πολεμάει στο πλευρό τους αποκεφαλίζοντας τους πιο ρωμαλέους Πέρσες (όπως είναι γνωστό και οι Βυζαντινοί "έβλεπαν" την "υπέρμαχον θεοτόκον" Παναγία να πολεμάει στο πλευρό τους).

Από τότε η λέξη "πανικός" έπαψε να αποτελεί προσδιοριστικό επίθετο, έγινε ουσιαστικό και σημαίνει τον άλογο, τον ανεξήγητο και ανεξέλεγκτο φόβο, την σύγχυση και την άτακτη φυγή του εχθρού.

Είναι φανερό ότι πολλά τέτοια "θαύματα" βολεύουν την άρχουσα τάξη, τους υπεύθυνους για την ψυχολογική ενίσχυση των μαζών, αλλά και το εκάστοτε ιερατείο. Για τον λόγο αυτό κανένας σχεδόν δεν τολμάει να μιλήσει απερίφραστα για παραπλάνηση και απάτη. Στο συγκεκριμένο παράδειγμα φυσικά ο Πάνας υπήρχε μόνο στην φαντασία των Αθηναίων και η άτακτη φυγή των Περσών οφείλετο στο ότι αντιμετώπιζαν για πρώτη φορά οργανωμένη άμυνα με σχεδιασμό, νεώτερης τεχνολογίας όπλα και το θιγμένο φιλότιμο ανθρώπων που δέχονταν απρόκλητη και άδικη επίθεση από "βαρβάρους".

Ένα άλλο "θαύμα" που αναφέρεται από τον Θουκυδίδη και έχει σχέση με τον Περικλή συνέβη στην διάρκεια της κατασκευής του Παρθενώνα. Κατά την διάρκεια λοιπόν των έργων ανοικοδόμησης του Παρθενώνα (ναού της "παρθένου" Αθηνάς) ένας από τους σημαντικότερους τεχνίτες έπεσε από τα ικριώματα ("σκαλωσιές") του Παρθενώνα παθαίνοντας σοβαρές κακώσεις. Κινδύνευε δε να πεθάνει από τα τραύματα του που επιδεινούσαν συνεχώς. Ο Περικλής έμεινε μία ολόκληρη νύχτα άγρυπνος βλέποντας να χάνει τον καλύτερο τεχνίτη αλλά και αγαπητό φίλο του. Κάποια λοιπόν στιγμή εμφανίστηκε μπροστά του η Αθηνά για να δώσει λύση στο αδιέξοδο. Του υπέδειξε λοιπόν κάποιο βότανο για τις πληγές του τεχνίτη. Το πρωί ο Περικλής χαρούμενος επισκέφτηκε τον τραυματία που βρισκόταν σε λήθαργο από τον πυρετό, προσκομίζοντας το φάρμακο που του υπέδειξε η Αθηνά. Την άλλη μέρα ο τεχνίτης σηκώθηκε από το κρεβάτι του τελείως υγιής και ακμαίος, έτοιμος να συνεχίσει τις εργασίες του στον Παρθενώνα.

Εκεί πάντως που τα "θαύματα" έδιναν και έπαιρναν στην αρχαία Ελλάδα ήταν οι θεραπείες ασθενειών στα διάφορα Ασκληπιεία, τα οποία ήσαν οι ναοί του θεού της Ιατρικής Ασκληπιού αποτελώντας συγχρόνως και ένα είδος στοιχειώδους νοσοκομείου. Στα ιατρεία λοιπόν αυτά εκτός από τις θεραπείες που γίνονταν με επεμβάσεις, φάρμακα (κυρίως σκευάσματα από βότανα) και καθαρισμούς και απολύμανση τραυμάτων εφαρμοζόταν και η μέθοδος των "θαυμάτων". Όπου αποτύγχαναν οι (κανονικοί για την εποχή) γιατροί, επενέβαιναν οι ιερείς και οι ιέρειες (βλέπετε στην αρχαία Ελλάδα οι γυναίκες δεν θεωρούνταν ανάξιες να αποκτήσουν την ιδιότητα της ιέρειας). Με

την επιβλητικότητα των χώρων, την εναλλαγή των φωτισμών, τους λιβανιστούς καπνούς (παραισθησιογόνα αέρια), τις χρυσοποίκιλτες αμφιέσεις και την στομφώδη απαγγελία ακαταλαβίστικων στίχων και συμβολικών εκφράσεων "έπειθαν" τους δήθεν ανιάτως πάσχοντες ότι "έβλεπαν" μπροστά στα μάτια τους τον ίδιο τον Ασκληπιό (και καμιά φορά κάποιον αντικαταστάτη του) που τους χάριζε την αποτελεσματικότερη ίαση. Βέβαια οι ιάσεις είχαν σχέση με θέματα που υπήρχε η τεχνική δυνατότητα αποκατάστασης. Δεν "φύτρωσε" ποτέ π.χ. κάποιο κομμένο χέρι ή πόδι.

Έτσι οι ναοί του Ασκληπιού είχαν γεμίσει "αφιερώματα" και "αναθήματα" που τελικά κατάληγαν στα θυλάκια των επαγγελματιών αντιπροσώπων του θεού και των συνεργατών τους.

Τέλος "θαύματα" είναι γνωστό ότι συνέβαιναν σε όλες τις θρησκείες. Πάντοτε όμως ο δράστης είναι ο θεός του ανθρώπου που βλέπει ή υφίσταται το θαύμα. Ποτέ δηλαδή δεν έγινε θαύμα σε μουσουλμάνο που να το έκανε η Παναγία και ποτέ ένας Χριστιανός δεν θεραπεύτηκε από τον Βούδα ή "άγιο" των Μωαμεθανών.

Αν στα "θαύματα" που συνέβαιναν στην αρχαία Ελλάδα προσθέσουμε και τους (διφορούμενους πάντοτε για να κρατιέται "πισινή") χρησμούς των διαφόρων μαντείων που δήθεν προέρχονταν από τους θεούς και εξεφράζονταν από τις ενδιαμέσες Πυθίες, έχουμε ένα σκηνικό που θυμίζει κατά πάντα την θλιβερή πραγματικότητα που υπάρχει και σήμερα παρά την συμπλήρωση είκοσι και πλέον αιώνων από τότε.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

Όπως μπορεί εύκολα να καταλάβει κανείς στους μύθους των διάφορων μυθολογιών μπορεί ίσως να υπάρχουν κάποια ίχνη από ιστορικά γεγονότα, σ' αυτά όμως η λαϊκή φαντασία προσθέτει λεπτομέρειες και περιγραφές, άλλοτε λογικοφανείς και άλλοτε τελείως παράλογες, πάντοτε όμως με έντονο και σχεδόν αυτονόητο συμβολισμό. Εξ άλλου στην διαπίστωση αυτή πρέπει να προσθέσουμε και την άρνηση του ανθρώπου να αποδεχθεί την βεβαιότητα του θανάτου (για την οποία έχουμε κάνει λόγο κατ' επανάληψη) και του οριστικού τέρματος της ύπαρξης του. Για τον λόγο αυτό σε όλες τις μυθολογίες του Κόσμου υπάρχουν ιστορίες για αθάνατους ανθρώπους, για θεοποιήσεις θνητών και προ παντός για αναστάσεις ανθρώπων.

Κατά τα χριστιανικά ευαγγέλια ο Ιησούς αφού ανέστησε τον φίλο του το Λάζαρο τέσσερες ολόκληρες ημέρες μετά τον θάνατο του, στην συνέχεια αναστήθηκε και ο ίδιος, τρεις μέρες μετά την σταύρωση του. Σαράντα όμως μέρες αργότερα αναλήφθηκε στους ουραμούς, χωρίς να εξηγείται σε τι χρειαζόταν αυτή η μεταβατική κατάσταση που ο Ιησούς δεν εμφανίστηκε πουθενά αλλού εκτός από μία σύναξη των μαθητών του. Οι υπόλοιπες λεπτομέρειες είναι πασίγνωστες. Οι δύο αυτές αναστάσεις έχουν την ιδιομορφία (έναντι των άλλων που θα αναφερθούν πιο κάτω) ότι διαθέτουν και αυτόπτες (όπως ισχυρίζονται) μάρτυρες και γι' αυτό είναι κάπως δύσκολο να αμφισβητηθούν, ύστερα μάλιστα από δύο χιλιάδες χρόνια, όταν για εκατομμύρια ανθρώπους το περιστατικό της ανάστασης του Ιησού αποτελεί "πασίδηλο γεγονός". Βέβαια για το "πασίδηλο" φαίνεται να υπάρχει αμφιβολία και μόνο από το είδος της ανταλλαγής χαιρετισμού - ευχών που έχει επικρατήσει μεταξύ των Χριστιανών κατά την ημέρα που γιορτάζεται η Ανάσταση. "Χριστός Ανέστη" λέγει ο ένας. "Αληθώς Ανέστη" απαντάει ο άλλος. Είναι φανερό ότι από την πρώτη στιγμή οι χριστιανοί προσπαθούσαν να πείσουν εαυτούς και αλλήλους για την αλήθεια ενός τόσο παράλογου "γεγονότος".

Πριν από τις δύο ως άνω αναστάσεις, αλλά και δύο χιλιάδες χρόνια μετά από αυτές (φυσικά) δεν έχει καταγραφεί ποτέ ως ιστορικό γεγονός οποιαδήποτε άλλη. Επομένως αν οι δύο αυτές αναστάσεις συνέβησαν πράγματι θα είχαν ασφαλώς προκαλέσει τέτοια και τόση εντύπωση που θα είχε αναστατωθεί ο κόσμος ολόκληρος. Βέβαια τότε δεν υπήρχε η τηλεόραση με τις "απ' ευθείας" συνδέσεις και τους "αυτόπτες μάρτυρες", για να έχουν δημιουργήσει σάλο που θα κρατούσε χρόνια, οι διαδόσεις όμως και οι καταγραφές τόσο εντυπωσιακών γεγονότων ασφαλώς θα άφηναν κάποια ίχνη σε κείμενα χρονικογράφων, περιηγητών, φιλοσόφων ή ιστορικών. Τέτοια όμως ίχνη ουδέποτε υπήρξαν. Η αδυναμία αυτή διαπιστώθηκε ήδη από τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού και για τον λόγο αυτό επιστρατεύτηκαν τα μεγαλύτερα μυαλά των χριστιανών θεολόγων όπως π.χ. ο Ωριγένης, ο Κλήμης κ.λ.π. για να πείσουν με επιχειρήματα τους (βάσει υπαινιγμών σε ιστορικές πηγές) τους δύσπιστους αμφισβητίες. Τελικά όταν το Ιερατείο πείστηκε για την ανυπαρξία τέτοιων ικανών στοιχείων κατέφυγαν στην κατασκευή τους. Έτσι, κατά την αντιγραφή έργου του (μη Χριστιανού) Εβραίου Ιώσηπου φρόντισαν" να παρεμβληθεί μία παράγραφος, στην οποία γίνεται λόγος και για την ύπαρξη και δράση του Ιησού και προ παντός για την ανάστασή του. Η παράγραφος όμως αυτή (το περιεχόμενο της οποίας θα παρατεθεί σε άλλο κεφάλαιο) έχει κριθεί αμετάκλητα ως απολύτως πλαστή, παρά το γεγονός ότι αμέσως μετά την πλαστογραφία φρόντισαν οι "ενδιαφερόμενοι" να καταστραφούν με πυρκαϊά τα υπάρχοντα αυθεντικά κείμενα με τα οποία θα γινόταν η άμεση σύγκριση.

Και το ερώτημα που ανακύπτει για οποιονδήποτε καλοπροαίρετο ερευνητή είναι ποία είναι άραγε τα ίχνη (έστω) αληθείας στην "ιστορία" της Ανάστασης του Ιησού, εάν πράγματι υπήρξε και έδρασε στον συγκεκριμένο χώρο και χρόνο; Με δεδομένο ότι τα Ευαγγέλια γράφτηκαν τουλάχιστον πενήντα χρόνια μετά από τον χρόνο που φέρονται ως διαδραματισθέντα τα "γεγονότα" και ότι στα Ευαγγέλια αυτά υπήρξαν προσθήκες, "βελτιώσεις" και αλλαγές πολλές (το αρχαιότερο αντίτυπο που υπάρχει σήμερα παγκοσμίως έχει γραφτεί το 180 μ.Χ.) πρέπει να δεχτούμε ότι οπωσδήποτε οι "αναμνήσεις" των συγγραφέων ήσαν τουλάχιστον ασθενείς. Πολύ περισσότερο που την εποχή εκείνη ήταν αδύνατη η διατήρηση προσωπικών σημειώσεων (ένα είδος "ημερολογίου") ή άλλων στοιχείων. Έτσι πρέπει να συμπληρώσουμε τα κενά με εικασίες και σενάρια. Ένα τέτοιο σενάριο (χωρίς να αποκλείεται να υπάρχουν και άλλα πειστικότερα, αληθοφανέστερα ή λογικότερα) είναι και αυτό που παρουσιάζει στο βιβλίο της "ΑΝΤΙΓΝΩΣΗ" η αείμνηστη Λιλή Ζωγράφου (στηριζόμενη βέβαια σε πολλαπλές ενδείξεις που παρατίθενται αναλυτικά στο βιβλίο της).

Κατά την εκδοχή αυτή λοιπόν ο Ιησούς κατά την περίοδο που φέρεται να είχε αποσυρθεί στην έρημο είχε μαθητεύσει επιτυχώς στο κοινοβιακό σύστημα των Εσσαίων. Το κίνημα αυτό εμπνευσμένο από την ελληνική φιλοσοφία και τα κηρύγματα των ελλήνων φιλοσόφων που συκοφαντικά το κατεστημένο της εποχής τους ονόμαζε "σοφιστές" πίστευε στην επαναστατική αλλαγή χωρίς όμως άμεση βία και αίμα. Με αυτά τα εφόδια λοιπόν ο Ιησούς εμφανίστηκε στο προσκήνιο σχηματίζοντας τον πρώτο "επαναστατικό" πυρήνα, με την προσθήκη όμως ότι ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, για να προσαρμοσθεί στις Εβραϊκές πεποιθήσεις. Το Εβραϊκό όμως Ιερατείο καθώς και ολόκληρη η άρχουσα τάξη ήξεραν ότι οι "Μεσσίες" βρίσκονταν μόνο στην φαντασία των αφελών και τον διατηρούσαν εκεί για να παρηγορούν με προσμονή της λύτρωσης τους καταπιεζόμενους και εκμεταλλεζόμενους φουκαράδες. Δεν ήθελαν δηλαδή να "κάψουν το χαρτί" (όπως θα λέγαμε σήμερα) του "Μεσσία" και γι' αυτό όλους τους κατά καιρούς εμφανισθέντες ως Μεσσίες τους περίμενε ο θάνατος ως έμπρακτη απόδειξη της απάτης τους. Έτσι δικαιολογείται και η

λύσσα του Ιερατείου για θανάτωση του Ιησού παρά την κραυγαλέα αθωότητα του (για διάπραξη ποινικού αδικήματος). Ενισχύεται δε η άποψη αυτή και από την φράση που οι "Ευαγγελιστές" βάζαν στο στόμα των Αρχιερέων ("εμνήσθημεν ότι εκείνος ο πλάνος...") για φόβο σκηνοθετημένης ανάστασης, την οποίαν εφοβούντο ως "απόδειξη" της θείας προέλευσης του θανατωθέντος.

Στη συνέχεια και δεδομένου ότι μεταξύ Παρασκευής που "παρέδωσε το πνεύμα" ο Ιησούς και Κυριακής μεσολαβεί η αργία του Σαββάτου κατά την οποία ήταν απολύτως εξασφαλισμένη η πλήρης απραξία φυλάκων και εποπτών, είναι πολύ πιθανόν να εκλάπη το άψυχο σώμα του σταυρωθέντος Ιησού από τους λίγους μνημένους μαθητές και έτσι οι μυροφόρες πράγματι βρήκαν άδειο τον τάφο και διέδωσαν καλόπιστα τα περιστατικά της ανάστασης, που όμως έγιναν πιστευτά μόνο από τους λίγους ευκολόπιστους οπαδούς (που μετέφεραν την πίστη τους στα Ευαγγέλια) και όχι από άλλους άσχετους οι οποίοι φυσικά θα ζητούσαν απτές αποδείξεις.

Σχετικά με την σεναριολογία που προαναφέραμε πρέπει να επισημάνουμε ότι ο εξελληνισμένος Εβραίος φιλόσοφος Πορφύριος που έζησε τον δεύτερο μ.Χ. αιώνα (όταν δηλαδή ακόμη δεν είχε επικρατήσει ο Χριστιανισμός) κάνοντας κριτική στο περιεχόμενο των Ευαγγελίων αποφαίνεται ότι οι συγγραφείς δεν κατέγραψαν γεγονότα, αλλά τα κατασκεύασαν οι ίδιοι και μάλιστα με πλήρη προσαρμογή τους στις εβραϊκές "προφητείες", τις οποίες έτσι εμφάνιζαν ως επαληθευθείσες στο έπακρον.

Η ανάσταση του Ιησού κατά τα Ευαγγέλια έλαβε χώρα όταν οι Εβραίοι γιόρταζαν το "Πάσχα", δηλαδή την έξοδο τους από την Αίγυπτο. Αυτό συνέπιπτε με την Κυριακή που ακολουθεί την πανσέληνο που συμπληρώνεται αμέσως μετά την εαρινή ισημερία. Η "ανάσταση" επομένως του Ιησού τον κατατάσσει στην κατηγορία των θεών της Άνοιξης και τέτοιους θεούς που ανασταίνονται την Άνοιξη (συμβολίζοντας την αναβίωση των καρπών της γης) βρίσκουμε σε όλες τις μυθολογίες και παραδόσεις ολόκληρης της Ανθρωπότητας.

Οι αρχαίοι Έλληνες αντίστοιχα πολλούς αιώνες πριν από την εμφάνιση του Χριστιανισμού γιόρταζαν κατά την εποχή της Άνοιξης τουλάχιστο δύο "αναστάσεις". Την ανάσταση του Υακίνθου και του Άδωνη, οι γιορτές δε αυτές μοιάζουν τόσο πολύ με την Χριστιανική ανάσταση που ανάγκασαν την χριστιανική λογοκρισία να εξαφανίσει από τα σχολικά βιβλία τους ελληνικούς μύθους που μιλούν για τις δύο ως άνω θεότητες. Τους μύθους αυτούς λοιπόν τους παραθέτουμε (για να γίνει η σύγκριση) χωρίς να προσθέσουμε το παραμικρό από αυτά που αναφέρονται σε οποιαδήποτε εγκυκλοπαίδεια ή το επίτομο έργο του Γάλλου Ακαδημαϊκού Ζαν Ρισπέν.

Ο Υάκινθος λοιπόν κατά την ελληνική μυθολογία ήταν γιος του βασιλιά της Σπάρτης Αμυκλά. Ήταν δε τόσο όμορφο (ξανθό με σγουρά μαλλιά) παλικάρι που τον είχε ερωτευθεί ο Απόλλωνας (στην αρχαία Ελλάδα δεν ήταν ασυνήθιστος τέτοιος έρωτας). Ταυτόχρονα όμως τον είχε ερωτευθεί και ο θεός του ανέμου Ζέφυρος, αλλά χωρίς καμμία ανταπόκριση. Έτσι κάποια στιγμή που ο Υάκινθος επεδίδετο στο αγαπημένο του άθλημα, την δισκοβολία, ο ζηλόφθονος Ζέφυρος εξαπέλυσε σφοδρούς ανέμους που εξέτρεψαν από την πορεία του τον δίσκο και τον επέστρεψαν προς την πλευρά που βρισκόταν ο δισκοβόλος Υάκινθος. Ο δίσκος έπεσε με σφοδρότητα στο κεφάλι του Υάκινθου και ο άτυχος νέος έπεσε άπνους στο έδαφος.

Με θρήνους και οδυρμούς το άψυχο σώμα του ωραιότατου νέου τάφηκε στην γενέθλιο πόλη Αμυκλές (κοντά στην σημερινή Σπάρτη). Τρεις όμως ημέρες μετά τον θάνατο του ο ερωτευμένος Απόλλωνας επανέφερε τον Υάκινθο στην ζωή βγάζοντας τον από τον φρεσκοσκαμμένο τάφο του. Στην θέση του μάλιστα ο άδειος τάφος γέμισε αμέσως με λουλούδια που έμοιαζαν με το κεφάλι του

σγουρομάλλη νεαρού. Από τότε τα λουλούδια αυτά ονομάστηκαν Υάκινθοι και είναι τα γνωστά μας σήμερα ροζ ζουμπούλια.

Οι Σπαρτιάτες ακόμη και κατά τους ιστορικούς χρόνους επεδείκνυαν (ως "τουριστικό αξιοθέατο") τον τάφο του Υάκινθου, ο οποίος μάλιστα την Άνοιξη γέμιζε από τα ομώνυμα λουλούδια. Δίπλα από τον τάφο αυτό είχε τοποθετηθεί και μεγαλοπρεπές άγαλμα του Απόλλωνα (έργο διάσημου γλύπτη της αρχαιότητας) για να τιμάται το "θαύμα" της ανάστασης που επραγματοποίησε ο θεός. Το άγαλμα φυσικά αυτό καταστράφηκε επί Θεοδοσίου του "Μεγάλου", που εξαπέλυσε ορδές φανατισμένων καλογήρων με επικεφαλής τον Κυνήγιο για να εξαφανίσουν τα τελευταία κατάλοιπα της ειδωλολατρίας.

Σε ανάμνηση των "γεγονότων" της τριήμερης ανάστασης του Υακίνθου στην αρχαία Ελλάδα και μέχρι τον τέταρτο μ.Χ. αιώνα ετελούνταν τα "Υακίνθια". Η ανοιξιάτικη αυτή γιορτή των αρχαίων Ελλήνων ήταν σχεδόν όμοια με το τριήμερο (Μ. Παρασκευή, Μ. Σάββατο και Κυριακή) του Χριστιανικού Πάσχα. Έτσι κατά τα "Υακίνθια" περιέφεραν ξύλινο ομοίωμα (δηλαδή ξόανο) του νεκρού Υακίνθου σκεπασμένο με τα ομώνυμα άνθη ψάλλοντας πένθιμα άσματα (σαν την σημερινή περιφορά του επιταφίου), ενώ οι γυναίκες της πομπής κτυπούσαν τα στήθη τους από λύπη και απόγνωση για τον άδικο θάνατο του αθώου νέου. Την δεύτερη ημέρα προσφέρονταν θυσίες στον θεό του ήλιου και της Άνοιξης, Απόλλωνα. Και την τρίτη ημέρα γιορταζόταν η ανάσταση του νεαρού με χορούς, χαρούμενα τραγούδια και γιορταστικά τραπέζια με οβελίες και άφθονο κρασί (οίνον κεκραμένον).

Ο Άδωνης εξ άλλου που οι αρχαίοι Έλληνες τον "έφεραν" στην Ελλάδα από ανατολικότερες χώρες (Φοινίκη, Συρία κ.λ.π.) υπήρξε για την ελληνική μυθολογία ο ωραιότερος νέος. Ήταν ο καρπός ενός αμαρτωλού (αιμομικτικού) έρωτα μεταξύ της βασιλοπούλας Μύρνας ή Σμύρνας και του πατέρα της Θεϊαντος. Το πανέμορφο αυτό αγόρι το ερωτεύθηκε η Αφροδίτη, θεά της ομορφιάς και του έρωτα. Ο έρωτας αυτός προκάλεσε την ζήλια και τον θυμό του θεού του Πολέμου, Άρη, που ήταν ερωτευμένος με την Αφροδίτη. Έτσι ο Άρης εκμεταλλευόμενος το πάθος του νεαρού για κυνήγι, μεταμορφώθηκε σε αγριογούρουνο ("κάπρο") και με ένα δυνατό κτύπημα του άφησε στον τόπο τον όμορφο κυνηγό. Η Αφροδίτη που παρακολουθούσε από μακριά την σκηνή έσπευσε να προλάβει την επερχόμενη καταστροφή. Στην βιασύνη της μάλιστα ξέχασε να φορέσει τα σανδάλια της με αποτέλεσμα να πληγώσει τα πόδια της από τα αγκάθια που πατούσε τρέχοντας. Από το αίμα των ποδιών της βράβηκαν κόκκινα τα τριαντάφυλλα (που μέχρι τότε ήταν μόνο άσπρα), ενώ από τα δάκρυα της απελπισίας της φύτρωσαν οι ανεμώνες.

Στη συνέχεια η ερωτευμένη Αφροδίτη τοποθέτησε το νεκρό κορμί του Άδωνη πάνω σε στρώμα από μαρουλόφυλλα (γι' αυτό στην αρχαιότητα οι Έλληνες απέδιδαν στα μαρούλια αφροδισιακές ιδιότητες) και επί τρεις ημέρες στεκόταν από πάνω του παρακαλώντας τον Δία να λυπηθεί το θύμα της τυφλής εκδίκησης του Άρη. Τελικά ο Δίας την τρίτη ημέρα εισάκουσε τις παρακλήσεις της Αφροδίτης επαναφέροντας στην ζωή τον Άδωνη.

Η ανάσταση του Άδωνη γιορταζόταν επίσης την Άνοιξη με εκδηλώσεις παρόμοιες με αυτές που περιγράφτηκαν για τα Υακίνθια. Και ενώ τα Υακίνθια γιορτάζονταν κυρίως στην Πελοπόννησο (με επίκεντρο την Σπάρτη και τις Αμυκλές, κάτι δηλαδή σαν το Πάσχα στον "Πανάγιο Τάφο" της Ιερουσαλήμ) η ανάσταση του Άδωνη εκτός από την Αθήνα γιορταζόταν και στην υπόλοιπη Ελλάδα και σε όλο τον τότε "πολιτισμένο" κόσμο (Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, Βύβλος της Συρίας κ.λ.π.).

Όπως τονίσαμε και στην αρχή του παρόντος κεφαλαίου οι "θεοί της Άνοιξης" συναντώνται στις παραδόσεις και τα έθιμα των περισσότερων (αν όχι όλων) λαών του κόσμου και φυσικά συμβολίζουν την τρίμηνη αδράνεια της φύσης κατά τον χειμώνα, με την βεβαιότητα της Ανάστασης - Άνοιξης που ακολουθεί ως ελπίδα και προσμονή αναβίωσης. Τα έθιμα αυτά ούτε μπορεί ούτε ίσως πρέπει να προσπαθήσει κανείς να τα ξεριζώσει από τους λαούς όποια λογική ή πειθώ και αν επιστρατεύσει. Όσα όμως από τα έθιμα αυτά έχουν μεταβληθεί στα χέρια ενός ιδιοτελούς Ιερατείου σε μέσο στυγνής εκμετάλλευσης των μαζών, γίνονται παράγοντας καθυστέρησης, φανατισμού, προκαταλήψεων, δεισιδαιμονιών και γι' αυτό πρέπει να τίθενται υπό τον έλεγχο της Πολιτείας.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Αν εξαιρέσει κανείς τις αφηγήσεις για θαύματα και "γεγονότα" που προβάλλουν αξιώσεις ιστορικής αλήθειας (για τα οποία φυσικά υπάρχει από πολλούς σοβαρότατη αμφισβήτηση) τα Χριστιανικά ευαγγέλια περιέχουν ένα είδος φιλοσοφίας, κηρύγματα, μηνύματα κ.λ.π. που μπορούν να αποτελέσουν (και απετέλεσαν) την βάση για ένα σχετικά δίκαιο και προοδευτικό για την εποχή του κοινωνικοοικονομικό σύστημα.

Το σύστημα μάλιστα αυτό μπορεί ίσως να χαρακτηριστεί και σαν ορόσημο για την (μερική) καταδίκη του δουλοκτητικού συστήματος που μέχρι τότε επικρατούσε παγκοσμίως και το πέρασμα στο φεουδαρχικό σύστημα (που έναντι του δουλοκτητικού ήταν προοδευτικότερο). Το κοινωνικό περιεχόμενο των Ευαγγελίων (ακόμη και όπως έχουν φτάσει σε μας με πολλές παρεμβολές, νοθεύσεις και πλαστογραφίες) ταυτίζεται σχεδόν με την διδασκαλία των Εσσαίων. Πρέπει επομένως να παρατεθούν ορισμένα ιστορικά στοιχεία γι' αυτούς, πέραν των όσων προαναφέρθηκαν.

Εσσαίοι λοιπόν ήταν μία οργάνωση Εβραίων που ιδρύθηκε ένα με δύο αιώνες πριν από την χρονολογία που φέρεται ότι έζησε ο Χριστός. Ζούσαν ασκητική σχεδόν ζωή με κοινοβιακό χαρακτήρα και είχαν ως έδρα τους την έρημο κοντά στις ακτές της Νεκράς θαλάσσης. Εκεί άλλωστε βρέθηκαν μόλις το έτος 1947 οι γνωστοί πάπυροι του QUMRAN, στους οποίους καταγράφονται με λεπτομέρειες οι κανονισμοί που εφαρμόζονταν στα κοινόβια τους, ενώ μέχρι την εποχή αυτή (1947) δεν γινόταν σχεδόν λόγος γι' αυτούς μετά την εξαφάνισή τους που συνέπεσε με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους που έλαβε χώρα το έτος 67 μ.Χ.

Στα κοινόβια των Εσσαίων λειτουργούσαν και ειδικά σχολεία για ανήλικους Εβραίους, που έφταναν εκεί είτε ως ορφανά για να επιζήσουν, είτε οικειοθελώς από τους γονείς τους για να μορφωθούν. Μετά την συμπλήρωση της μόρφωσής τους όσα από τα παιδιά αυτά είχαν έντονη προσωπικότητα και ειδικά προσόντα διαφώτιστου εστέλλονταν πάλι στην Ιουδαία με προορισμό και αποστολή να διδάξουν τα λαϊκά κυρίως στρώματα των Εβραίων, διαδίδοντας τα μηνύματα για μια καλύτερη και δικαιότερη κοινωνία. Τους διαφωτιστές αυτούς η Εβραϊκή Άρχουσα Τάξη και οι Ρωμαίοι κατακτητές τους αποκαλούσαν "σοφιστές" για να υποδηλώσουν την ομοιότητα που παρουσίαζαν με τους ομώνυμους προοδευτικούς έλληνες φιλοσόφους που η ελληνική άρχουσα τάξη είχε ονομάσει έτσι, εκδηλώνοντας την ειρωνεία και απέχθεια της προς αυτούς. Τον χαρακτηρισμό "σοφιστές" επίσης χρησιμοποιούσαν με την έννοια του επαναστάτη διανοούμενου, που εξ ορισμού κατετάσσετο στην κατηγορία των πιο επικίνδυνων (για την άρχουσα τάξη - ιερατείο) αντιπάλων. Επισημαίνουμε στο σημείο αυτό ότι μόλις άρχισε να γίνεται γνωστός ο Χριστιανισμός ως νέα θρησκεία, όσοι σοβαροί μελετητές (μη χριστιανοί) ασχολήθηκαν με αυτήν (όπως π.χ. ο

Πορφύριος που έζησε τον δεύτερο μ.Χ. αιώνα) αποκαλούσαν τον Χριστό "σοφιστή" θεωρώντας τον προφανώς Εσσαίο διαφωτιστή.

Κατά τον Ιώσηπο που έγραψε την "Ιστορία των Εβραίων" της συγκεκριμένης εποχής (πρώτον μ.Χ. αιώνα), οι Εσσαίοι σοφιστές ήταν κήρυκες της "μη βίας", καθίσταντο όμως επικίνδυνοι για το Εβραϊκό κατεστημένο και τους Ρωμαίους κατακτητές, αφού πολλοί από τους μαθητές τους οι αποκαλούμενοι "Ζηλωτές" προέβαιναν και σε πράξεις βίας, οπότε οι Ρωμαίοι και το Εβραϊκό Ιερατείο τους αποκαλούσαν "ληστές". Φαίνεται ότι στο σημείο αυτό ήταν οι πρώτοι διδάξαντες το κατεστημένο να αποκαλεί τους επαναστατημένους με συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς ("κλέφτες", "συμμορίτες", "τρομοκράτες" κ.λ.π.). Κατά την εποχή εκείνη λοιπόν κατά την διασταυρωμένη μαρτυρία του Ιώσηπου, έγιναν πολλές εκτελέσεις (σταυρώσεις) και μάλιστα αρκετές από αυτές ομαδικές ζηλωτών ("ληστών") μαζί με τους "σοφιστές" τους (είδαμε σε άλλο κεφάλαιο δύο από αυτές μία επί Ηρώδη και άλλη φονικότερη επί του διαδόχου του). Στις εκτελέσεις (σταυρώσεις) αυτές προέβαιναν οι κυρίαρχοι Ρωμαίοι, με την έκθυμη όμως έγκριση και ανοχή (τουλάχιστο) του Εβραϊκού Ιερατείου.

Κατά το πρώτο λοιπόν ήμισυ του πρώτου μ.Χ. αιώνα σε ολόκληρη την περιοχή επικρατούσε τέτοιος επαναστατικός πυρετός και αναστάτωση, που ανάγκασε τους Ρωμαίους να προβούν σε ριζικότερες λύσεις. Έπνιξαν στον αίμα κάθε επαναστατική ομάδα, την ίδια δε την Ιερουσαλήμ (που την εποχή εκείνη ήταν μία από τις σημαντικότερες και πολυπληθέστερες πόλεις του Κόσμου) όχι απλώς την κατέστρεψαν, αλλά κυριολεκτικά ισοπέδωσαν κάθε κτίσμα και κάθε μνημείο της, περιλαμβανομένου και αυτού ακόμη του ναού του Σολομώντα. Επειδή υπαίτιοι θεωρήθηκαν οι Εσσαίοι για όσα προκάλεσαν την αναστάτωση, οι Ρωμαίοι φρόντισαν να εξαφανιστεί κάθε ίχνος από αυτούς. Έτσι από το έτος 67 μ.Χ. που έλαβε χώρα η καταστροφή της Ιερουσαλήμ έπαψε να γίνεται και λόγος έστω για την ζωή ή την φιλοσοφία των Εσσαίων.

Όπως κατ' επανάληψη έχει τονιστεί και δεν αμφισβητείται ούτε από τους φανατικότερους Χριστιανούς θεολόγους, τα Ευαγγέλια γράφτηκαν οπωσδήποτε μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ (πώς αλλιώς θα γινόταν λόγος για την καταστροφή αυτή στο περιεχόμενο των Ευαγγελίων). Για τον λόγο αυτό γίνεται συστηματική προσπάθεια από τους συγγραφείς των Ευαγγελίων να μην γίνει οποιαδήποτε σύνδεση του περιεχομένου τους με την διδασκαλία των Εσσαίων. Στην πραγματικότητα όμως είναι διάχυτη η Εσσαϊκή αντίληψη και οι φιλοσοφικές αντιλήψεις που είχαν ενστερνισθεί οι Εσσαίοι, επηρεασμένοι με την σειρά τους από την Ελληνική φιλοσοφική σκέψη και αντίληψη των πραγμάτων. Σε πάρα πολλά σημεία των Ευαγγελίων συναντάμε σχεδόν αυτούσια αντιγραφή ελληνικών κειμένων. Για παράδειγμα η φράση του Επίκουρου "αγάπα τον φίλο σου όχι λιγότερο από τον εαυτό σου" στα Ευαγγέλια γίνεται "αγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν".

Είναι πιστεύω περιττό να γίνει αναλυτικότερη σύγκριση μεταξύ Ευαγγελικής και αρχαίας Ελληνικής Φιλοσοφίας (επαναλαμβάνω για να μην ξεχνιόμαστε ότι δεν αναφερόμαστε στην "εξιστόρηση" της ζωής του Ιησού, των "θαυμάτων" του και των ισχυρισμών περί θεϊκής φύσης του πρωταγωνιστή, αλλά μόνο στις φιλοσοφικές σκέψεις που περιέχονται στα Ευαγγέλια), για να αποδειχθεί ότι η διαφορά αντιστοιχεί σε αναγνωστικό δημοτικού σχολείου και Πανεπιστημιακού συγγράμματος. Αν η Χριστιανική φιλοσοφία χώρεσε σε τέσσερα Ευαγγέλια, η αρχαία Ελληνική Φιλοσοφία θα χρειαζόταν χίλια τέσσερα (για να κάνουμε και μια ποσοτική -ανευλαβή- σύγκριση). Η Ελληνική Φιλοσοφία δεν συνδυσάστηκε ποτέ με ισχυρισμούς για θαύματα και θεϊκή υπόσταση του

Δασκάλου (ο Σωκράτης ποτέ δεν έκανε θαύματα, την δε θανατική του καταδίκη την αντιμετώπισε με την γνωστή αξιοπρέπεια, χωρίς όμως να ισχυριστεί κανείς ότι αναστήθηκε και αμέσως αναλήφθηκε στους ουρανούς). Γι' αυτό και ποτέ δεν έγινε κτήμα παρά μόνο ελαχίστων "προνομιούχων", ενώ τα μηνύματα των Ευαγγελίων, λόγω των "ιστοριών" που τα συνοδεύουν, έχουν γίνει κτήμα ακόμη και των πιο απαίdeυτων και αμόρφωτων χωρικών.

ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΩΣ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΑ ΕΡΓΑ

Ένα από τα ακλόνητα Χριστιανικά δόγματα είναι και ο ισχυρισμός ότι τα Ευαγγέλια αποτελούν το τελειότερο πνευματικό έργο που δημιούργησε ποτέ ο Άνθρωπος. Δεν μπορούσε να συμβεί κάτι διαφορετικό αφού τα κείμενα αυτά υπαγορεύτηκαν στους Ευαγγελιστές από τον ίδιο τον θεό. Είναι επομένως "θεόπνευστα". Τα Ευαγγέλια κατά το Χριστιανικό δόγμα περιέχουν το απάνθισμα της ανθρώπινης σοφίας και το κείμενο τους δίνει απαντήσεις (και μάλιστα πλήρεις και ικανοποιητικές) σε κάθε ερώτημα και απορία του Ανθρώπου.

Για πληρέστερη ενημέρωση του αναγνώστη σημειώνουμε ότι εκτός από τα τέσσερα γνωστά Ευαγγέλια, τα οποία επισήμως αναγνωρίζει η Χριστιανική θρησκεία υπάρχουν και άλλα, τα οποία όμως κατά τις πρώτες Οικουμενικές Συνόδους (και ιδίως στην Πρώτη της Νικαίας), ενώ δεν αμφισβητήθηκε η γνησιότητα τους, ονομάστηκαν "Απόκρυφα" (κανονικά έπρεπε να ονομαστούν αποκρυπτεά, δηλαδή κείμενα που πρέπει να αποκρύβουν), επειδή θεωρήθηκαν ως περιέχοντα πληροφορίες αντίθετες προς την επικρατήσασα (κατά τον 4ο αιώνα) επίσημη δογματική άποψη και έτσι αποσύρθηκαν τελείως από την κυκλοφορία. Για παράδειγμα αναφέρουμε ότι ο Ματθαίος εκτός από το γνωστό Ευαγγέλιο που όλοι γνωρίζουμε, έχει γράψει και άλλο που κατετάγη στα "απόκρυφα". Αυτό έγινε διότι περιέχει την πληροφορία ότι το ζεύγος Ιωσήφ και Μαρίας απέκτησαν και άλλα τέκνα (μικρότερα από τον Ιησού) δια της φυσιολογικής οδού (όχι με τον κρίνο). Ο ισχυρισμός όμως αυτός του Ματθαίου είναι αντίθετος με το Χριστιανικό Δόγμα για το "αιειάρθετος" της "Θεοτόκου" και έτσι αποσύρθηκε της κυκλοφορίας. Στο σημείο αυτό νομίζω ότι πρέπει να γίνει γνωστό ότι στην αρχαία ελληνική γλώσσα στην οποία είναι γραμμένα τα αυθεντικά Ευαγγέλια, η φράση "ο υιός της Παρθένου" σημαίνει το εξώγαμο παιδί μιας ανύπαντρης μητέρας και όχι ότι μία γυναίκα παρέμεινε παρθένα, και μετά την σύλληψη και προ παντός την γέννηση ενός τέκνου.

Υπενθυμίζουμε επίσης ότι όλες οι γνωστές θρησκείες διαθέτουν τα βασικά ιερά κείμενα, που για όλες είναι "θεόπνευστα" και τέλεια, δυνάμενα να δώσουν απαντήσεις σε κάθε ανθρώπινο ερώτημα ή προβληματισμό. Το Κοράνι π.χ για τους Μουσουλμάνους αποτελεί θεόπνευστο κείμενο που πρέπει να ρυθμίζει (και δυστυχώς ρυθμίζει για πολλά κράτη) την ζωή των πολιτών ακόμη και στην παραμικρή της λεπτομέρεια.

Αλλά ας επανέλθουμε στο δόγμα της Χριστιανικής θρησκείας ότι το περιεχόμενο των τεσσάρων (γνωστών) Ευαγγελίων είναι θεόπνευστο και απολύτως τέλειο. Θα επισημάνουμε τελείως ενδεικτικά (για το σύνολο των αντιφάσεων, ασαφειών, ανακριβειών και αδυναμιών έχουν γραφεί πολλά έργα στα οποία έχουμε ήδη αναφερθεί πιο πάνω) μερικά μόνο χαρακτηριστικά παραδείγματα αντιφάσεων και αδυναμιών που και μόνα τους είναι αρκετά για να πείσουν οποιονδήποτε ότι είναι τουλάχιστον αφελές να γίνει πιστευτό ότι τα Ευαγγέλια είναι "θεόπνευστα".

1) Όπως είδαμε και σε προηγούμενο κεφάλαιο οι Ευαγγελιστές ισχυρίζονται ότι ο Ηρώδης θέλοντας να εκμηδενίσει τον κίνδυνο που διέτρεχε ο θρόνος του διέταξε την σφαγή των χιλιάδων

νηπίων, ενώ όπως αποδεικνύεται ο βασιλιάς αυτός είχε πεθάνει τέσσερα ολόκληρα χρόνια πριν από την ημερομηνία που φέρεται ότι γεννήθηκε ο Ιησούς.

2) Κατά την ονομαστική απαρίθμηση των προγόνων του Ιησού μεταξύ Αβραάμ και Ιωσήφ, ο μεν Ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει τριάντα εφτά προγόνους, ο δε Λουκάς ισχυρίζεται ότι είναι πενήντα τρεις, χωρίς μάλιστα να ταυτίζονται όλα τα ονόματα και η σειρά της γέννησης τους.

3) Κατά τα Ευαγγέλια η γέννηση του Ιησού συνέπεσε με κάποια επίσημη απογραφή που ανάγκασε το ζεύγος Ιωσήφ και Μαρίας να μεταβούν στον τόπο καταγωγής τους για να απογραφούν. Όπως όμως προκύπτει από τα ιστορικά στοιχεία της εποχής η μόνη απογραφή που έγινε εκεί έλαβε χώρα εφτά χρόνια αργότερα από την κρίσιμη ημερομηνία.

4) Τόσο ο Ματθαίος (Κεφ. Γ. 13-14), όσο και ο Λουκάς (Κεφ. Γ. 21-22) περιγράφουν την βάπτιση του Ιησού από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή στον ποταμό Ιορδάνη. Ισχυρίζονται δε ότι κατά την στιγμή της βάπτισης αφενός μεν κατέβηκε το "Άγιο Πνεύμα εν είδει περιστεράς" αφετέρου δε άνοιξαν οι ουρανοί και από τα βάθη του ακούστηκε η φωνή του Πατρός -θεού λέγουσα: "ιδού ο υιός μου ο αγαπητός, εν ώ εγώ ηυδόκη-σα".

Έτσι ο προφήτης - βαπτιστής Ιωάννης πείστηκε απολύτως ότι αυτός που εμφανίστηκε μπροστά του για να βαπτισθεί ήταν ο Υιός του θεού (υπήρξε δηλαδή αυτό που λένε οι νομικοί πλήρης απόδειξη της θεϊκής ιδιότητας του Ιησού).

Στην συνέχεια όμως οι ίδιοι δύο ως άνω Ευαγγελιστές (Κεφ. ΙΑ-3 στο κατά Ματθαίον και Κεφ. 2.19-20 στο κατά Λουκά) περιγράφοντας τις τελευταίες μέρες του Ιωάννη του Βαπτιστή στις φυλακές, με πανομοιότυπες φράσεις εκθέτουν ότι "ο δε Ιωάννης άκουσας εν τω δεσμοτηρίω τα έργα του Χριστού έπεμψε δύο των μαθητών αυτού και είπε προς αυτόν: Συ είσαι ο ερχόμενος ή άλλον προσδοκώμεν;"

Το ερώτημα όμως που ανακύπτει από την άνω αντιπαράθεση είναι το εξής: Αφού ο Ιωάννης λίγο πριν από την φυλάκιση του είχε γίνει μάρτυρας της εμφάνισης του ίδιου του θεού και του Αγίου Πνεύματος, οπότε αποδεικνύεται πλήρως ότι ο Ιησούς ήταν ο εξανθρωπισμένος Υιός του θεού, πώς είναι δυνατόν να εκφράζει αμφιβολίες και να στέλνει τους μαθητές του να πληροφορηθούν από τον ίδιο τον Ιησού αν είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας;

5) Κατά την εξιστόρηση της "δικαστικής διαδικασίας" που οδήγησε στην καταδίκη του Ιησού σε θάνατο με συναρμοδιότητα της κοσμικής εξουσίας των Ρωμαίων και της θρησκευτικής εξουσίας του Εβραϊκού Ιερατείου οι Ευαγγελιστές τα κάνουν κυριολεκτικά θάλασσα. Για όσους έχουν στοιχειώδεις γνώσεις ρωμαϊκού δικαίου αλλά και στοιχείων του "Μωσαϊκού Νόμου", τα όσα αναφέρονται για Πιλάτο κ.λ.π. είναι τελείως έξω από κάθε δικονομική διαδικασία, θυμίζουν δε μερικές σύγχρονες τηλεοπτικές σειρές που περιέχουν δικαστικές διαδικασίες με Ποινική Δικονομία υπαρκτή μόνο στην φαντασία των σεναριογράφων...

Κατά την γνώμη μας ο δικονομικός τραγέλαφος οφείλεται στην προσπάθεια τόσο των συγγραφέων των Ευαγγελίων όσο και αυτών που τα "χτένισαν" αργότερα να ελαφρώσουν την ευθύνη των Ρωμαίων για την θανάτωση του Ιησού, επιρρίπτοντας ολόκληρη την ευθύνη σε μία μερίδα των Εβραίων. Έτσι ήθελαν να μειώσουν την εχθρότητα των κοσμοκρατόρων Ρωμαίων στην νέα θρησκεία, την οποία σε πρώτη φάση οι Ρωμαίοι αντιμετώπιζαν ως απειλητικό επαναστατικό κοινωνικοοικονομικό κίνημα.

6) Όπου στα Ευαγγέλια αλλά και σε όσα άλλα κείμενα θεωρούνται από τους θεολόγους "θεόπνευστα" γίνεται λόγος για φυσικά φαινόμενα ή επιστημονικές δοξασιές (π.χ. για την κίνηση ή

περιστροφή της γης, του ήλιου, της σελήνης και των αστερών, για τις εκλείψεις του ήλιου ή της σελήνης, για την είσοδο των μετεωριτών στην γήινη ατμόσφαιρα με την μορφή των δήθεν διαπτόντων αστερών, για τους σεισμούς ή τις κατολισθήσεις, για τις αστραπές ή τους κατακλυσμούς) οι αντιλήψεις που διατυπώνονται, είναι εκείνες που επικρατούσαν (ή ήσαν γνωστές) κατά τον χρόνο που γράφτηκαν τα "θεόπνευστα" κείμενα. Όλες δε οι σχετικές αντιλήψεις έχουν αποδειχθεί σήμερα ότι ήσαν απολύτως εσφαλμένες. Εάν όμως τα κείμενα αυτά δεν θεωρούνταν "θεόπνευστα" κανείς δεν μπορούσε να τους αποδώσει οποιαδήποτε μομφή. Εφόσον όμως τα εν λόγω κείμενα προβάλλονται με αξιώσεις θεϊκής έμπνευσης δεν συγχωρούνται τόσο χονδροειδή σφάλματα και ανακρίβειες. Πρέπει να σημειωθεί στο σημείο αυτό και σε αντίθεση με τα προλεχθέντα ότι σε πλήθος έργων αρχαίων ελλήνων συγγραφέων περιέχονται επιστημονικές γνώσεις (π.χ. για τον ηλεκτρισμό ή την δομή του ατόμου) που επιβεβαιώθηκαν πολλούς αιώνες αργότερα. Κανείς όμως δεν διανοήθηκε να χαρακτηρίσει τα έργα αυτά "θεόπνευστα", παρά το ότι μένει κανείς κατάπληκτος από τις «προφητικές» γνώσεις των αρχαίων Ελλήνων.

Για να μην υπάρχουν και να μην δημιουργούνται τέτοια ερωτήματα, απορίες και αμφιβολίες μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού καταδιώχτηκε με πρωτοφανή λύσσα από όλα τα Χριστιανικά Ιερατεία κάθε σχετική επιστημονική έρευνα (το σύνθημα "πίστευε και μη ερεύνα" άπλωσε τα σκοτεινά του πέπλα πάνω από τον πολιτισμένο κόσμο για πολλούς αιώνες), βασανίστηκαν άνθρωποι, εκτελέστηκαν επιστήμονες, διαπράχθηκαν ανήκουστα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας ("ο σκοπός αγιάζει τα μέσα" κραύγαζαν οι καλόγηροι του Μεσαίωνα). Τα σύγχρονα Χριστιανικά Ιερατεία θέλοντας να αποσεισουν την ευθύνη των προκατόχων τους προβαίνουν εκ του ασφαλούς σε αναθεωρήσεις δικών, "προσαρμογές" απόψεων στα σύγχρονα δεδομένα της επιστήμης. Τα αποτελέσματα όμως των εγκλημάτων τους και τα πισωγυρίσματα της ιστορίας στα οποία οδήγησαν τα πληρώνουμε ακόμη και σήμερα. Οι Έλληνες δε περισσότερο από κάθε άλλο Λαό όπως θα δούμε αργότερα.

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΙΕΡΑΤΕΙΩΝ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Κατά τους τρεις πρώτους αιώνες από τότε που εμφανίστηκε ο Χριστιανισμός εκτός από θρησκεία αποτελούσε και κοινωνικό κίνημα. Είναι γνωστό ότι οι πρώτοι Χριστιανοί ζούσαν σε κοινόβια (στα πρότυπα των Εσσαίων) προσφέροντας ανάλογα με τις δυνάμεις τους και απολαμβάνοντας ανάλογα με τις ανάγκες τους. Θα μπορούσαμε δηλαδή να πούμε ότι στην αρχική του φάση ο Χριστιανισμός είχε και την μορφή ενός πρωτόγονου κομμουνιστικού συστήματος.

Κατά το διάστημα λοιπόν του κοινοβιακού βίου των πρώτων Χριστιανών, κάποια από τα μέλη της Χριστιανικής Κοινότητας έπρεπε να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στην λειτουργία και εξυπηρέτηση των κοινοβίων (προετοιμασία και διανομή συσσιτίου, καθαριότητα και τακτοποίηση κοιτώνων κ.λ.π.). Τα πρόσωπα αυτά που "διακονούσαν" (υπηρετούσαν) τα κοινόβια, ορίζονταν με ειδική τελετή και αναλάμβαναν πανηγυρικά τα καθήκοντα τους. Οι "υπηρέτες" αυτοί ονομάστηκαν "διάκονοι", η δε απόκτηση της ιδιότητας τους γινόταν με την επίθεση των χειρών αρχικά των αποστόλων (και στη συνέχεια των "διαδόχων" τους) επί της κεφαλής των. Αυτή ήταν η χειροτονία για την απόκτηση της πρώτης ιεραρχικής βαθμίδας. Στην συνέχεια και αφού παρέμεναν στην υπηρεσία για μεγάλο χρονικό διάστημα οι αρχαιότεροι (οι "πρεσβύτεροι") διάκονοι έπαυαν να προσφέρουν τις συνήθεις και τακτικές υπηρεσίες τους περιοριζόμενοι μόνο στην εκτέλεση των μυστικών τελετουργιών που σιγά-σιγά διαμορφώθηκαν στην ζωή των Χριστιανών, δηλαδή στην

τέλεση των "μυστηρίων". Οι διάκονοι λοιπόν αυτοί απέκτησαν την ιδιότητα του "πρεσβυτέρου", που από επιθετικός προσδιορισμός έγινε αργότερα βαθμός ιεροσύνης.

Τέλος επειδή στα κοινόβια ευρύτερων περιοχών παρατηρούνταν ανισότητες και ανωμαλίες στη διαχείριση των αγαθών και του κοινοβιακού ταμείου, μερικοί από τους πρεσβυτέρους επιλέγονταν για να επιβλέπουν - επιθεωρούν ("επισκοπούν" κατά την αρχαιοελληνική γλώσσα) την κανονική λειτουργία των Χριστιανικών κοινοβίων. Οι επιθεωρητές αυτοί ονομάστηκαν "επίσκοποι".

Οι τρεις λοιπόν βαθμίδες που διαμορφώθηκαν στο προσωπικό λειτουργίας των κοινοβίων (διάκονος - πρεσβύτερος -επίσκοπος) αρχικά είχαν σχέση μόνο με την λειτουργία των χριστιανικών κοινοβίων. Η πρώτη αυτή μορφή της οργάνωσης των Χριστιανών αποτελούσε συνέχεια της οργάνωσης των Εσσαίων, που ήδη μετά την κατάπιξη της Εβραϊκής επανάστασης και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ (το 67 μ.Χ.) είχαν τεθεί "εκτός νόμου". Για τον λόγο αυτό και οι χριστιανικές οργανώσεις έπαψαν να χρησιμοποιούν τον όρο Εσσαίοι, η δε λειτουργία και οι τελετές τους γίνονταν κρυφά και με χίλιους κινδύνους, αφού οι Ρωμαίοι τους αντιμετώπιζαν με διωγμούς και εκτελέσεις φοβούμενοι την επανάληψη των επαναστατικών επεισοδίων (και όχι φυσικά τις θρησκευτικές τους δοξασίες).

Στον Χριστιανισμό λοιπόν (μιλάμε πάντα για τους τρεις πρώτους αιώνες) ως κοινωνικό κίνημα επικρατούσαν δύο ιδεολογικές κατευθύνσεις. Η πρώτη αποτελούσε κανονική συνέχεια της Εσσαϊκής ιδεολογίας με κύριο χαρακτηριστικό τον ριζοσπαστισμό και την επαναστατική προετοιμασία των μαζών για αγώνες εναντίον της άρχουσας τάξης. Η δεύτερη απέβλεπε στον περιορισμό των Χριστιανικών οργανώσεων μόνο στην θρησκευτική προετοιμασία των μαζών όχι για την αντιμετώπιση της κοινωνικής αδικίας και ανισότητας, αλλά στην κατάκτηση της βασιλείας των Ουρανών... Την δεύτερη κατεύθυνση εισήγαγε στον Χριστιανισμό ο "Απόστολος" Παύλος, για τον οποίο πρέπει να πούμε δύο λόγια στο σημείο αυτό για να βοηθήσουμε στην εξήγηση της τελικής επικράτησης (στην ουσία εξουδετέρωσης της επαναστατικότητας) της δεύτερης ως άνω ιδεολογικής κατεύθυνσης.

Ο Παύλος λοιπόν όπως είναι γνωστό ήταν Εβραίος με ικανοποιητική για την εποχή του μόρφωση και οξυδέρκεια και ονομαζόταν Σαούλ. Όπως είχαν κάνει και πολλοί άλλοι Εβραίοι από την ανώτερη τάξη, δέχτηκε να συνεργαστεί στενά με τους Ρωμαίους κατακτητές, μεταβληθείς σε αξιωματικό της ρωμαϊκής "αστυνομίας" αφού απέκτησε την ιδιότητα του Ρωμαίου Πολίτη και το (ρωμαϊκό) όνομα Παύλος. Έγινε δηλαδή κάτι ανάλογο με τους "έλληνες" ταγματασφαλίτες της Κατοχής (που φυσικά αποτελούσαν τους πιο πειθαρχημένους συνεργάτες των ναζιστικών τεράτων). Μάλιστα με την ιδιότητα αυτή μετείχε τουλάχιστο σε μία γνωστή εκτέλεση Χριστιανού διακόνου του "πρωτομάρτυρα" Στεφάνου. Όταν όμως κατάλαβε ότι η καταπολέμηση του Χριστιανικού κινήματος θα ήταν αποτελεσματικότερη αν γινόταν "εκ των ένδον" προφανώς σε συνεννόηση με τους ρωμαίους αφέντες του αποφάσισε να το παίξει "Απόστολος". Την εποχή εκείνη της έντονης θρησκοληψίας και φανατισμού των νεοφώτιστων Χριστιανών και δεδομένης της μορφωτικής υπεροχής του έναντι των λοιπών πρωταγωνιστών, ήταν πολύ εύκολο να πείσει ο Παύλος τους φουκαράδες Χριστιανούς ότι στο πρόσωπο του συνέβη το γνωστό "θαύμα" της εμφάνισης του θεού λέγοντος: "Σαούλ, Σαούλ τί με διώκεις. Σκληρόν προς Κέντρα λακτίζειν".

Από εκείνη την στιγμή και μετά αρχίζει να πρωταγωνιστεί ο Παύλος στην ιδεολογική διαπαιδαγώγηση των Χριστιανών και μάλιστα με συστηματικότερο τρόπο έναντι οποιουδήποτε άλλου, αφού τις απόψεις του τις καταχωρίζει σε γραπτά κείμενα (τις γνωστές "επιστολές" του), ώστε

να παραμένουν αναλλοίωτες στο διηνεκές. Ένα από τα πρώτα μελήματα του Παύλου ήταν να "ψαλιδίσει" τα επαναστατικά ("αντιεξουσιακά") φτερά των Χριστιανών, επαναφέροντας τους στην παγιωμένη Εβραϊκή μοιρολατρία της αναμονής του "Μεσσία" και της προσμονής της "βασιλείας των Ουρανών", καταντώντας τον φρέσκο και προοδευτικό Χριστιανισμό σε εξαλλαγή και νεοπλασία της Εβραϊκής θρησκείας. Κυρίαρχο λοιπόν μήνυμα της ιδεολογίας του Παύλου απετέλεσε η ακόλουθη (πασίγνωστη) φράση των επιστολών του: "Πάσα ψυχή Εξουσίαις υπερεχούσαις υποτασσέσθω, ου γαρ εστίν εξουσία ει μη από θεού, αι δε ούσαι εξουσία υπό θεού τεταγμένοι εισίν, ώστε ο αντιτασσόμενος τη εξουσία, τη του θεού διαταγή ανθέστηκε".

Από την στιγμή που η πλάστιγγα άρχισε να γέρνει προς την πλευρά της επικράτησης της άνω ιδεολογίας του Παύλου οι Χριστιανικές οργανώσεις άρχισαν φυσικά να χάνουν την αρχική τους επαναστατική ιδεολογία, τα δε κοινόβια από χώροι αλληλεγγύης και αγάπης, μεταβλήθηκαν σε αρένες ανταγωνισμών και αντιπαράθεσεων. Οι δε τρεις (προεκτεθείσες) βαθμίδες των αξιωματούχων απέκτησαν ιδιότητες ανάλογες και αντίστοιχες προς τις βαθμίδες του Εβραϊκού Ιερατείου (Αρχιερέας, ιερέας κ.λ.π.) με απομίμηση της συμπεριφοράς, αμφίεσης και αυταρχικότητας των χειρότερων προτύπων.

Έτσι έφτασαν μέχρι τις μέρες μας Ιερατεία με πάθος για κοσμική εξουσία και πλούτο, πατώντας κυριολεκτικά επί ανθρωπίνων πτωμάτων. Όταν δεν ασκούν τα ίδια ευθέως την κοσμική εξουσία, μεταβάλλονται σε δεκανίκια της άρχουσας τάξης επικουρώντας την στην προσπάθεια της για καταπίεση και εκμετάλλευση των ταπεινών της γης. Και να σκεφθεί κανείς με βάση την άνω αναδρομή από πού ξεκίνησαν και πού κατάντησαν...

Τον πρώτο καιρό όσοι Χριστιανοί κατάλαβαν ότι το κίνημα τους ξεστράτησε από τον επαναστατικό τους (Εσσαϊκό) χαρακτήρα, απογοητευμένοι έγιναν αναχωρητές και ερημίτες: Έτσι άρχισε να εμφανίζεται το φαινόμενο της ίδρυσης Μοναστηριών σε απόμακρα σημεία και εκεί εγκαταβίωναν εκείνοι που δεν ήθελαν να παραδεχτούν την ουσιαστική επιστροφή τους στην καθαρά σχεδόν Εβραϊκή ιδεολογία. Τα Μοναστήρια δηλαδή στην αρχική τους φάση ήταν φυτώρια της επαναστατικής (Εσσαϊκής) μορφής του Χριστιανισμού και χώροι συνέχισης του κοινοβιακού χαρακτήρα του Χριστιανισμού. Δυστυχώς αυτό δεν κράτησε για πολύ διότι οι έχοντες την εξουσία Επίσκοποι όχι μόνο υπέταξαν το μοναστικό κίνημα στην επικρατήσασα Παυλιανή ιδεολογία, αλλ' αντιθέτως μετέβαλαν τους μοναχούς σε φανατισμένους πραιτωριανούς και δι' αυτών προέβησαν σε βιαιότητες και βανδαλισμούς (καταστροφές μνημείων της αρχαιότητας) στο όνομα της δήθεν καταπολέμησης της ειδωλολατρίας.

ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ - "ΜΕΓΑΣ" ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Από την στιγμή που η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήδη από τον δεύτερο π.Χ. αιώνα είχε καταστεί η μοναδική "υπερδύναμη" του γνωστού τότε κόσμου έχοντας εγκαταστήσει τις φονικές λεγεώνες της σε τρεις ηπείρους, άρχισαν οι καταχρήσεις, η σήψη και ο εκφυλισμός (αυτό αποτελεί νομοτελειακή εξέλιξη για κάθε "υπερδύναμη"). Έτσι στους Ρωμαίους αυτοκράτορες δεν αρκούσε πλέον η υποταγή και η δουλικότητα των κατακτημένων. Απαιτούσαν και το προσκύνημα τους ως επιγείων θεών. Εξ άλλου οι παλαιότερες πολυθεϊστικές θρησκείες είχαν αρχίσει να ξεφτίζουν μεταβληθείσες σε άθροισμα φολκλορικών τελετών και γραφικών παραδοσιακών εθίμων. Ειδικά στους χώρους που επικρατούσε το ελληνικό στοιχείο η εξέλιξη αυτή ήταν ακόμη εντονότερη, αφού οι κάθε λογής

διανοούμενοι Έλληνες (φιλόσοφοι, τραγωδοί, κωμωδιογράφοι κ.λ.π.) είχαν "εκθρονίσει" ουσιαστικά τα σύμβολα από τους θεϊκούς θρόνους τους. Όπως όμως διαπιστώνει ο Dodds στο βιβλίο του *"Οι Έλληνες και το Παράλογο"*: "όταν οι παλαιοί θεοί αποσύρθηκαν οι θρόνοι αναζητούσαν διάδοχο". Σε αυτές τις συνθήκες ήταν εύκολη η διάδοση μιας νέας μονοθεϊστικής θρησκείας, πολύ περισσότερο που η θρησκεία αυτή εμφανιζόταν και ως κοινωνικό κίνημα με μηνύματα κοινωνικής Δικαιοσύνης και ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Το Χριστιανικό κίνημα λοιπόν κατά τους τρεις πρώτους αιώνες, αφού πέρασε από πολλές συμπληγάδες είχε κατορθώσει να διαδοθεί σε όλη σχεδόν την επικράτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, που εκτεινόταν από την Ισπανία μέχρι τα όρια της Περσίας και από την Βρετανία μέχρι την Αίγυπτο και την Αραβία.

Όπως είδαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο στις αρχές του τετάρτου μ.Χ. αιώνα στην ιδεολογική κατεύθυνση του Χριστιανισμού είχαν επικρατήσει οι αντιλήψεις του Παύλου. Επομένως η νέα θρησκεία όχι μόνο κινδύνους για την Εξουσία δεν εγκυμονούσε, αλλ' αντιθέτως θα μπορούσε εύκολα να μετατραπεί και σε στήριγμα κάθε μορφής τυραννίας.

Την ιδιότητα αυτή του Χριστιανισμού ο πρώτος που κατάλαβε ότι μπορούσε να την εκμεταλλευθεί προς ίδιον όφελος ήταν ο (αποκληθείς υπό των Χριστιανών) "Μέγας" Κωνσταντίνος για να εδραιώσει την θέση του ως Ρωμαίου Αυτοκράτορα. Έτσι όχι μόνο φρόντισε να θεωρηθεί η Χριστιανική θρησκεία μία από τις ισότιμες στην αυτοκρατορία του θρησκείες (Διάταγμα του Μεδιολάνου), αλλ' επί πλέον φρόντισε για την πλήρη και οριστική επικράτηση εντός του Χριστιανισμού των αντεπαναστατικών αντιλήψεων που είχε εισαγάγει κυρίως ο Παύλος. Αυτό το πέτυχε με την σύγκληση (και μάλιστα υπό την δική του προεδρία, ενώ ο ίδιος δεν ήταν ακόμη Χριστιανός) της πρώτης Οικουμενικής Συνόδου της Νικαίας, κατά την οποία καταδικάστηκαν οι αντίπαλοι ως αιρετικοί και εξορίστηκαν.

Από τότε και ύστερα με εξαίρεση την περίοδο του Ιουλιανού ο Χριστιανισμός εμφανίζεται πάντοτε αγκαλιασμένος με την κάθε μορφής κοσμική Εξουσία (όταν το Ιερατείο δεν αποτελεί ταυτόχρονα και κοσμική εξουσία), προσφέροντας απλόχερα την υποστήριξη του σε Αυτοκράτορες, σε Σουλτάνους ή άλλους κάθε μορφής και απόχρωσης αιμοσταγείς τυράννους.

Η Χριστιανική Εκκλησία αναγνωρίζοντας εμπράκτως τις ανεκτίμητες υπηρεσίες που προσέφερε ο Κωνσταντίνος και η μητέρα του Ελένη στην πλήρη και οριστική επικράτηση του Χριστιανισμού τους ανεκήρυξε "ισαποστόλους", δηλαδή σε βαθμίδα λατρείας ανώτερη και αυτής των αγίων.

Ας δούμε όμως ποίος ήταν ο "ισαπόστολος" και "Μέγας" Κωνσταντίνος. Ο αυτοκράτορας αυτός ήταν ο αντιπροσωπευτικότερος τύπος του πιο αδίστακτου και αιμοσταγούς ρωμαίου τυράννου (το όνομα του Constans στα λατινικά σημαίνει "σταθερός" ή "σκληρός"). Η ιστορία (όχι βέβαια αυτή που διδάσκονται τα ελληνόπουλα στα σχολεία) τον έχει κατατάξει στην χορεία των εγκληματικότερων τυράννων, αφού εκτός από τις χιλιάδες σφαγές που διέπραξε, έφτασε στο σημείο να δολοφονήσει τον ίδιο τον γιο του με την προτροπή της δεύτερης συζύγου του Φαύστας, ενώ με την προτροπή της μητέρας του ("αγίας" Ελένης) εξετέλεσε και την σύζυγο του Φαύστα.

Η μητέρα του Ελένη εξ άλλου για να εξιλεωθεί πήγε στην Ιερουσαλήμ, βρήκε υποτίθεται τον τάφο του Ιησού και αφού ανακάλυψε με την παρατήρηση των κινήσεων ενός αετού τον ξύλινο σταυρό του μαρτυρίου (που δήθεν σωζόταν ατόφιος μετά από τριακόσια χρόνια), τον ανύψωσε στον Γολγοθά σε ανάμνηση της σταύρωσης.

Σε αντιπαράβολή με το τελευταίο αυτό "περιστατικό" είναι σκόπιμο να παραθέσουμε ένα "κατά σύμπτωση" όμοιο περίπου ιστορικό γεγονός από την περίοδο της κλασικής ελληνικής αρχαιότητας (το οποίο προφανώς αντέγραψαν οι "χριστιανοσύμβουλοι" στα αγγλικά IMAGE MAKER της "αγίας" Ελένης).

Κατά την ελληνική Μυθολογία ο Αθηναίος Ήρως Θησέας θανατώθηκε στην νήσο Σκύρο από τον βασιλιά της Λυκομήδη και τάφηκε εκεί. Μετά το τέλος των Περσικών πολέμων το Μαντείο των Δελφών "χρησιμοδότησε" ότι η Αθήνα θα αποκτήσει μόνιμη και διαρκή ειρήνη αν επιστρέψουν εκεί τα λείψανα του Θησέα. Ανέλαβε λοιπόν ο στρατηγός Κίμωνας να ανεύρει (μετά πολλούς αιώνες) τον τάφο του ήρωα στην Σκύρο. Πήγε εκεί και περιδιάβαζε παντού μέχρι που είδε έναν τεράστιο αετό να κτυπά με το ράμφος του μία προεξοχή του εδάφους, προσπαθώντας παράλληλα να ανασκάψει με τα σκληρά του νύχια το ξερό χώμα. Εκεί έσκαψαν οι Αθηναίοι και πράγματι, όπως ισχυρίστηκε ο Κίμωνας, βρήκαν έναν υπερμεγέθη ανθρώπινο σκελετό μαζί με μία αιχμή από κατεστραμένο δόρυ. Τα λείψανα αυτά μεταφέρθηκαν στην Αθήνα μέσα σε πολυτελή θήκη και με πολυήμερες εορταστικές εκδηλώσεις, πομπές και επικήδειες τελετές αποτέθηκαν στην περιοχή του αρχαίου Γυμνασίου μέσα σε περίτεχνο και μεγαλοπρεπή τάφο.

Όση αλήθεια φυσικά περιείχε η διήγηση του Κίμωνα για ανεύρεση του τάφου του Θησέα, του σκελετού και της αιχμής του δόρατος του, που φυσικά ήταν ένα παραμύθι για να αυξήσει την δημοτικότητα του, άλλη τόση περιέχει και η "ιστορία" για την ανύψωση του πραγματικού σταυρού της "θεικής" σταύρωσης. Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί ότι τόσους αιώνες μετά από την υποτιθέμενη ανεύρεση του "τιμίου" σταυρού, τεμάχια του εξακολουθούν να προσφέρονται από διάφορους τσαρλατάνους ως "τίμιο ξύλο", που αν συσσωρεύονταν θα γέμιζαν ολόκληρο καράβι ξυλείας...

Τα περισσότερα περιστατικά από αυτά που αναφέρονται στο παρόν κεφάλαιο είναι πασίγνωστα. Έπρεπε όμως να παρατεθούν εδώ για να γίνει σύνδεση με το επόμενο μέρος του βιβλίου, στο οποίο γίνεται λόγος για την πλήρη επικράτηση του Εβραϊκού πολιτιστικού σκοταδισμού (μεταλλαγμένου σε χριστιανική θρησκεία) σε βάρος του Ελληνικού Πολιτισμού. Για να καταδειχθεί το απολύτως ψευδεπίγραφο του "ελληνοχριστιανικού" πολιτισμού. Για να αποδειχθεί ότι όταν το Ιερατείο απαιτεί από το Ελληνικό Υπουργείο Παιδείας να "βάλει στα σχολεία τον Χριστό και την Ελλάδα" (μόνιμο μοτίβο κηρυγμάτων του προκαθήμενου της Ελληνικής Εκκλησίας) στην πραγματικότητα ζητάει να ενταθεί ο αφελληνισμός των ελληνοπαίδων, βλέποντας ότι μετά τόσους αιώνες πολιτιστικής υποταγής υπάρχει ακόμη κάποιος λαός που θεωρεί προγόνους του εκείνους που δίδαξαν στην Ανθρωπότητα την πραγματική φιλοσοφία, την Δημοκρατία και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια, χωρίς να καταφύγουν σε τυφλούς φανατισμούς και θρησκοληψίες.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ - ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο "ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ"

Με την πλήρη σχεδόν επικράτηση του Χριστιανισμού σ' ολόκληρη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία άλλαξαν και οι ρόλοι μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζομένων. Όσοι δεν είχαν προσχωρήσει στην νέα θρησκεία τέθηκαν πλέον σε δυσμένεια και άρχισαν οι εναντίον τους διωγμοί. Ακόμη και Χριστιανοί, που όμως είχαν διαφορετικές απόψεις από την επικρατήσασα ιδεολογία του επίσημου Ιερατείου "βαφτίζονταν" αμέσως αιρετικοί και έπαιρναν (το λιγότερο) τον δρόμο της εξορίας. Όσοι παρέμεναν πιστοί στις προηγούμενες (πολυθεϊστικές) δοξασίες, καθώς και όσοι δεν αισθάνονταν υποχρεωμένοι να λατρέψουν οπωσδήποτε κάποιον θεό τέθηκαν σχεδόν "εκτός νόμου". Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί ότι στην τελευταία αυτή κατηγορία ανήκαν κυρίως εκείνοι που είχαν φοιτήσει στις διάφορες φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας, που κατά την συγκεκριμένη εποχή είχε αναδειχθεί σε ένα είδος "Πανεπιστημιούπολης" για όλη την πολιτισμένη Ανθρωπότητα.

Πολλοί άνθρωποι έχαναν την δουλειά τους εάν δεν "ομολογούσαν" πίστη και αφοσίωση στον Χριστιανισμό, ενώ η άσκηση των λατρευτικών συνηθειών για τους "ειδωλολάτρες" γινόταν σε συνθήκες παρανομίας. Οι βωμοί και οι "ειδωλολατρικοί" ναοί άρχισαν να ρημάζουν, ενώ τα υπόλοιπα κέντρα που συνδέονταν με την προηγούμενη θρησκεία (μαντεία, ασκληπιεία κ.λ.π.), είχαν καταληφθεί από τους (πρώτους διδάξαντες τις "καταλήψεις") εγκαθέτους των τοπικών επισκόπων. Τέλος στα σχολεία του ελληνικού χώρου διορίζονταν για να διδάξουν τα κλασσικά γράμματα οι πιο φανατισμένοι χριστιανοί, οι οποίοι όμως για να προσηλυτίσουν τους νέους στην νέα θρησκεία και στην προσπάθεια τους να συκοφαντήσουν την "ειδωλολατρία" διαστρέβλωναν βάνουσα τα ιστορικά γεγονότα, ενώ με δική τους "λογοκρισία" παραμόρφωναν τις απόψεις και τα μηνύματα των ελλήνων φιλοσόφων (σε όσους από αυτούς επέτρεπαν να αναφέρεται το όνομα τους, γιατί τους περισσότερους τους είχαν τελειώς εξαφανίσει). Γενικά δια του τρόπου αυτού είχε αρχίσει ένας συστηματικός αφελληνισμός των ελλήνων με το πρόσχημα της καταπολέμησης της ειδωλολατρίας, την οποία ταύτιζαν με ολόκληρο τον κλασσικό Ελληνισμό. Γι' αυτό και οι λέξεις "Ελληνας", "Εθνικός" ή "Ειδωλολάτρης" ήσαν ταυτόσημες και εκφέρονταν με ύπιστη καταφρόνηση και εχθρότητα.

Σ' αυτή την κατάσταση βρίσκονταν τα πράγματα όταν στις 11 Δεκεμβρίου του 361 μ.Χ. εισερχόταν ως νέος (Ρωμαίος) αυτοκράτορας στην Κωνσταντινούπολη ο Ιουλιανός. Ως γνήσιος γόνος αριστοκρατικής οικογένειας ο Ιουλιανός είχε αποκτήσει κλασσική παιδεία με επιτυχείς σπουδές στην Αθήνα κοντά στα διασημότερα ονόματα ελλήνων διδασκάλων της εποχής. Υπήρξε μάλιστα ο μόνος μετά τον Νέρωνα ρωμαίος αυτοκράτορας με τόση και τέτοια μόρφωση και τέτοιο θαυμασμό για την κλασσική ελληνική αρχαιότητα. Διαπνεόμενος λοιπόν από ανώτερα ιδανικά περί δημοκρατίας και ανεξιθρησκείας θέλησε να τα εφαρμόσει στην πράξη. Έτσι όρισε ότι όλες οι θρησκείες είναι απολύτως ελεύθερες. Επέτρεψε στους "ειδωλολάτρες" να επισκευάσουν τους ερειπωμένους ναούς τους, ενώ για την συντήρηση του Παρθενώνα φρόντισε προσωπικά ο ίδιος. Στους Εβραίους εξ άλλου ενέκρινε γενναία οικονομική ενίσχυση για την αναστήλωση του κατεδαφισμένου (από το έτος 67 μ.Χ. όπως είδαμε πιο πάνω) ναού τους στην Ιερουσαλήμ και γενικά άρχισε αμέσως να πνέει άνεμος πραγματικής θρησκευτικής ελευθερίας σ' όλη την ρωμαϊκή επικράτεια, ενώ ο ίδιος φαίνεται ότι προτιμούσε την λατρεία του θεού των Περσών Μίθρα.

Για να αντιμετωπίσει εξ άλλου την προεκτεθείσα ύπουλη προσηλυτιστική τακτική των Χριστιανών δασκάλων με διαστρέβλωση των κλασσικών γραμμάτων εξέδωσε το από 17- 6-362

Διάταγμα, με το οποίο απαγορεύτηκε σε Χριστιανούς δασκάλους να διδάσκουν σε ελληνικά σχολεία, όπου φυσικά πλειοψηφούσαν τα τέκνα των "ειδωλολατρών" Ελλήνων.

Μετά από αυτά το Χριστιανικό Ιερατείο στο πρόσωπο του Ιουλιανού άρχισε να βλέπει τον άνθρωπο που περιόριζε τα φοβερά προνόμια και εξουσίες που είχαν γρήγορα αποκτήσει και έτσι έγινε στόχος μιας φοβερής και αδυσώπητης πολεμικής. Τέτοια δε ήταν η συκοφάντηση του ελληνολάτρη αυτοκράτορα, που είχε διαδοθεί από τους Χριστιανούς ότι ήταν η προσωποποίηση του διαβόλου και όποιος κατορθώσει να τον φονεύσει θα καταφέρει το μεγαλύτερο πλήγμα κατά του Διαβόλου και του Σκότους. Δυστυχώς φαίνεται ότι ο Ιουλιανός είχε υποτιμήσει την δύναμη του Ιερατείου και πλήρωσε το λάθος του με την ζωή του σε ηλικία μόλις τριάντα δύο ετών και μετά από παραμονή του στην εξουσία δέκα οκτώ μόνο μηνών. Σκοτώθηκε στις 26 Ιουνίου του 363 κατά την διάρκεια μάχης κατά των Περσών. Σχετικά με το θανατηφόρο ακόντιο που έκοψε το νήμα της ζωής του Ιουλιανού ο μεν ιστορικός Σωκράτης (ο οποίος ως Χριστιανός δεν έτρεφε τα καλύτερα αισθήματα γι' αυτόν) παραδέχεται ότι ανήκει σε "οικείον στρατιώτη, ως ο πολύς λόγος κρατεί", ενώ ο συγγραφέας Λιβάνιος ανεπιφύλακτα διατυπώνει την κατηγορία (για την οποία όπως θα δούμε παρακάτω υπερηφανεύονταν οι ηθικοί αυτουργοί) ότι ο δολοφόνος του αυτοκράτορα ήταν φανατισμένος Χριστιανός στρατιώτης που ενήργησε στα πλαίσια υποδείξεων, οδηγιών και εντολής του αδίστακτου Ιερατείου.

Ο Ιουλιανός εξ άλλου είναι ο μόνος Ρωμαίος ή Βυζαντινός αυτοκράτορας που κατά προσωπική του επιθυμία (πραγματική ή εικαζόμενη για το περιβάλλον του δεν έχει διευκρινιστεί) τάφηκε στον "Άγιο Τόπο" του Ελληνισμού, όπως απεκαλείτο τότε η Αθήνα και μάλιστα στην Ακαδημία Πλάτωνος για να αναπαύεται δίπλα στην τέφρα του "θείου" Πλάτωνος. Φυσικά ο τάφος του όπως και όλα τα αρχαία μνημεία (μαζί και η τέφρα του Πλάτωνος) καταστράφηκαν από την Χριστιανική μανία κατά των δήθεν "ειδωλολατρών καταλοίπων".

Αυτόν τον ελληνομαθή και ελληνολάτρη Ρωμαίο αυτοκράτορα, για τον οποίο η πραγματική ιστορία (όχι φυσικά αυτή που διδάσκεται στα ελληνικά σχολεία) μόνο με επαίνους και θαυμασμό εκφράζεται χαρακτηρίζοντας τον "ΜΕΓΑΛΟ" (Ιδείτε ζ' τόμο σελ. 344 της ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ της ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ, για την οποία φυσικά δεν δημιουργείται και η παραμικρή υπόνοια αντιχριστιανικής τοποθέτησης). Ο Χριστιανισμός φρόντισε να του προσάψει τον καταφρονητικό χαρακτηρισμό "Παραβάτης" ή "Αποστάτης".

Επί πολλούς αιώνες μάλιστα οι διάφοροι χριστιανικοί κάλαμοι έχυσαν τόση χολή και δηλητήριο, όση για κανένα άλλο, ακόμη και τον μεγαλύτερο εγκληματία.

Τέτοιο ήταν το μίσος των Χριστιανών κατά του Ιουλιανού που ακόμη και φωτισμένοι ιεράρχες όπως π.χ. ο "Μέγας Βασίλειος" κατασκεύασαν γελοία και παιδαριώδη παραμύθια για να "αποδείξουν" την διαβολική δήθεν ιδιότητα του δολοφονημένου αυτοκράτορα. Γράφει λοιπόν ο "Μέγας" Βασίλειος, που σημειωτέον ήταν και συμφοιτητής του Ιουλιανού στις φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας, ότι πριν από την δολοφονία είχε δήθεν ιδεί το ακόλουθο "προφητικό" όνειρο (το πόσο προφητικό ήταν αφού το κείμενο γράφτηκε δεκαετίες μετά την "επιβεβαίωση" του αποτελεί συνηθισμένο φαινόμενο για τους θεολόγους): Είδε, λέει, στον ύπνο του τον ίδιο τον Ιησού να κάθεται στον θρόνο του και από εκεί να καλεί κοντά του τον "Άγιο Μερκούριο" (η επιλογή οφείλεται στο γεγονός ότι τον "άγιο" αυτόν που στην πραγματικότητα ήταν ανύπαρκτο πρόσωπο κατά τα κατωτέρω οι Χριστιανοί του είχαν προσδώσει την ιδιότητα του αξιωματικού του στρατού). Αμέσως και σε αυστηρό ύφος του έδωσε εντολή να μεταβεί στην μάχη που μετείχε ο Ιουλιανός και να τον

"εκτελέσει" για το ύψιστο αμάρτημα της "αποστασίας" του. Ούτε λίγο δηλαδή ούτε πολύ ακόμη και ο Μέγας Βασίλειος εμφανίζει τον καημένο τον Ιησού σαν ηθικό αυτουργό, όπως θα λέγαμε στην νομική ορολογία, μιας εν ψυχρώ δολοφονίας. Είναι δε φανερό ότι μόνον εχθροί του Χριστιανισμού μπορούσαν να αποδώσουν τέτοια εγκληματικά ένστικτα στον φερόμενο ως ιδρυτή της θρησκείας αυτής.

Σχετικά με την ύπαρξη ή μη του "αγίου Μερκουρίου" (που κατά τον Μ. Βασίλειο ήταν ο εκτελεστής του "παραβάτη" Ιουλιανού) παραπέμπουμε τον αναγνώστη στην εγκυρότατη ως άνω "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ" (τόμος Ζ' σελ. 344) όπου εξηγείται ότι το συριακής προέλευσης όνομα "Μερκούριος" αποτελείται από τις λέξεις "μερ" και "Κούριος" που σημαίνει "Κύριος ο θεός" και τέτοιος αξιωματικός δεν υπήρξε τουλάχιστο στην εποχή που τον τοποθετούν οι "βιογράφοι" του.

Για να υπάρξει διαρκής τρομοκρατία κάθε υποψήφιου "αποστάτη" η φιλολογία για τις συνθήκες θανάτου του Ιουλιανού συνεχιζόταν για πολλούς ακόμη αιώνες. Κάθε "φωτισμένος" θεολόγος θεωρούσε υποχρέωση του να εμφανίσει και από μια καινούργια εκδοχή.

Ο Γρηγόριος Ναζιανζίνος π.χ. ισχυρίστηκε ότι ο Ιουλιανός είχε πέσει τραυματισμένος στο ποτάμι και εξαφανίστηκε για να μην πανικοβάλλει με τον θάνατο του τους ειδωλολάτρες (στο μεταξύ επί Θεοδοσίου όπως θα δούμε παρακάτω είχε κονιορτοποιηθεί ο τάφος του Ιουλιανού στην Αθήνα και έτσι μπορούσε να ψεύδεται χωρίς κίνδυνο ανταπόδειξης).

Με τον θάνατο του Ιουλιανού, ο Ελληνικός Πολιτισμός και όσα αυτός περιελάμβανε (Επιστήμη και Γνώση, Δημοκρατία και Δικαιοσύνη, Ανθρωπισμό και Αξιοπρέπεια) δέχτηκε την χαριστική βολή από τις δυνάμεις του σκοταδισμού και της συντήρησης, του φανατισμού και της θρησκοληψίας, της αμορφωσιάς και της δεισιδαιμονίας, του αυταρχισμού και της μισαλλοδοξίας. Για πολλούς αιώνες μετά (μέχρι τον Διαφωτισμό του 17ου και 18ου αιώνα) η Ανθρωπότητα έζησε τον φρικτό μεσαίωνα με πλήρη επικράτηση της Εβραϊκής -Χριστιανικής θεοκρατίας και του αυταρχισμού, χωρίς το οξυγόνο του αρχαιοελληνικού πνεύματος.

Από όλους σήμερα είναι ομολογημένο ότι εξ αιτίας της επικράτησης των άνω θεοκρατικών αντιλήψεων η Ανθρωπότητα έχασε χίλια και πλέον χρόνια από την εξέλιξη και την πρόοδο της. Αλήθεια, ακούσατε κάποιον από τους διαδόχους των αποδεδειγμένα υπευθύνων να αναγνωρίζει την ευθύνη ή έστω να κάνει πραγματική αυτοκριτική; Μήπως βλέπει κανείς να γίνονται έστω και τώρα κάποιες διορθωτικές κινήσεις ως δείγμα ειλικρινούς μεταμέλειας;

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο "ΜΕΓΑΣ"

Λίγα χρόνια μετά την δολοφονία του Ιουλιανού και συγκεκριμένα το έτος 379 μ.Χ. αυτοκράτορας του Ρωμαϊκού Κράτους έγινε ο Ισπανός στρατηγός Θεοδόσιος, που υπήρξε ένα από τα μοιραία πρόσωπα για τον εν γένει Ελληνισμό, επιφέροντας κατ' αυτού ένα από τα ισχυρότερα πλήγματα. Ο αυτοκράτορας αυτός φτάνοντας στην Κωνσταντινούπολη (που ακόμη τότε λεγόταν "Νέα Ρώμη" υποδηλώνοντας έτσι την ιδιότητα της πρωτεύουσας της όλης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας) φάνηκε αμέσως ότι ήταν ο πιο άξεστος (αμόρφωτος) και αγροίκος αυτοκράτορας που είχε ανέλθει μέχρι τότε σε ρωμαϊκό θρόνο. Διαπνεόταν παράλληλα από έντονη θρησκοληψία και βάνουση συμπεριφορά με πρωτοφανείς εκρήξεις θυμού και βιαιότητας. Την ίδια εποχή επίσκοπος Μεδιολάνου (του σημερινού Μιλάνου) και στη συνέχεια πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη ήταν ο Αμβρόσιος. Άνθρωπος με επίσης έντονο θρησκευτικό φανατισμό και μισαλλοδοξία, αλλά και

πολιτικές δεξιότητες και ευγλωττία απaráμιλλη καθώς πριν γίνει κληρικός ήταν ρήτορας, δηλαδή δικηγόρος.

Ο συνδυασμός των δύο αυτών παραγόντων ευθύνεται για την καταστροφή και τον αφανισμό του μεγαλύτερου μέρους των θησαυρών της Κλασικής Ελληνικής αρχαιότητας. Το εγκληματικό αυτό δίδυμο στο όνομα της καταπολέμησης της ειδωλολατρίας στερήσε από την Ανθρωπότητα ό,τι ευγενέστερο, πνευματικότερο και καλλιτεχνικότερο είχε υπάρξει μέχρι τότε σ' ολόκληρο τον κόσμο. Το κακούργημα δε αυτό διαπράχθηκε υπό τις ακόλουθες συνθήκες:

Την Άνοιξη του έτους 390 μ.Χ. ο Θεοδόσιος μιμούμενος τους διαδόχους του Μ. Κωνσταντίνου δημοσίευσε νέο νόμο αφού τους προηγούμενους είχε καταργήσει ο Ιουλιανός, με τον οποίο ετιμωρείτο με την ποινή του θανάτου η ομοφυλοφιλία. Με βάση το νόμο αυτόν ο στρατιωτικός Διοικητής Θεσσαλονίκης γερμανός στρατηγός Βουδέριχος συνέλαβε και προφυλάκισε παραμονές ενός κρίσιμου ιπποδρομιακού αγώνα έναν δημοφιλέστατο ηνίοχο (τότε δεν είχε ακόμη ανακαλυφθεί το ποδόσφαιρο και ο κόσμος εκτονώνετο στους ιπποδρόμους). Η κατηγορία ήταν το έγκλημα της ομοφυλοφιλίας και η καταδίκη σε θάνατο ήταν βεβαία. Ο λαός της Θεσσαλονίκης που ανεξάρτητα από το συγκεκριμένο περιστατικό έτρεφε ανεκδήλωτο μίσος κατά του σκληρού και βάνουστου στρατηγού, ξεσηκώθηκε αυθόρμητα με αφορμή την σύλληψη του ηνιόχου και εκδηλώνοντας πρωτοφανή είναι αλήθεια οργή και αγανάκτηση κατακρεούργησε στην κυριολεξία τον βάνουσο τύραννο. Η είδηση έφτασε γρήγορα στην Κωνσταντινούπολη προκαλώντας τέτοιο θυμό και οργή στον Θεοδόσιο που χωρίς να το πολυσκεφθεί διέταξε τον στρατό της Θεσσαλονίκης να προβεί σε σκληρά αντίποινα. Περίμεναν την διεξαγωγή επόμενου ιπποδρομιακού αγώνα και όταν το στάδιο ήταν γεμάτο από θεατές και προσωπικό το περικύκλωσαν για να μην ξεφύγει κανείς και στην συνέχεια μπήκαν μέσα σφάζοντας όποιον είχε την ατυχία να βρίσκεται εκείνη την στιγμή μέσα στον Ιππόδρομο. Δεν γλύτωσαν ούτε τα μικρά παιδιά. Ακόμη και τα άλογα είχαν την τύχη των ανθρώπων. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν η σφαγή επτά χιλιάδων νέων ανθρώπων. Το έγκλημα αυτό σε βάρος αθώων ανθρώπων διαπράχθηκε από έναν βάρβαρο και αμόρφωτο Ισπανό χωριάτη που κατά τα άλλα δήλωνε ανιδιοτελής και φανατικός προστάτης του Χριστιανισμού και των μηνυμάτων αγάπης και αλληλεγγύης...

Ο παμπόνηρος Αμβρόσιος που την στιγμή εκείνη βρισκόταν στην Δύση προεδρεύοντας σε κάποια σύνοδο Γαλατών επισκόπων άρχισε εκ του ασφαλούς να κατακεραυνώνει από άμβωνος, απειλώντας με αφορισμό τον σφαγέα αυτοκράτορα. Ο Θεοδόσιος συνειδητοποίησε γρήγορα ότι το διαπραχθέν κακούργημα μπορούσε να του στοιχίσει πολύ ακριβά, αφού με την υποκίνηση του Αμβροσίου είχε ξεσηκωθεί εναντίον του ακόμη και το τμήμα εκείνο του πληθυσμού (οι θρησκόληπτοι Χριστιανοί) που προηγουμένως τον υποστήριζε με φανατισμό. Αναγκάστηκε λοιπόν να δεχθεί την ταπείνωση της δημοσίας έκφρασης συγγνώμης. Στην συνέχεια ο Αμβρόσιος που στο μεταξύ επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη, του επέβαλε να εμφανίζεται συνεχώς μέχρι τα Χριστούγεννα του ιδίου έτους στον μητροπολιτικό ναό της Κωνσταντινούπολης ως απλόν μέλος του εκκλησιάσματος και "απογυμνωμένος από τον βασιλικόν κόσμον" (δηλαδή χωρίς διακοσμητικές στολές, διακριτικά, στέμματα κ.λ.π.). Επίσης τον υποχρέωσε να δημοσιεύσει και ειδικό νόμο που απηγόρευε εφεξής την θανατική εκτέλεση πολιτών της αυτοκρατορίας πριν παρέλθουν τριάντα ημέρες από τότε που θα εκδίδετο από τον αυτοκράτορα η διαταγή της θανάτωσης, για να υπάρχει έτσι περιθώριο μεταμέλειας και πιθανής ανάκλησης.

Μέχρι το σημείο αυτό (στο οποίο και σταματούν την διήγηση τα βιβλία της ιστορίας στα ελληνικά σχολεία) ο ρόλος του Αμβροσίου ως πνευματικού ηγέτη και θεματοφύλακα των ηθικών αξιών βαθμολογείται με άριστα από οποιονδήποτε καλόπιστο ερευνητή. Το κακό όμως είναι ότι στη συνέχεια ο Θεοδόσιος μεταβλήθηκε σε άβουλο όργανο στα χέρια του δυναμικού ιεράρχη. Ο Αμβρόσιος έκρινε ότι συνέτρεχαν όλες οι ευνοϊκές προϋποθέσεις για το οριστικό κτύπημα σε βάρος του ελληνικού πολιτισμού και πνεύματος. Θεώρησε ότι είχε φτάσει η ώρα για τη "ρεβάνς" του εβραϊκού πολιτιστικού ιμπεριαλισμού, μεταμφιεσμένου σε χριστιανική θρησκεία, κατά του ελληνισμού που φυσικά τον ταύτιζαν με την "ειδωλολατρία". Έτσι ο Αμβρόσιος απαίτησε από τον Θεοδόσιο ως απόδειξη της ειλικρινούς "μετανοίας" του να θέσει υπό διωγμό την "ειδωλολατρία" και οποιοδήποτε στοιχείο συνδεόταν καθ' οιονδήποτε τρόπο με αυτήν.

Ο Θεοδόσιος λοιπόν διόρισε ως Ύπαρχο του Ανατολικού Τμήματος της αυτοκρατορίας (δηλαδή εκεί που είχε τις ρίζες του ο Ελληνισμός) τον Ισπανό συμπατριώτη του Μάτερνο Κυνήγιο που ξεπερνούσε σε φανατισμό και θρησκοληψία ακόμη και τον Αμβρόσιο. Ο Κυνήγιος εξουσιοδοτήθηκε από τον Αυτοκράτορα να περιέρχεται όλες τις επαρχίες της δικαιοδοσίας του προς υλοποίηση της εντολής για καταπολέμηση της "ειδωλολατρίας". Επειδή ο στρατός του αποδείχθηκε ανεπαρκής για το έργο που ανέλαβε ο Κυνήγιος, με εξουσιοδότηση του Αμβροσίου ζητούσε από τους τοπικούς Επισκόπους την επικουρία των μοναχών. Να σημειωθεί ότι τα μοναστήρια της εποχής ήταν γεμάτα από τα πλέον ετερόκλητα και τυχοδιωκτικά στοιχεία που ως κοινό σύνδεσμο μεταξύ τους είχαν την θρησκοληψία, τον φανατισμό και την δεισιδαιμονία.

Με όργανα λοιπόν τα στίφη των έξαλλων μοναχών ο Κυνήγιος άρχισε όργιο από λεηλασίες και καταστροφές ναών της ελληνικής θρησκείας (του δωδεκαθέου) και ας ήσαν έργα των διασημότερων καλλιτεχνών όλων των εποχών. Μαρμάρινα αγάλματα θρυμματίστηκαν. Μαντεία κατεδαφίστηκαν. Βωμοί ξεθεμελιώθηκαν. Τάφοι ανοίχθηκαν και συλήθηκαν. Ασκληπιεία (νοσηλευτήρια) εξαφανίστηκαν από προσώπου γης. Βιβλιοθήκες και διάσημα έργα "ειδωλολατρών" έγιναν παρανάλωμα του πυρός. Πάνω στα θεμέλια των κατεδαφιζομένων ελληνικών ναών έχτιζαν χριστιανικούς ναούς (που με την βιασύνη και την προχειρότητα τους αποτελούσαν αρχιτεκτονικά εξαμβλώματα) χρησιμοποιώντας ως οικοδομικά υλικά τους κατεργασμένους λίθους των ελληνικών ναών μαζί με τα κομμάτια των θρυμματισμένων αγαλμάτων. Ακόμη και τις επιτύμβιες πλάκες ή τις ανάγλυφες ορθομαρμαρώσεις των μετωπών που κοσμούσαν τους αρχαίους ναούς τις χρησιμοποιούσαν (ανεστραμμένες με την διακόσμηση προς τα κάτω) για διάστρωση των δαπέδων των ναών που έκτιζαν. Δεν άφηναν δηλαδή περιθώρια για οποιαδήποτε "επαναβίωση" της απαγορευθείσης και καταδιωχθείσης "ειδωλολατρίας".

Από την πόλη των Αθηνών γλύτωσε ο Παρθενώνας και το θησείο επειδή είχαν προλάβει να λειτουργήσουν σαν Χριστιανικές εκκλησίες (ο Παρθενώνας στην Τουρκοκρατία λειτούργησε και ως τζαμί). Από την καταστροφική μανία του Κυνηγίου δεν γλύτωσαν ούτε τα μνημεία της Αιγύπτου, όσα δηλαδή από αυτά συνδέονταν με την "ειδωλολατρία". Ακόμη και το Σεράπειο της Αλεξανδρείας, ένα από τα μεγαλύτερα αριστουργήματα της αρχαιότητας κατεδαφίστηκε με ρητή και εξειδικευμένη μάλιστα έγκριση του ίδιου του Θεοδόσιου και την συνεργασία του κόμητος της Αιγύπτου Ρωμανού και του επισκόπου Αλεξανδρείας Θεοφίλου.

Η τρομοκρατία και ο φόβος είχε εξαπλωθεί σε ολόκληρο το ανατολικό τμήμα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και πολλοί "ειδωλολάτρες" ήσαν εκείνοι που πλήρωσαν με βασανιστήρια ή και την ζωή τους, προσπάθειες που έγιναν για προστασία της πολιτιστικής κληρονομιάς. Πολλοί ήσαν

εκείνοι που με χίλιους κινδύνους έκρυψαν θάβοντας τα στο χώμα ή ρίχνοντας τα σε πηγάδια ή την θάλασσα πολλά αγάλματα (που σήμερα μετά από περιπετειώδεις ανασκαφές κοσμούν τα μεγαλύτερα μουσεία του κόσμου). Άλλοι εκάλυπταν με χώμα και δένδρα τους τάφους των προγόνων τους ή διάσημων προσώπων της ("ειδωλολατρικής") αρχαιότητας. Αυτός είναι ο λόγος που σήμερα οι αρχαιολόγοι καταφεύγουν σε υπολογισμούς και εικασίες για να προσδιορίσουν τις θέσεις διαφόρων μνημείων της αρχαιότητας. Είναι εκείνα που κρύφτηκαν για να γλυτώσουν από την μανία των ορδών του Κυνηγίου και των ποικιλώνυμων ρασοφόρων.

Σαν να μην έφταναν όλα τα παραπάνω πάλι με υπόδειξη του Αμβροσίου που ήθελε να ξεριζώσει κάθε ίχνος "ειδωλολατρίας" ο Θεοδοσίος δημοσίευσε διάταγμα με το οποίο τιμωρείτο με θάνατο και δήμευση της περιουσίας η άσκηση λατρευτικών τελετών της παλαιάς θρησκείας, ενώ παράλληλα και συγκεκριμένα το έτος 394 με ειδικό διάταγμα (EDICTUM) απαγορεύτηκε οριστικά η τέλεση των ("ειδωλολατρικών") Ολυμπιακών αγώνων. Θύματα λοιπόν της Χριστιανικής μισαλλοδοξίας οι Ολυμπιακοί αγώνες (με ό,τι αυτοί συμβολίζουν στην ιδανική τους μορφή) έμειναν στο σκοτάδι για δέκα πέντε ολόκληρους αιώνες, μέχρι το έτος 1896 που όπως είναι γνωστό "αναβίωσαν" με πρωτοβουλία του βαρώνου Κουμπερτιέν και τελέστηκαν για πρώτη φορά από τότε στο Καλλιμάρμαρο στάδιο της σύγχρονης Αθήνας. Τέτοια είναι η θρασύτητα που έχει αποκτήσει το Ιερατείο, που τόλμησε πρόσφατα να εμφανιστεί στην Τηλεόραση κάποιος από τους σύγχρονους δεσποτάδες απειλώντας τους πάντες για την περίπτωση της "εκτροπής" των Ολυμπιακών αγώνων του 2004 που θα διεξαχθούν στην Αθήνα σε δήθεν προσπάθεια αναβίωσης της ειδωλολατρίας...

Τέλος με άλλο διάταγμα του Θεοδοσίου απαγορεύτηκαν και οι παντός είδους θεατρικές παραστάσεις ως "ειδωλολατρικές" εκδηλώσεις, πολύ περισσότερο αφού τα έργα των τραγικών ποιητών της κλασικής αρχαιότητας που μέχρι τότε παίζονταν προπαγάνδιζαν δήθεν την "ειδωλολατρία".

Η βάρβαρη κατά τα άνω καταστροφή της πολιτιστικής κληρονομιάς ενός από τους πιο προικισμένους λαούς του κόσμου προκάλεσε την οργή και αγανάκτηση μερικών ανθρώπων της εποχής (ευτυχώς κάποιοι περισώζουν την τιμή του λεγόμενου πνευματικού κόσμου), οι οποίοι βρήκαν τρόπους για να φτάσει η διαμαρτυρία τους στον ίδιο τον αυτοκράτορα, χωρίς όμως οποιοδήποτε αποτέλεσμα. Συγκινητικός είναι ο γνωστός "Υπέρ των Ιερών" λόγος του διάσημου ρήτορα από την Αντιόχεια Λιβάνιου, στον οποίο με πολλές παρομοιώσεις, εικόνες και περίτεχνα σχήματα λόγου προσπαθεί να συγκινήσει (εις μάτην όμως) τον άξεστο και αγροίκο Θεοδοσίο.

Η καταστροφή των μνημείων του Ελληνικού Πολιτισμού που έλαβε χώρα στην διάρκεια της βασιλείας του Θεοδοσίου δεν μπορεί να συγκριθεί ούτε με τα τετρακόσια χρόνια της Οθωμανικής κυριαρχίας ούτε φυσικά με οποιαδήποτε άλλη περίοδο της ιστορίας.

Αυτόν τον αυτοκράτορα που κανονικά θα έπρεπε να συνοδεύουν το όνομα του οι κατάρες και τα αναθέματα όχι μόνο των ελλήνων, αλλά και ολόκληρης της Ανθρωπότητας για το έγκλημα που διέπραξε κυρίως κατά του πολιτισμού, η Χριστιανική Εκκλησία δεν τόλμησε βέβαια να τον ανακηρύξει άγιο, όπως έκανε για τον προκάτοχο του Κωνσταντίνο, του προσέδωσε όμως την προσωνομία "Μέγας" χωρίς βέβαια τα εισαγωγικά και με την προσωνομία αυτή τον εμφανίζουν στα ελληνόπουλα τα σχολικά βιβλία. Τι άλλο να πει κανείς για το θέμα αυτό παρά να ανακράξει λέγοντας: "ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ".

Για να μην νομίζει κανείς ότι σε όσα προεκτέθηκαν υπάρχει η παραμικρή υπερβολή παραπέμπεται ο αναγνώστης στο σχετικό κεφάλαιο του Ζ' τόμου της "ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΕΘΝΟΥΣ" που είναι αδιανόητο (λόγω σύνθεσης της συντακτικής επιτροπής) να κατηγορηθεί για αντιχριστιανικές διαθέσεις.

ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ – ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ

Με το ξεστράτισμα που προκάλεσε η παρέμβαση του "Απόστολου" Παύλου στον Χριστιανισμό, η νέα και στην αρχική της μορφή προοδευτική πράγματι θρησκεία κατάντησε μία εξαλλαγή και νεοπλασία του πιο αντιδραστικού και με επεκτατικές διαθέσεις Εβραϊσμού (που διέπεται ως γνωστό από το «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και κατακυριεύσατε της Γης»). Μεταφυτεύτηκαν δε στον Χριστιανισμό και όλες οι εβραϊκές ψυχώσεις και τα ρατσιστικά συμπλέγματα. Μεταξύ άλλων μεταφέρθηκε και όλο το μίσος, η εχθρότητα και το σύμπλεγμα κατωτερότητας που διακατείχε το μεγαλύτερο μέρος των Εβραίων και ιδίως το εμπάθος και αμόρφωτο Ιερατείο τους κατά των Ελλήνων και του πολιτισμού τους. Η Ελλάδα για όλο τον γνωστό τότε κόσμο αποτελούσε την κοιτίδα του πολιτισμού, την πατρίδα της φιλοσοφίας, το λίκνο της δημοκρατίας και το υπόδειγμα μιας κοινωνίας ανθρώπων με ελεύθερη σκέψη, ανεξαρτησία γνώμης και αξιοπρεπή συμπεριφορά. Οι Έλληνες είχαν γαλουχηθεί να απεχθάνονται κάθε μορφή τυραννίας (στους τυραννοκτόνους απονέμονταν τιμές και δόξα). Πίστευαν σε θεούς με ανθρώπινες αδυναμίες και ελαττώματα, όταν δε εδέχονταν ράπισμα στο μάγουλο δεν έστρεφαν και το άλλο, αλλ' ανταπέδιδαν την προσβολή. Ο Επίκουρος προέτρεπε τους πολίτες να προβάλλουν αντίσταση ακόμη και κατά των θεών εάν πιστεύουν βασίμως ότι αδικούνται. Ενδιαφέρονταν για την καλύτερευση της ζωής τους χρησιμοποιώντας τα φυσικά τους προσόντα, χωρίς να περιμένουν την "βασιλεία των ουρανών" για να ευτυχήσουν.

Έπρεπε λοιπόν να καταπολεμηθεί με κάθε τρόπο η στάση ζωής που είχε εμφανίσει σαν υπόδειγμα (Μοντέλο) στην Ανθρωπότητα ο Ελληνικός Πολιτισμός. Σ' αυτό συμάχησαν με τους Εβραίους "θεοί και δαίμονες", αφού ήταν αυτονόητος ο κίνδυνος που διέτρεχαν οι ισχυροί (άρχοντες) της Γης. Ταυτίστηκε έτσι απόλυτα ο Ελληνισμός με την ειδωλολατρία. Με το πρόσχημα δε της καταπολέμησης της προσπάθησαν (και δυστυχώς για πολλούς αιώνες το κατάφεραν) όχι μόνο να εμποδίσουν την διάδοση των ελληνικών ιδεών στον υπόλοιπο Κόσμο, αλλά να μεταβάλλουν και τους "ελληνοέλληνες" σε "εβραιοέλληνες" (όπως τους χαρακτηρίζει ο γνωστός Έλληνας φιλόσοφος Δ. Λιαντίνης στο βιβλίο του ΓΚΕΜΑ). Πού ακούστηκε αλήθεια να φτάσουν (μερικοί ευτυχώς μόνο) Έλληνες να λένε στους Οθωμανούς "σφάξε με Αγά μου, να αγιάσω". Δεν αποτελεί αυτό το κατόρθωμα του Χριστιανικού Ιερατείου αυταπόδεικτη Εβραιοποίηση των Ελλήνων;

Εκτός από τον Θεοδόσιο άλλος θρησκόληπτος, φανατικός και πιο εμπάθης ρωμαίος αυτοκράτορας με μίσος κατά των Ελλήνων υπήρξε ο Ιουστινιανός. Ο αυτοκράτορας αυτός εμφανίζεται από τα σχολικά βιβλία ως Έλληνας, ενώ όχι μόνο Έλληνας δεν υπήρξε, αλλά ήταν εκείνος που απηγόρευσε ακόμη και την παραμικρή χρήση της ελληνικής γλώσσας στα επίσημα κρατικά έγγραφα. Με την ευκαιρία δε της κωδικοποίησης των διατάξεων του (διέποντας την όλην επικράτεια) ρωμαϊκού Δικαίου επανέλαβε με έμφαση σε ειδικές διατάξεις ότι εκτός από την ποινή του θανάτου θα επεβάλετο και η δήμευση της οικογενειακής κινητής ή ακινήτου περιουσίας (που τελικώς περιήρχετο στα Μοναστήρια) "εις όσους έμεναν πιστοί τη των Ελλήνων πλάνη". Καταλαβαίνει κανείς εύκολα ποιους κινδύνους διέτρεχε μετά από αυτά οποιοσδήποτε τολμούσε ακόμη και να αυτοαποκαλείται Έλληνας. Από τότε αναγκάστηκαν οι Έλληνες να απαρηθηθούν ακόμη και το όνομα

τους και έτσι άρχισε η χρήση της ονομασίας γραικός ή ρωμαίος που στη συνέχεια έγινε ρωμιός και σ' αυτό οφείλεται και η διεθνής ονομασία της Ελλάδας ως GREECE.

Εξ άλλου το έτος 529 διατάχτηκε από τον Ιουστινιανό και πάλι με εισήγηση του Ιερατείου το οριστικό κλείσιμο της Ακαδημίας των Αθηνών, που είχε ιδρύσει ο Πλάτωνας πριν από χίλια χρόνια περίπου. Για να εξαλειφθεί τέλος και κάθε ίχνος ελληνικού στοιχείου διατάχτηκαν οι κατά τόπους ιερείς να μην βαφτίζουν τα ελληνόπουλα με ονόματα ελληνικά, παρά μόνο Χριστιανικά (δηλαδή κυρίως Εβραϊκά). Έτσι από τότε και μέχρι την ανασύσταση του Ελληνικού Κράτους που έγινε με την επανάσταση του 1821 (διότι στο μεταξύ η διαταγή αυτή για την ονοματοδοσία επαναλήφθηκε πολλές φορές με τελευταία και αυστηρότερη όλων αυτή του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε' όπως θα δούμε παρακάτω) στον Ελλαδικό χώρο εξαφανίστηκαν τα ονόματα Σωκράτης, Πλάτωνας, Αριστοτέλης, Περικλής, Θεμιστοκλής, Λεωνίδα κ.λ.π. Αντιθέτως τα πιο συνηθισμένα ονόματα που εδίδονταν στα ελληνόπουλα από τους παπάδες ήταν το Ιωάννης, Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ηλίας, Ιάκωβος, Ματθαίος, Ιωσήφ, Σεραφείμ, Λουκάς, Σάββας Μαρία, Μαγδαληνή, Μάρθα κ.λ.π. που όλα είναι καθαρά εβραϊκά.

Κατά το διάστημα επίσης από τον Θεοδοσίο μέχρι τον Ιουστινιανό (αλλά και αργότερα) με την προτροπή του Ιερατείου και δαπάνες του Ρωμαϊκού Κράτους συγκροτήθηκε σώμα (καλλιγράφων) αντιγραφέν αποτελεσθέν κυρίως από μορφωμένους μοναχούς, οι οποίοι υπό την επίβλεψη, καθοδήγηση (αλλά και λογοκρισία) των ανωτάτων κληρικών της Κωνσταντινούπολης προέβησαν στην αντιγραφή (και πολλαπλασιασμό) των μέχρι τότε πνευματικών έργων της ανθρωπίνης διανόησης. Θυμίζουμε ότι η τυπογραφία ανακαλύφτηκε πολλούς αιώνες αργότερα και επομένως στην έμπνευση αυτή θα έπρεπε κατ' αρχήν να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη και τις ευχαριστίες μας, αφού έτσι παραδόθηκαν στις επόμενες γενιές περισσότερα αντίτυπα της πνευματικής κληρονομιάς. Αντί γι' αυτό όμως μαζί με την πιστή αντιγραφή που πράγματι υπήρξε για μερικά έργα, διαπράχτηκαν οι συγκλονιστικότερες πλαστογραφίες, νοθεύσεις, καταστροφές και εξαφανίσεις πνευματικών έργων όλων των αιώνων. Βλέπετε στον μωσαϊκό δεκάλογο δεν περιλαμβάνεται η εντολή «ου πλαστογραφήσεις», "ου νοθεύσεις", "ου καταστρέψεις βιβλία" και έτσι οι «ευλαβείς» δράστες των κακουργημάτων είχαν ήσυχη την συνείδηση τους και εξασφαλισμένη την είσοδο τους στον παράδεισο...

Με την δικαιολογία λοιπόν της αντιγραφής συγκεντρώνονταν στην Κωνσταντινούπολη από όλες τις κατά τόπους βιβλιοθήκες τα αυθεντικά κείμενα των γνωστών έργων της αρχαιότητας και άρχιζε η αντιγραφή τους. Πολλά από αυτά όμως παραποιούνταν (με προσθήκες, αλλαγές, παραλείψεις κ.λ.π.), ώστε το αντίγραφο να είναι απολύτως σύμφωνο με τις επικρατήσασες δοξασίες του Χριστιανισμού. Στην συνέχεια σκηνοθετούσαν την "τυχαία" καταστροφή των αυθεντικών κειμένων και έτσι παρέμεινε ως αυθεντικό το παραποιημένο αντίγραφο. Εξ άλλου στο διάστημα αυτό παρατηρήθηκαν οι περισσότερες και συχνότερες "τυχαίες" πυρκαϊές βιβλιοθηκών (για να εξαφανιστούν άλλα υπάρχοντα γνήσια αντίτυπα) από κάθε άλλη περίοδο. Την εποχή αυτή εξαφανίστηκαν π.χ. οι περισσότερες αρχαίες (ελληνικές) τραγωδίες και από τις εκατοντάδες που υπήρξαν περιεσώθησαν μόνο τριάντα τέσσαρες. Τα πλείστα έργα των ελλήνων σοφιστών που είχαν σχέση με τους Εσσαίους και τα κείμενα των Ευαγγελίων, έγιναν παρανάλωμα του πυρός για να μη γίνονται "ανευλαβείς" συγκρίσεις, ενώ τα έργα του Επικούρου για παράδειγμα που έχουν καταστραφεί σχεδόν όλα, τα γνωρίζουμε σχεδόν μόνο από τις αντικρούσεις των θεολόγων. Οι λοιποί έλληνες φιλόσοφοι υπέστησαν την εγκληματική λογοκρισία των μοναχών, αλλά ευτυχώς υπήρχαν

και αντίτυπα κρυμμένα σε χέρια που τα προστάτευσαν από την μανία των σκοταδιστών και έτσι σήμερα απολαμβάνουμε μέρος έστω από την εθνική μας κληρονομιά.

Εκτός από τα έργα της κλασσικής (ελληνικής) αρχαιότητας, θύματα της εγκληματικής περιποίησης υπήρξαν ακόμη και τα Χριστιανικά κείμενα, για να προσαρμοστούν στις επικρατήσασες (κατά τα προεκτεθέντα) αντιλήψεις και δόγματα. Δεν γλύτωσαν ούτε τα Ευαγγέλια (που κυκλοφορούσαν σε χιλιάδες αντίτυπα) και αφενός νοθεύτηκαν για να αποδίδουν απόλυτα τις επικρατήσασες απόψεις, αφετέρου μία κατηγορία από αυτά τα οποία δεν μπορούσαν να τα εξαφανίσουν τελείως λόγω πολλαπλής κυκλοφορίας τους τα χαρακτήρισαν "απόκρυφα" (υπονοώντας ότι προορίζονταν δήθεν για εσωτερική χρήση χωρίς άλλη διευκρίνιση) και απηγόρευσαν την περαιτέρω κυκλοφορία τους. Ακόμη και στις μέρες μας γίνεται αντιληπτή μια τέτοια παραποίηση που συνδέεται με την Παρθενία της "Θεοτόκου". Αρκεί να αναγνώσει κανείς την περικοπή για τον Ευαγγελισμό της "Θεοτόκου" από τα Ευαγγέλια της Αρμενικής Εκκλησίας. Σ' αυτά λοιπόν αναφέρεται ότι η σύλληψη του Ιησού έγινε μέσω των αυτιών της Μαρίας (και όχι με την μπουρούδια του κρίνου) από το άκουσμα της φράσης του αγγέλου "ο Κύριος μετά Σου"...

Για να αντιληφθεί κανείς, τέλος, το είδος, το μέγεθος και την σημασία των πλαστογραφιών που διαπράχθηκαν από τα Χριστιανικά Ιερατεία αρκεί να παραθέσουμε δύο ενδεικτικές και πλήρως αποδεδειγμένες νοθεύσεις. Η πρώτη έχει σχέση με το έργο του Ιώσηπου "Ιουδαϊκές Αρχαιότητες" και η άλλη έμεινε στην ιστορία ως η μεγαλύτερη απάτη του Μεσαίωνα και ονομάστηκε "Κωνσταντίνιος Δωρεά".

Κατά τους πρώτους αιώνες μετά την εμφάνιση του Χριστιανισμού, εκείνοι που θεωρούσαν τις ιστορίες για θαύματα, αναστάσεις νεκρών και εξανθρωπισμό του ίδιου του Θεού ως παραμύθια μερικών ευφάνταστων Εβραίων επεκαλούνταν ως ατράνταχτο επιχείρημα το γεγονός ότι σε κανένα απολύτως μη χριστιανικό ιστορικό στοιχείο δεν περιελήφθησαν πληροφορίες για την ύπαρξη, την δράση, τα θαύματα και την αναστάση του Ιησού. Έλεγαν ειδικότερα ότι για την συγκεκριμένη εποχή έχουν γραφτεί με κάθε λεπτομέρεια περιστατικά επουσιώδη έως ασήμαντα. Διερωτώντο δε πώς είναι δυνατόν να μην υπάρχουν (σε μη Χριστιανικά ιστορικά κείμενα) ούτε νύξεις για τα γεγονότα αυτά που από την φύση τους θα είχαν προκαλέσει την προσοχή, τον θαυμασμό και τουλάχιστο τα σχόλια και τις κρίσεις των χρονικογράφων.

Για να αντιμετωπίσουν την κραυγαλέα αυτή αδυναμία οι απολογητές του Χριστιανισμού επεστράτευσαν διάφορα σοφίσματα και δικαιολογίες που όμως δεν έπειθαν εκείνους που χρησιμοποιούσαν την λογική περισσότερο από τον φόβο και το συναίσθημα. Για τον λόγο αυτό ο γνωστός για την αφοσίωση του στον Χριστιανισμό (αφού έφτασε στο σημείο να αποκόψει τους όρχεις του περιορίζοντας έτσι τις ορμές του που τον εμπόδιζαν στο θεολογικό του έργο) Ωριγένης που έζησε από το 185 μέχρι το 254 μ.Χ, αναγκάστηκε να ξεσκονίσει όλα τα γραπτά κείμενα όσων είχαν ασχοληθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο με τα γεγονότα της συγκεκριμένης εποχής. Βρήκε λοιπόν στα έργα του Ρωμαιοεβραίου ιστορικού Φλαβίου Ιώσηπου (που γεννήθηκε το έτος 37 μ.Χ.) κάποιο σημείο στο οποίο γινόταν λόγος για την δίκη του Ιακώβου που καταδικάστηκε από τον Έπαρχο Αλβίνα επί αυτοκρατορίας του Νέρωνα σε λιθοβολισμό. Φέρεται λοιπόν στο κείμενο του Ιώσηπου ο εκτελεσθείς με λιθοβολισμό Ιάκωβος ως "αδελφός του Ιησού, του λεγόμενου Χριστού". Το εύρημα αυτό θεωρήθηκε καταπληκτικό και αποστομωτικό για τους Χριστιανούς θεολόγους και έτσι έπαυσε η αναζήτηση και άλλων αποδείξεων. Οι αντίπαλοι του Ωριγένη βέβαια δεν έδειχναν να πείθονται κυρίως διότι το όνομα Ιησούς ήταν το συνηθέστερο όνομα την εποχή εκείνη στους Εβραίους και το

συναντούσες τουλάχιστο στις μισές οικογένειες. Όσον δε αφορά στο Χριστός (δηλαδή Μεσσίας) το χρησιμοποιούσε κάθε εβραίος που θεωρούσε τον εαυτό του επαναστάτη της εποχής. Εν πάση περιπτώσει η πλαστογραφία δεν έχει σχέση με το τμήμα αυτό της διήγησης του Ιώσηπου που έστω και σαν αναφορά στην συγκεκριμένη οικογένεια δεν αποδεικνύει τίποτε από τα κρίσιμα στοιχεία (θαύματα, αναστάσεις, θεϊκή ιδιότητα κ.λ.π.).

Μερικούς αιώνες αργότερα οι Χριστιανοί θεολόγοι επανελθόντες στο ζήτημα των μη χριστιανικών ιστορικών πηγών εμφανίζουν ένα κείμενο του έργου του Ιώσηπου "Ιουδαϊκές Αρχαιότητες" και στο κεφάλαιο που μιλάει για τον έπαρχο Πόντιο Πιλάτο παρεμβάλλουν μία ολόκληρη παράγραφο με το εξής περιεχόμενο: "Τον καιρό εκείνο ζούσε ο Ιησούς, ένας σοφός άνθρωπος, αν μπορούμε να τον πούμε άνθρωπο, γιατί έκανε θαύματα. Δίδασκε τους ανθρώπους και αυτοί με χαρά δέχονταν την αλήθεια κι έτσι μάζεψε πολλούς οπαδούς ανάμεσα στους Ιουδαίους και στους Έλληνες. Αυτός ήταν ο Χριστός. Ύστερα παρ' όλο που ο Πιλάτος τον καταδίκασε σε σταύρωση με βάση τις κατηγορίες των προεστών του λαού μας, του μείνανε ωστόσο πιστοί όσοι από την αρχή τον ακολούθησαν. Γιατί παρουσιάστηκε και πήγε σ' αυτούς την τρίτη ημέρα αναστημένος, καθώς το είχαν προφητεύσει οι προφήτες μαζί με τόσα άλλα αξιοθαύμαστα πράγματα γι' αυτόν. Απ' αυτόν πήρανε το όνομα οι Χριστιανοί, που από τότε δεν έλειψε η αίρεση τους".

Όταν οι αντίπαλοι του Χριστιανισμού (όσοι τολμούσαν να τον αμφισβητήσουν) αναζήτησαν τα αυθεντικά κείμενα των έργων του Ιώσηπου διαπίστωσαν ότι είχαν καεί μαζί με πολλά άλλα και έτσι για πολλούς αιώνες (που άλλωστε κάθε αμφισβήτηση του Χριστιανισμού ετιμωρείτο με θάνατο) έμεινε το κείμενο αυτό του Ιώσηπου ως αψευδής μαρτυρία για την αλήθεια των Ευαγγελίων.

Τον δέκατον έκτον αιώνα όμως όταν στην ανθρωπότητα άρχισε να αχνοφέγγει ο ήλιος της Αναγέννησης, βρέθηκε το κείμενο του Ωριγένη που προαναφέρθηκε και στο οποίο όπως είδαμε γίνεται λόγος μόνο για την αναφορά του Ιώσηπου στον λιθοβολισμό του Ιάκωβου. Αν στο ίδιο βιβλίο υπήρχε η πιο πάνω τρανταχτή παράγραφος θα κατέφευγε ο Ωριγένης μόνο στο ασθενές επιχείρημα της απλής αναφοράς του ονόματος κάποιου Ιησού - Χριστού και θα παρέβλεπε μια τέτοια απόδειξη. Βλέπετε οι πλαστογράφοι φρόντισαν να εξαφανιστούν αυθεντικά αντίτυπα του Ιώσηπου, δεν μπόρεσαν όμως να εξαφανίσουν και τα κείμενα του Ωριγένη, τα οποία δεν φαντάστηκαν ότι θα γινόταν ακούσιος μάρτυρας ανταπόδειξης και έτσι κατάπιαν την γλώσσα τους και από τότε δεν τολμούν να χρησιμοποιήσουν ως επιχείρημα την άνω παράγραφο. Δεν χρειάζονται όμως μετά τόσους αιώνες επικράτησης επιχειρήματα. Τους αρκεί ο ισχυρισμός της αντοχής των δύο χιλιάδων ετών...

Για την άνω πλαστογραφία τόσο η "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ" (της ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ) όσο και η Παγκόσμια Ιστορία της ΟΥΝΕΣΚΟ αναφέρουν το περιστατικό και την συγκεκριμένη παρεμβολή λέγοντας απλώς ότι "αμφισβητείται σοβαρά η γνησιότητα της".

Η δεύτερη πασίγνωστη πλαστογραφία αφορά στην νόθευση (αυτή την φορά από κάποιον Πάπα) των πρακτικών της Α' Οικουμενικής Συνόδου που έγινε στην Νίκαια υπό την Προεδρία του "Μεγάλου" Κωνσταντίνου. Με παρεμβολή λοιπόν που έγινε πολύ αργότερα εμφανίζεται ο αυτοκράτορας και πρόεδρος της Συνόδου να ισχυρίζεται ότι αναγνωρίζοντας τον Πάπα ως απευθείας διάδοχο του πρώτου τη τάξει Αποστόλου Πέτρου αφήνει την Ρώμη ως έδρα του επί της Γης αρχηγού των Χριστιανών, ενώ ο ίδιος μεταφέρει την έδρα του (επίγειου) βασιλείου του στην Κωνσταντινούπολη. Για τον λόγο αυτό επιτρέπεται στον Πάπα να ενδύεται με πορφυρού χρώματος τήβεννο που μπορούσε να φέρει μόνο ο αυτοκράτορας. Σε συνδυασμό με την νόθευση αυτή

κυκλοφόρησε και μία συλλογή (ανύπαρκτων) εκκλησιαστικών κανόνων που δήθεν είχε πραγματοποιήσει ο επίσκοπος Ισπανίας Ισίδωρος, και στους οποίους επίσης φέρεται να έχει ο Πάπας το προβάδισμα στην παγκόσμια εκκλησιαστική Ιεραρχία.

Για τις πλαστογραφίες αυτές που ειρωνικά έμειναν στην ιστορία ως "Κωνσταντίνειος Δωρεά" προς τον Πάπα χρειάστηκε να περάσουν πολλοί αιώνες παντοκρατορίας και τερατώδους εγκληματικότητας των Πάπων του Μεσαίωνα για να αποκαλυφθούν μόλις το έτος 1440 μ.Χ. από τον Λαυρέντιο Βόλα οι αποδείξεις των πλαστογραφιών και της παπικής απάτης.

Το παράδοξο εκ πρώτης όψεως είναι ότι παρά το γεγονός ότι η δεύτερη ως άνω πλαστογραφία θα έπρεπε να καταγγέλλεται με κραυγές των θεολόγων της Ανατολικής (ορθόδοξου) Εκκλησίας, εν τούτοις αποκρύπτεται σχεδόν συστηματικά. Είναι φανερό ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλούν για σχοινί. Σκέφτονται: αν αρχίσουμε τις καταγγελίες για πλαστογραφίες θα εμφανιστούν σημεία και τέρατα στο προσκήνιο. Αυτό δεν συμφέρει κανέναν. Θα αρχίσει να ξαναγίνεται λόγος για τις φωτιές που κατέστρεψαν βιβλιοθήκες. Για τα κείμενα των ελλήνων φιλοσόφων που καταστράφηκαν και σήμερα τα γνωρίζουμε μόνο από τις αντικρούσεις των θεολόγων που τολμούσαν να αντιπαρατεθούν. Γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν για να ξεχαστεί η υπόθεση.

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ - ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΙΑ - ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ

Μόλις οι Χριστιανοί ξεμπερδέψαν με την ειδωλολατρία άρχισαν να εικονογραφούν τους εσωτερικούς τοίχους των Χριστιανικών ναών απεικονίζοντας στιγμιότυπα της Παλαιάς ή της Καινής Διαθήκης. Στις παραστάσεις αυτές περιλαμβάνονταν και προσωπογραφίες των (γνωστών από τις αντίστοιχες διηγήσεις) πρωταγωνιστών. Στην συνέχεια αντί για τοιχογραφίες τα εσωτερικά των ναών διακοσμούσαν με φορητές εικόνες που άρχισαν σιγά-σιγά να γίνονται "προσωπογραφίες". Τα εισαγωγικά τέθηκαν διότι οι ζωγράφοι των εικόνων κατά κανόνα λειτουργούσαν μόνο με την φαντασία τους, αφού δεν είχαν γνωρίσει ποτέ τα «μοντέλα» τους. Επειδή δε είχαν μεσολαβήσει πολλές δεκαετίες ή και πολλοί αιώνες από τότε που έζησαν τα "μοντέλα" τους, τα εμφάνιζαν με τα χαρακτηριστικά και τις αμφιέσεις της δικής τους εποχής. Έτσι όλοι σχεδόν οι απεικονιζόμενοι εμφανίζονταν με τις αμφιέσεις της Βυζαντινής εποχής και τη "γραμμή" της σύγχρονης τους "μόδας".

Σιγά-σιγά οι εικόνες κατάκλυσαν όχι μόνο τους Χριστιανικούς ναούς και τα Μοναστήρια, αλλά και τους ιδιωτικούς χώρους. Το δε επάγγελμα του "αγιογράφου" γνώριζε μεγάλες δόξες και απεκόμιζε μεγάλα εισοδήματα.

Στη συνέχεια άρχισε να αναπτύσσεται η παραγωγή θαυμάτων με όργανα τις εικόνες. Κάθε ναός που σεβόταν τον εαυτό του εκτός από τα απαραίτητα "λείψανα αγίου" που διέθετε έπρεπε να έχει και μία θαυματουργή εικόνα. Το σύνθημα "θαύμα" ήταν τα δάκρυα που έρρεαν από τα μάτια της Παναγίας (βλέπετε αυτό ήταν σχετικώς εύκολο αν αναλογισθεί κανείς την διαφορά υγρασίας και θερμοκρασίας που υπάρχει στο εσωτερικό των ναών σε σχέση με το εξωτερικό περιβάλλον), οι "μεταναστεύσεις" των εικόνων, οι ανευρέσεις θαμμένων εικόνων μετά από όνειρα ή οράματα ευλαβών ανθρώπων κ.λ.π.

Η βιομηχανία θαυμάτων (πάντοτε με το "αζημίωτο") δεν σταματούσε στα δάκρυα, τις μετακινήσεις κ.λ.π. των εικόνων. Με αυτές γιατρεύονταν ανιάτως πάσχοντες. Ανευρίσκοντο χαμένα αντικείμενα. Ευλογούντο τόποι επαγγελματικών επιχειρήσεων. "Αγιάζοντο" σπαρμένοι αγροί. Προκαλούντο βροχοπτώσεις σε εποχές ανομβρίας. Έφταναν μάλιστα σε σημείο να ζύνουν το χρώμα

των "θαυματουργών" εικόνων και τα ξέσματα να τα ανακατεύουν με το νερό που είχαν προηγουμένως πλύνει τα λείψανα των αγίων και με τον "αγιασμό" αυτό να ποτίζουν μικρά παιδιά ή αρρώστους.

Βλέποντας την κατάσταση αυτή οι πιο φωτισμένοι από τους Χριστιανούς ιεράρχες μαζί με ορισμένους από τους πιο νουεχείς αυτοκράτορες του Βυζαντίου έκριναν ότι έπρεπε να σταματήσει ο κατήφορος προς την χειρότερη μορφή ειδωλολατρίας, προλήψεων και δεισιδαιμονίας που εμφανίστηκε ποτέ στον Κόσμο. Με το επιχείρημα λοιπόν της απαγορευτικής εντολής του Μωσαϊκού Νόμου ("ου ποιήσει σε αυτόν είδωλα, ουδέ παντός ομοίωμα...") ξεσπάθωσαν κατά των εικόνων επιδιώκοντας να καταπολεμήσουν μία από τις σκοτεινότερες πλευρές του Χριστιανισμού, που φυσικά ήταν αποτέλεσμα της μορφωτικής καθυστέρησης, της αμάθειας και της θρησκοληψίας ευρύτατων στρωμάτων της κοινωνίας. Είναι δε αλήθεια ότι για μεγάλο χρονικό διάστημα επικράτησε η πλευρά αυτή που έμεινε στην Ιστορία ως περίοδος της "Εικονομαχίας".

Ο Χριστιανισμός όμως όπως και όλες οι άλλες θρησκείες δεν στηρίζονται όπως είναι γνωστό στην τετράγωνη λογική και τον απόλυτο ορθολογισμό. Ποντάρουν στις ανθρώπινες αδυναμίες του έμφυτου φόβου, του εντυπωσιασμού, του δέους για όσα δεν μπορεί κανείς εύκολα να εξηγήσει ή να φανταστεί. Η επιβλητικότητα επομένως των ναών (που σημειωτέον τους διαθέτουν όλες χωρίς εξαίρεση οι γνωστές θρησκείες), οι φωτισμοί τους και οι διακοσμήσεις τους (εσωτερικές και εξωτερικές) αποτελούν μαζί με τις χρυσοποίκιλτες στολές ένα από τα κυριότερα εργαλεία για την πρόκληση, αύξηση και εμπέδωση της πίστης. Η απουσία δε των εικόνων άφηνε περιθώρια στην λογική των ανθρώπων και αυτό άνοιγε πόρτες σε ερωτήματα, αμφιβολίες και αμφισβητήσεις, πράγμα που δεν συνέφερε τους επαγγελματίες θρησκευόμενους. Έτσι για αρκετές δεκαετίες διεξήχθη ένας αδυσώπητος πόλεμος μεταξύ εικονομάχων και εικονολατρών με τελική νίκη και επικράτηση των τελευταίων. Στο διάστημα αυτό γράφτηκαν και από τις δύο πλευρές επιστολές, άρθρα, υπομνήματα καθώς και ολόκληρα βιβλία με αντιπαράθεση των επιχειρημάτων κάθε πλευράς.

Μετά την επικράτηση των εικονολατρών, κατά την πάγια συνήθεια των Χριστιανών, τα γραπτά κείμενα με τις απόψεις των εικονομάχων έγιναν στάχτη και έτσι σήμερα δεν έχουμε ακριβή γνώση των αντιθέτων απόψεων (ίδτε το σχετικό Κεφάλαιο από την ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ).

Μετά την επικράτηση των εικονολατρών και την "Αναστήλωση των εικόνων", που μάλιστα γιορτάζεται πανηγυρικά από την Ορθόδοξη Εκκλησία η κατάσταση επανήλθε με εντονότερη μορφή. Ενώ προηγουμένως υπήρχαν κάποια όρια στην απεικόνιση π.χ. του Ιησού - Θεού για να τηρηθούν τα προσχήματα υπακοής στην άνω εντολή του Μωσαϊκού Νόμου, μετά την επικράτηση των εικονολατρών όχι μόνο ο Ιησούς εμφανίζεται με όλες του τις μορφές, ηλικίες και φάσεις, αλλά και το "Άγιο Πνεύμα" μαζί με τον Παντοκράτορα - θεό που μάλιστα ταυτίζεται με τον ουράνιο θόλο (τρούλλο των Εκκλησιών) με την Εβραϊκή ονομασία "Σαββαώθ" που σημαίνει ο "Ευτυχισμένος θεός". Στην καθολική Εκκλησία όπως είναι γνωστό επιτρέπονται και τα αγάλματα της Θεοτόκου κ.λ.π.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι η λυσοώδης αντίδραση κατά της (αρχαιοελληνικής κυρίως) ειδωλολατρίας που είχε εκδηλώσει (και το παράδοξο είναι ότι συνεχίζει και εκδηλώνει παρά την εξαφάνιση της) ο Χριστιανισμός ήταν και είναι κλασσική υποκρισία και πρόσχημα. Στην

πραγματικότητα είναι η αντίδραση του Εβραϊκού Σκοταδισμού κατά του Ελληνικού Ορθολογισμού και όχι φυσικά η απέχθεια κατά των ειδώλων.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ

Λίγο-πολύ σήμερα ολόκληρος ο Κόσμος έχει τουλάχιστον ακουστά για τις εκτελέσεις, τα βασανιστήρια, τις διώξεις, τις φυλακίσεις κ.λ.π. που υπέστησαν από τα κυρίαρχα Ιερατεία της Ευρώπης άνθρωποι κάθε ηλικίας, μορφωτικής, κοινωνικής ή οικονομικής τάξεως και μάλιστα όχι μόνο για τις πεποιθήσεις και την ιδεολογία τους, αλλ' ακόμη και για τις καθαρά επιστημονικές γνώσεις και απόψεις τους. Έτσι φαίνεται εκ πρώτης όψεως περιττή μια ειδικότερη ανάπτυξη του θέματος. Παρόλα αυτά πρέπει να ειπωθούν μερικά πράγματα για δύο κυρίως λόγους. Πρώτον γιατί το μεγαλύτερο θύμα της Μεσαιωνικής Νύχτας υπήρξε ο Αρχαίος Ελληνικός Πολιτισμός και Επιστήμη και δεύτερον διότι τα προβληθέντα και συνεχώς προβαλλόμενα από τα Ιερατεία ελαφρυντικά είναι απολύτως υποκριτικά και ψεύτικα. Επί πλέον πρέπει να υπενθυμίζεται διαρκώς το ΕΓΚΛΗΜΑ που διέπραξε ο Χριστιανισμός κατά της ανθρωπότητας, γιατί και σήμερα συνεχίζεται με ηπιότερες είναι αλήθεια μορφές, όσο όμως τους επιτρέπουν οι περιστάσεις και οι συνθήκες. Κάθε δε φορά που χαλαρώνει η επαγρύπνηση, η αντίσταση και η περιφρούρηση των δημοκρατικών κατακτήσεων, τα Ιερατεία όλου του Κόσμου σπεύδουν να εκδηλώσουν τις πραγματικές τους διαθέσεις για ανάκτηση των χαμένων (περιορισμένων) εξουσιών τους.....

Όταν κάποιος αρχίζει συζήτηση για τον Μεσαίωνα και την Ιερά Εξέταση, τα Χριστιανικά Ιερατεία όλων των δογμάτων και αποχρώσεων καταφεύγουν σε αφοπλιστική ομολογία του "λάθους" προσπαθώντας να αποτρέψουν έτσι κάθε διάθεση για ουσιαστικότερη συζήτηση. Η μέθοδος αυτή, της εκ των υστέρων δηλαδή "αναγνώρισης λαθών", "αυτοκριτικής" και "αποκήρυξης του παρελθόντος" είναι συνηθισμένο φαινόμενο για τον Χριστιανισμό, αλλά και για όλους σχεδόν τους "ΙΣΜΟΥΣ" (Σταλινισμό, Ναζισμό κ.λ.π.). Η Καθολική μάλιστα Εκκλησία προβαίνει κατά καιρούς σε δήθεν αναθεωρήσεις παλαιών (προ πέντε και πλέον αιώνων) δικών με πανηγυρικές φυσικά "αθώσεις" των προ αιώνων εκτελεσθέντων, για να διακηρύσσει στην συνέχεια ότι το σημερινό Ιερατείο είναι αθώο των ποταμών αίματος και δακρύων που οι όμοιοί τους προξένησαν στην ανθρωπότητα. Πρόσφατο παράδειγμα (τέλος της δεκαετίας του 1980) αποτελεί και η "αναθεώρηση" της δίκης του Γαλιλαίου που έγινε με πρωτοβουλία του σημερινού Πάπα της Ρώμης. Η "αναθεώρηση" όμως αυτή εκτός από την υποκρισία είχε ως κίνητρο και την ανάγκη να υπάρξει κάποια κάθαρση και σαφής αποστασιοποίηση του σημερινού Πάπα από ένα περιστατικό που είχε αποκλειστικά σχέση με την επιστημονική πρόοδο και έχει γίνει πασίγνωστο για πολλούς λόγους (θεατρικό έργο κ.λ.π.). Πόσες όμως άλλες χιλιάδες Γαλιλαίων έμειναν αφανείς και ανώνυμοι. Αθώα θύματα της Εκκλησιαστικής θηριωδίας και Χριστιανικής μισαλλοδοξίας, χωρίς ποτέ να τιμηρηθεί οποιοσδήποτε έστω και συμβολικά για τα εγκλήματα που διήρκεσαν αιώνες ολόκληρους.

Εκτός όμως από τις χιλιάδες των ανθρώπων που κάηκαν ως δήθεν "μάγοι" με ταυτόχρονη δήμευση της παρουσίας τους υπέρ της Εκκλησίας επειδή αρνήθηκαν τις δοξασίες της επίσημης Χριστιανικής ιδεολογίας, πολλές από τις οποίες τις αντιμετώπιζαν ως προλήψεις και δεισιδαιμονίες, σε άλλες Χριστιανικές φλόγες κάηκαν και όλα σχεδόν τα πνευματικά έργα εκείνων που δεν συμφωνούσαν με τις παιδαριώδεις "επιστημονικές εξηγήσεις" της Παλαιάς ή της Καινής Διαθήκης. Κάηκαν επίσης και όσα έργα περιείχαν φιλοσοφικές δοξασίες αντίθετες προς την εβραιοχριστιανική ιδεολογία. Καθ' όλη λοιπόν τη διάρκεια του (Καθολικού αλλά και του Βυζαντινού) Μεσαίωνα

συντάχτηκαν πίνακες απηγορευμένων βιβλίων, τα οποία στην συνέχεια συγκεντρώνονταν σε δημόσιους χώρους και παραδίδονταν στην πυρά υπό την επίβλεψη των τοπικών ιερέων και καλογήρων.

Στους καταλόγους με τα απηγορευμένα βιβλία (που είχαν κατά την Χριστιανική εκκλησία γραφεί από τον "Σατανά" δια χειρός των συγγραφέων) περιελήφθη και μεγάλο μέρος από τα έργα των ελλήνων συγγραφέων της κλασσικής αρχαιότητας. Τα έργα αυτά έλειψαν από την παγκόσμια επιστήμη για πολλούς αιώνες μέχρι την περίοδο που ονομάστηκε Αναγέννηση.

Και μόνο ο όρος "Αναγέννηση" που επεκράτησε υποδηλώνει ακριβώς την επανεμφάνιση της αρχαίας ελληνικής γραμματείας στο προσκήνιο της ιστορίας και στο φως της επιστημονικής έρευνας.

Όπως είναι γνωστό σήμερα η ορολογία των διαφόρων κλασσικών επιστημών (ιατρικής, αστρονομίας, φυσικής, μαθηματικών, φιλοσοφίας κ.λ.π.) κατά το μεγαλύτερο μέρος της συγκροτείται από λέξεις της ελληνικής γλώσσας. Αυτό φυσικά οφείλεται στις γνώσεις που αποτέλεσαν την βάση για την ανάπτυξη των συγχρόνων επιστημών. Τις γνώσεις αυτές οι επιστήμονες από την αναγέννηση και μετά άντλησαν από τα έργα των Ελλήνων σοφών της αρχαιότητας (Αριστοτέλης, Πλάτωνας, Πυθαγόρας, Θαλής, Εμπεδοκλής, Δημόκριτος, Αναξαγόρας κ.λ.π., κ.λ.π.). Και να σκεφθεί κανείς ότι τα έργα αυτά για χίλια και πλέον χρόνια με ευθύνη των Χριστιανικών Ιερατειών βρίσκονταν υπό απηνή διωγμό, ένα δε μεγάλο μέρος τους χάθηκε οριστικά για την ανθρωπότητα με συνειδητές ενέργειες κατά τα προεκτεθέντα.

Οι σημερινοί θεολόγοι δικαιολογούν την δίωξη των επιστημονικών έργων της αρχαιότητας και τις καταδίκες των ασχοληθέντων με αυτά, με το επιχείρημα της καταπολέμησης της ειδωλολατρίας και των αιρέσεων σε μια περίοδο που ο Χριστιανισμός ευρισκόμενος σε μεταβατικό στάδιο προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια του. Αυτά όμως είναι φτηνά προσχήματα. Πρώτον διότι χίλια και πλέον χρόνια είναι πολύ μεγάλο διάστημα για να χαρακτηρίζεται μεταβατική περίοδος και δεύτερον διότι η Εβραιοχριστιανική ιδεολογία ποτέ δεν τα πήγαινε καλά με την πραγματική Επιστήμη. Φυσικά κανένας δεν είχε την αξίωση από μερικούς αμόρφωτους και απαίδευτους Εβραίους που ήσαν οι συντάκτες των διαφόρων κειμένων της Παλαιάς αλλά και της Καινής Διαθήκης να έχουν ακριβείς και άρτιες επιστημονικές γνώσεις ικανές να αντέξουν σε οποιαδήποτε κριτική. Από το σημείο όμως αυτό μέχρι την επιβολή του δόγματος ότι τα βιβλία αυτά περιέχουν την μοναδική επιστημονική αλήθεια και κάθε άλλο επιστημονικό έργο που εκφράζει διαφορετικές απόψεις προέρχεται από τον "Σατανά" η απόσταση είναι τεραστία και αγεφύρωτη.

Όπως είναι γνωστό ο σκοτεινός Μεσαίωνας διήρκεσε περίπου μία χιλιετία. Στο διάστημα αυτό συνέβησαν σημεία και τέρατα. Ακριβή στοιχεία φυσικά είναι αδύνατο να υπάρχουν για το μέγεθος του εγκλήματος. Ούτε καν κατά προσέγγιση δεν μπορούν να μετρηθούν οι θανατικές καταδίκες που επεβλήθησαν σ' ολόκληρο τον Ευρωπαϊκό χώρο (χωρίς να γίνεται λόγος για τους βασανισμούς, φυλακίσεις, εξορίες, κακουχίες κ.λ.π. που οδηγούσαν στον θάνατο). Για να μπορεί όμως κανείς να σχηματίσει μία αμυδρά εικόνα αρκεί ίσως η επίκληση των στοιχείων που υπάρχουν για την Ισπανία, στην οποία κατά τα έτη από το 1481 μέχρι το 1525 μ.Χ. εκτελέστηκαν συνολικά 320.000 άνθρωποι, εκ των οποίων το δέκα περίπου τοις εκατό (δηλαδή 30.000 άνθρωποι) κήκαν ζωντανό στην πυρά με το στίγμα των οργάνων του "Σατανά" (δηλαδή ως μάγοι).

Το κακό είναι ότι σε τέτοιες περιπτώσεις τα εγκλήματα τιμωρούνται όταν οι εγκληματίες ηττηθούν. Όπως συνέβη με τα χιτλερικά τέρατα που αντιμετώπισαν το Δικαστήριο της Νυρεμβέργης και έτσι υπήρξε (κάποια) κάθαρση. Τα περισσότερα όμως εγκλήματα που έχει καταγράψει (και

καταγράφει) η Ιστορία ποτέ σχεδόν δεν τιμωρούνται αφού νικητές είναι συνήθως οι ίδιοι οι "φονιάδες των Λαών"...

ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Μετά τον χωρισμό της ενιαίας Χριστιανικής Εκκλησίας σε δύο μέρη που έλαβε χώρα το έτος 867 με το γνωστό "Σχίσμα", στο Ανατολικό τμήμα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας άρχισε να επικρατεί το Ελληνικό στοιχείο και να διαμορφώνεται καινούργια φυσιογνωμία σε ένα Βυζαντινό πλέον Κράτος με ουσιαστικές εξουσίες τον Αυτοκράτορα και τον Πατριάρχη της Κωνσταντινούπολης. Στο Βυζαντινό αυτό κράτος άρχισε να επικρατεί οριστικά η ελληνική γλώσσα μαζί με την ορθόδοξη (όπως αυτοχαρακτηρίστηκε η επικρατήσασα στην Ανατολή Χριστιανική ιδεολογία) πίστη.

Οι δύο ως άνω ανώτατοι παράγοντες (αυτοκράτορας και Πατριάρχης) διαπλεκόμενοι και αλληλοσυμπληρούμενοι καθόριζαν τις τύχες της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας που έδινε πλέον την εικόνα ενός θεοκρατικού Καθεστώτος. Ανάλογα με την προσωπικότητα και τις συγκυρίες εμφανίζονταν εναλλασσόμενα στοιχεία επικράτησης της μίας ή της άλλης πλευράς. Η διαπλοκή των δύο στοιχείων μερικές φορές ωφέλησε το Κράτος και άλλες (τις περισσότερες) το έβλαψε. Εκείνο που ποτέ δεν εμφάνισε διακυμάνσεις και ταλαντώσεις ήταν το καθεστώς ευνοϊκής μεταχείρισης που είχε εξασφαλίσει η Εκκλησία για την περιουσία της και την περιουσία των πολυπληθών Μοναστηριών και φιλανθρωπικών (και "φιλανθρωπικών") ιδρυμάτων της. Σε όλα αυτά αναγνωριζόταν πλήρης φοροαπαλλαγή και προ παντός έλλειψη κάθε εξωτερικού (κρατικού) ελέγχου της διαχείρισης τους. Στο Βυζάντιο είχε επικρατήσει η αντίληψη (και σήμερα δεν πάει πίσω) ότι για όσα περιήλθαν στον... Θεό, οι άνθρωποι δεν είχαν λόγο (πάντοτε οι παπάδες ταύτιζαν τον εαυτό τους με τον Θεό). Έτσι η εκκλησιαστική περιουσία (και με τον χαρακτηρισμό αυτόν περιλαμβάνουμε όσα ανήκουν σε ναούς, μητροπόλεις, μοναστήρια, εκκλησιαστικά ιδρύματα, οργανώσεις κ.λ.π.) συνεχώς μεγάλωνε αφού σ' αυτήν προσετίθεντο διάφορες κληρονομίες και δωρεές από πιστούς, αλλά επίσης και οι περιουσίες από τις δημεύσεις των καταδικαζομένων "ειδωλολατρών".

Η Χριστιανική λοιπόν Εκκλησία στο Βυζάντιο εκτός από την ανεξέλεγκτη δύναμη που διέθετε λόγω της "πνευματικής" εξουσίας που ασκούσε στους πιστούς της (οι περισσότεροι από τους οποίους λόγω αμάθειας, θρησκοληψίας και φανατισμού ήσαν ικανοί για οτιδήποτε τους διέτασσε το Ιερατείο) διέθετε και μυθώδη πλούτη, αφού όπως είδαμε μόνο εισπράξεις πραγματοποιούσε χωρίς να μετέχει καθόλου στα κρατικά βάρη.

Η οικονομική ευμάρεια, μαζί με την έλλειψη κάθε εξωτερικής επέμβασης ή ελέγχου μετέβαλε τους διαχειριστές του εκκλησιαστικού πακτωλού (βασικά τους κατά τόπους επισκόπους) σε ασύδοτους, έκφυλους και τρυφηλούς ηγεμονίσκους, που διέθεταν και "αυλή" από διάφορους παρατρεχάμενους, λακέδες, κόλακες και μπράβους, που όταν τα πράγματα αγρίευαν κλείνονταν ως μοναχοί στα τοπικά μοναστήρια. Έτσι στα μοναστήρια "εγκαταβίωσαν" εκτός από τους πραγματικούς αναχωρητές και ευλαβείς μοναχούς και εκείνοι (και ήσαν οι ασύγκριτος περισσότεροι) που αποτελούσαν ένα είδος ιδιωτικού στρατού των τοπικών επισκόπων. Ο μόνος περιορισμός που νομοθετικά είχε θεσπισθεί στο Βυζάντιο για την κατάταξη και την κούρα των μοναχών ήταν η ηλικία των δέκα μόλις ετών. Όλα λοιπόν τα Μοναστήρια είχαν κατακλυσθεί από χιλιάδες εφήβους που υπηρετούσαν (και μάλιστα με πολλούς τρόπους) τους παλαιότερους και όλοι μαζί τον Επίσκοπο. Λόγω του αυτονόητου θρησκευτικού φανατισμού που επικρατούσε στην πολυπληθέστατη τάξη των μοναχών και ιερωμένων, της πλύσης εγκεφάλου που γινόταν στα

κατώτερα, κυρίως, κοινωνικά στρώματα με την απέραντη θρησκοληψία και αφέλεια είχε απλωθεί στο Βυζάντιο ένας θανάσιμος εφησυχασμός από την εδραία πίστη στο απροσμάχητο της "υπερμάχου Θεοτόκου", την στιγμή που τα οθωμανικά στίφη περιέσφιγγαν τον βάρβαρο κλοιό τους.

Η συστηματική λοιπόν απροθυμία των νέων του Βυζαντίου να υπερασπιστούν την πατρίδα τους και η ενασχόληση τους με την μοναστική ζωή οδήγησε τους τελευταίους κυρίως αυτοκράτορες να συγκροτούν τον στρατό τους από μισθοφόρους που οι περισσότεροι κατάγονταν από ξένες χώρες, με εμφανή τα σημάδια του τυχοδιωκτισμού. Στα τελευταία εξ άλλου χρόνια του Βυζαντίου και ενώ η Οθωμανική απειλή βρισκόταν προ των πυλών της Κωνσταντινούπολης (είχαν καταλάβει ολόκληρη την γύρω περιοχή έχοντας εγκαταστήσει την πρωτεύουσα τους στην Ανδριανούπολη) ανέκυψε το ζήτημα να ζητηθεί βοήθεια από την ομόθρησκη (αλλά αλλόδοξη) Δύση. Στην Κωνσταντινούπολη λοιπόν διαμορφώθηκαν δύο τάσεις για το θέμα της εξωτερικής βοήθειας. Άλλοι πίστευαν ότι έπρεπε να ζητηθεί ανεπιφύλακτα η βοήθεια των "Λατίνων" (όπως αποκαλούσε καταφρονητικά τους Δυτικούς το Ιερατείο, επαναλαμβάνοντας στο σημείο αυτό εκείνο που είχε συμβεί στο παρελθόν με την ταύτιση των ειδωλολατρών και "Ελλήνων"). Τα επιχειρήματα της μερίδας αυτής ήταν ότι οι Δυτικοί ήσαν μεν ετερόδοξοι αλλά τουλάχιστον ομόθρησκοι. Ότι τα όποια ανταλλάγματα θα ήσαν προσωρινά, ενώ οι Τούρκοι αναζητούσαν "ζωτικό χώρο" για οριστική εγκατάσταση. Ότι επί τέλους οι Δυτικοί διέθεταν έναν πολιτισμό, ενώ οι Τούρκοι ευρίσκονταν ακόμη σε κατάσταση βαρβαρότητας. Τα επιχειρήματα της άλλης πλευράς στηρίζονταν κυρίως στην βαναυσότητα, στις ωμότητες και στις λεηλασίες που αντιμετώπισε (πράγματι) η Κωνσταντινούπολη από προηγούμενη κατάκτηση της από τους Δυτικούς που έλαβε χώρα στα έτη 1204 μέχρι 1261. Στην πραγματικότητα όμως το αντιδυτικό μένος που επικρατούσε στην μερίδα αυτή ξεκινούσε από τον φόβο του ανωτέρου κυρίως Κλήρου της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι θα χάσει τα προνόμια και τις εξουσίες του, προς όφελος των κατακτητικών ορέξεων του (υπαρκτού) Παπικού ιμπεριαλισμού.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το αντιδυτικό μένος διατηρήθηκε και καθ' όλη την διάρκεια της Οθωμανικής κατάκτησης, αλλά και συνεχώς μέχρι σήμερα που με συγκεκαλυμμένο τρόπο εκδηλώνεται (από το Ελληνικό Ιερατείο) κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Συνθήκης Σένγκεν, ταυτότητες κ.λ.π.

Η Οθωμανική προπαγάνδα όπως ήταν φυσικό έκανε ό,τι μπορούσε για ενίσχυση της δεύτερης ως άνω τάσης και μάλιστα εμπράκτως. Έτσι στις επαρχίες που κατακτούσε άφηνε ανέπαφο τον εκκλησιαστικό μηχανισμό, στους δε επίσκοπους παραχωρούσε και επί πλέον αρμοδιότητες από όσες είχαν επί Βυζαντίου, όπως π.χ. το δικαίωμα να λύνουν και τις αστικές -ποινικές διαφορές που είχαν οι Χριστιανοί μεταξύ τους.

Μετά από αυτά και αφού επεκράτησε στην Κωνσταντινούπολη η μερίδα που θεωρούσε τον τούρκικο ζυγό ως "μη χείρον", έναντι της παπικής επικυριαρχίας, η τύχη της "βασιλεύουσας" είχε προδιαγραφεί. Η ειρωνεία σε βάρος της μερίδας που προτιμούσε "το σαρίκι" από την "παπική Τιάρα" εκδηλώθηκε με τον τραγικότερο τρόπο σε βάρος του επιφανέστερου εκπροσώπου της κυρίαρχης πλευράς την ημέρα της Άλωσης. Μόλις ο Σουλτάνος Μωάμεθ Β' ο πολιορκητής εισήλθε θριαμβευτικά στην Κωνσταντινούπολη εμφανίστηκε από τους πρώτους μπροστά του ο Μεγάλος Δούκας (αξίωμα αντίστοιχο περίπου με τον σημερινό πρωθυπουργό) Νοταράς με όλη του την οικογένεια πιστεύοντας ότι θα αντιμετωπιστεί φιλικά από τον Σουλτάνο, ο οποίος γνώριζε ότι ο Νοταράς ήταν ένθερμος υποστηρικτής του "σαρικού". Αυτό πράγματι έγινε μόνο που ο Σουλτάνος εκδήλωσε όλη του την σεξουαλικά ανώμαλη "φιλία" του για τον έφηβο γιο του Νοταρά που ζήτησε

από τον πατέρα του να τον στείλει το βράδυ στον οντά του για "φιλοξενία". Επειδή ο Νοταράς φρόντισε να φυγαδεύσει τον γιο του για να γλυτώσει την ατίμωση εξετελέσθη αμέσως από τον Σουλτάνο. Δεν είχε πλέον ανάγκη τις υπηρεσίες του και ταυτόχρονα έπρεπε να δείξει τί περίμενε τους ραγιάδες (ίδτε "ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ" Τόμος Θ', σελ. 223).

Η κατάσταση που επικρατούσε κατά την πολιορκία της Κωνσταντινούπολης και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν είναι σχεδόν πασίγνωστα. Απλώς πρέπει να υπενθυμίσουμε κάποια από αυτά για να αντιληφθεί κανείς το μέγεθος της ομαδικής παραφροσύνης όταν ο φανατισμός και η θρησκοληψία γίνονται οδηγοί της συμπεριφοράς μας. Αντί να ενισχύουν τα τείχη που γκρέμιζε η πολιορκητική μηχανή του Σουλτάνου με στρατιώτες και οπλισμό περιέφεραν στα ρήγματα τις "θαυματουργές" εικόνες κάνοντας επιτόπιους αγιασμούς και ευχέλαια. Αντί να κηρύξουν παλλαϊκή άμυνα, γέμιζαν τις εκκλησίες πραγματοποιώντας κατανυκτικές ολονυκτίες και παρακλήσεις. Με την πεποίθηση ότι ο "Παντοδύναμος" θεός είναι με το μέρος των πιστών Χριστιανών, πίστευαν ότι δεν χρειαζόταν η δική τους συμμετοχή στην απόκρουση των "απίστων". Αντί να οπλιστούν ακόμη και με τα γεωργικά εργαλεία και τσεκούρια κατά των εισβολέων ως γνήσιοι απόγονοι των Μαραθωνομάχων, Σαλαμινομάχων και των χιλίων υπερασπιστών στις Θερμοπύλες (πιστεύω ότι δεν πρέπει να ξεχνιούνται εκτός από τους τριακόσιους Σπαρτιάτες και οι οικειοθελώς παραμείναντες εφτακόσιοι θεσπιείς) στοιβάζονταν μέσα στους ναούς περιμένοντας καρτερικά τον αποκεφαλισμό τους από τους μωαμεθανούς σφαγείς.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ξεναγοί που δείχνουν ακόμη και τώρα στους επισκέπτες το εσωτερικό της ρημαγμένης Αγια-Σοφιάς, επισημαίνουν σημάδια από τις οπλές αλόγων που βρίσκονται πάνω σε κίονες και σε ύψος δύο και πλέον μέτρων από το δάπεδο. Εξηγούν δε ότι στο ύψος αυτό έφτανε ο σωρός των άψυχων χριστιανικών πτωμάτων που υπήρχε κατά την είσοδο των ιππέων στο εσωτερικό της θρυλικής εκκλησίας.

Μόλις καταλάγιασαν κάπως τα πράγματα μετά την Άλωση, η κατάσταση για τον ανώτερο χριστιανικό κλήρο δεν διέφερε και πολύ από την Βυζαντινή περίοδο. Απλώς ο εκάστοτε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως διαβεβαίωνε τον Σουλτάνο βάζοντας για εγγύηση το κεφάλι του ότι θα φρόντιζε συνεχώς με τον μηχανισμό της εκκλησίας για την νομιμοφροσύνη και την υποταγή του "ποιμνίου" του. Αυτό συνέβη με όλους τους Πατριάρχες μέχρι τον Γρηγόριον Ε', που φυσικά πλήρωσε με την ζωή του την αδυναμία του να αποτρέψει την έκρηξη της Ελληνικής Επανάστασης, παρά τις "φιλότιμες" προσπάθειες του ιδίου και του συμπατριώτη του Παλαιών Πατρών Γερμανού όπως θα δούμε σε άλλο κεφάλαιο. Αντίθετα ο ανώτερος κλήρος όπως είδαμε απέκτησε και κοσμικές εξουσίες περισσότερες από εκείνες που είχε στο Βυζάντιο. Έτσι εκτός από την εξουσία που είχαν οι Δεσποτάδες στο Βυζάντιο να λύνουν τις οικογενειακές και κληρονομικές διαφορές, στην τουρκοκρατία είχαν δικαίωμα να λύνουν και τις υπόλοιπες αστικές διαφορές μεταξύ Χριστιανών, καθώς και το δικαίωμα να τιμωρούν ποινικά τα παραπτώματα των ραγιάδων.

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά του δυτικού αλλά και του Βυζαντινού Μεσαίωνα όπως είναι γνωστό υπήρξαν η θρησκοληψία, οι δεισιδαιμονίες, ο φανατισμός και η μισαλλοδοξία. Οι σχετικές εκδηλώσεις γίνονταν πιο έντονες και σχεδόν ανεξέλεγκτες στα λαϊκά κυρίως στρώματα, όπου ενδημούσε ο αναλφαβητισμός, η αμάθεια και η καθυστέρηση, τα οποία αποτελούν το λίπασμα για την καλλιέργεια και ανάπτυξη ανθρώπινων ελαττωμάτων.

Η κατάσταση στον τομέα αυτόν ήταν ακόμη χειρότερη στο εκφυλισμένο Βυζάντιο. Τα λαϊκά κυρίως στρώματα της Κωνσταντινούπολης ζούσαν στον λήθαργο και την σύγχυση που τους δημιουργούσαν οι μεγάλες δόσεις της θρησκομανούς νάρκωσης που τους πότιζε (για δικούς του λόγους) το Ιερατείο. Πίστευαν ότι ο "δικός" τους θεός, που άλλωστε ήταν ο μόνος αληθινός (το ίδιο φυσικά πιστεύουν και οι οπαδοί των άλλων θρησκειών), δεν ήταν δυνατόν να επιτρέψει την κατάκτηση τους από "απίστους". Όταν όμως συνειδητοποίησαν ότι η "υπέρμαχος Θεοτόκος" δεν ήταν και τόσο... ακαταμάχητος ("απροσμάχητη") και ότι ο Αλλάχ είχε νικήσει τον θεό των Χριστιανών, ξαφνιασμένοι οδυνηρά άρχισαν να ζητούν εξηγήσεις από τους θρησκευτικούς τους ηγέτες. Αυτοί τους έδιναν την απάντηση ότι δήθεν η τουρκική κατάκτηση αποτελούσε πρόσκαιρη τιμωρία για την διαφθορά και τις αμαρτίες που διέπραξε το "ποίμνιο" (πάντοτε οι αμαρτίες του κοσμάκη φταίνε) και ότι η κατάσταση αυτή ασφαλώς δεν θα διαρκέσει για πολύ. Έτσι καλλιεργήθηκε από το Ιερατείο η Μεγάλη Ιδέα που εκδηλώνεται με την γνωστή φράση "πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι". Το κακό είναι ότι η Μεγάλη αυτή Ιδέα δεν λείπει ούτε και σήμερα από τα εθνικιστικά και πολεμοκάπηλα παραληρήματα πολλών δεσποτάδων μας που μιλάνε συνεχώς για χαμένες πατρίδες, "κόκκινες μηλιές" και ανέξοδο μεγαλοϊδεατισμό. Αλλά μήπως κινδυνεύουν τα παιδιά που δεν έχουν να γίνουν βορά της κρεατομηχανής ενός πολέμου;

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία ποτέ δεν φημιζόταν για τον... σεβασμό της σε ανθρώπινα δικαιώματα (την παράδοση αυτή συνεχίζουν και σήμερα παρά τον "εκσυγχρονισμό" τους οι φυσικοί της διάδοχοι). Αυτό ίσχυε (και ισχύει) για τους υπηκόους της. Καταλαβαίνει κανείς εύκολα πώς αντιμετωπίζονταν οι ραγιαδες. Δεν χρειάζεται πιστεύω να γίνει ειδικότερη ανάλυση για την βαναυσότητα και τους διωγμούς που υπέμειναν οι κατακτημένοι από τους Τούρκους λαοί των Βαλκανίων και της Μικράς Ασίας. Παρόλα αυτά στο θέμα της θρησκείας οι κατακτητές έδειξαν ανοχή και συγκατάβαση. Ο Ιερός Νόμος του Ισλάμ που επέιχε (και δυστυχώς για πολλά ισλαμικά κράτη επέχει και σήμερα) θέση Συντάγματος ορίζει ότι οι μονοθεϊστικές θρησκείες και συγκεκριμένα η εβραϊκή και η Χριστιανική, τις οποίες ο Ισλαμισμός αντιμετωπίζει ως συγγενείς, είναι ανεκτές. Όλες οι άλλες θρησκευτικές δοξασίες δημιουργούν "απίστους", στους οποίους ταιριάζει μόνο ο θάνατος, συμπληρούμενος όπως και για τους "ειδωλολάτρεις" του Βυζαντίου με την δήμευση της οικογενειακής περιουσίας (ο "καυγάς για το πάπλωμα").

Με βάση λοιπόν τον Ιερό Νόμο του Ισλάμ ολόκληρος ο μηχανισμός του Βυζαντινού Χριστιανισμού παρέμεινε σχεδόν άθικτος. Ο Πατριάρχης παρέμεινε στον θρόνο του κοντά στον Σουλτάνο και οι κατά τόπους επίσκοποι δίπλα στους τοπικούς αξιωματούχους. Τα Μοναστήρια συνέχιζαν την ζωή τους σαν να μην είχε μεσολαβήσει η Οθωμανική νύκτα και οι περισσότεροι παπάδες εκτελούσαν τις δεσποτικές εντολές χωρίς αντιρρήσεις και κριτική. Στην Κωνσταντινούπολη είχε την έδρα της η "ενδημούσα Σύνοδος", τα μέλη της οποίας διόριζε ο Σουλτάνος με μόνο κριτήριο το ύψος του "μπαχτσισίου". Αυτή διόριζε τον Πατριάρχη, ο οποίος έτσι εξαρτιόταν κατ' ευθείαν από τον Σουλτάνο. Σ' αυτόν έδινε την διαβεβαίωση (με εγγύηση "το κεφάλι του") ότι θα διατηρεί το Χριστιανικό "ποίμνιο" του σε απόλυτη νομιμοφροσύνη και υποταγή. Ο Πατριάρχης εξ άλλου διόριζε τους τοπικούς επισκόπους εισπράττοντας με την σειρά του σεβαστά χρηματικά ποσά για να καλύψει το άνοιγμα από τα δικά του "μπαχτσισία". Οι Επίσκοποι στη συνέχεια διόριζαν, με τον ίδιο τρόπο, τους εφημέριους και τους ηγούμενους των μοναστηριών της περιφέρειάς τους (ίδτετε "ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ" Ανωνύμου του Έλληνας από τις Εκδόσεις Βαγιονάκη).

Η διάρθρωση της Χριστιανικής Ιεραρχίας και η εξασφαλισμένη με τον τρόπο που προαναφέρθηκε νομιμοφροσύνη του όλου μηχανισμού της εκκλησιαστικής εξουσίας, δημιουργούσε την πεποίθηση στον Σουλτάνο ότι ο Χριστιανισμός αποτελούσε δεκανίκι της κυριαρχίας του επί των ραγιάδων και όχι μηχανισμό για την ανατροπή του. Για τον λόγο αυτόν ποτέ σχεδόν δεν επέβαλαν οι Σουλτάνοι περιορισμούς στις λατρευτικές συνήθειες των Χριστιανών, ούτε πείραζαν ναούς ή μοναστήρια για να μη πούμε ότι ευνοούσαν και την δημιουργία νέων. Απόδειξη του ισχυρισμού αυτού αποτελεί και το γεγονός ότι σε όσα Χριστιανικά χωριά υπήρχε ακμή επί τουρκοκρατίας οι εκκλησίες είναι (τρόπος του λέγειν) περισσότερες από τα σπίτια.

Έναν άλλο τομέα στον οποίο οι Τούρκοι είχαν αφήσει περιθώρια για δράση του Χριστιανικού κλήρου ήταν και η στοιχειώδης εκπαίδευση των ελληνοπαίδων (τα σχολαρχεία και η "ανώτερη" εκπαίδευση ανήκαν στην δικαιοδοσία των τοπικών Κοινοτήτων). Οι Τούρκοι ήξεραν ότι αυτοί ως δάσκαλοι μάθαιναν τα ελληνόπουλα λίγα "κολλυβογράμματα" και μάλιστα χρησιμοποιώντας ως "αναγνωστικά" τα Χριστιανικά κείμενα, που ήσαν τελείως απρόσφορα να ξυπνήσουν τους ραγιάδες από τον λήθαργο και τον αφιονισμό. Για τον λόγο αυτό δεν είχαν λόγο να εμποδίσουν μια τέτοια "εκπαίδευση" και ποτέ σχεδόν δεν δημιούργησαν προϋποθέσεις για λειτουργία "κρυφών σχολείων". Τα "κρυφά σχολεία" είναι ένα παραμύθι που κατασκεύασαν οι παπάδες για να ξεπλύνουν το άγος της στενής συνεργασίας τους με τους τούρκους κατακτητές και την ιστορική τους ευθύνη για την επί τόσους αιώνες διατήρηση της σκλαβιάς.

Η μόνη περίπτωση που μπορεί να γίνει λόγος για λειτουργία "κρυφού σχολείου", η οποία και δημιούργησε και την έμπνευση για το μύθο των παπάδων, ήταν η περίοδος που συνέτρεχαν τοπικές και περιορισμένες εξεγέρσεις, όπου οι κυνηγημένοι ραγιάδες κατέφευγαν σε απρόσιτες χαράδρες και απομονωμένα μοναστήρια για να κρυφτούν. Εκεί τα μικρά ελληνόπουλα που ακολουθούσαν τους φυγάδες γονείς τους εκμεταλλεύονταν τον χρόνο της "παρνομίας" για λίγα "κολλυβογράμματα". Αυτό όμως ήταν τελείως περιστασιακό, αποτελώντας την εξαίρεση. Ένα τέτοιο "κρυφό σχολείο" λειτούργησε για δύο με τρία χρόνια στην μονή του Φιλοσόφου που βρίσκεται στην απότομη χαράδρα του ποταμού Λούσιου μεταξύ Δημητσάνας και Ζάτουνας. Τα πράγματα δε στην συγκεκριμένη περίπτωση έχουν ως εξής:

Όπως είναι γνωστό το έτος 1770 οι κάτοικοι της ορεινής Πελοποννήσου με το άκουσμα της αποβίβασης του Ορλώφ στα παράλια της Λακωνίας ξεσηκώθηκαν αμέσως εκτελώντας τους Τούρκους αξιωματούχους. Στην συνέχεια όμως ο Σουλτάνος έστειλε στην περιοχή Τουρκαλβανούς με απεριόριστη εξουσία για "επιβολή της τάξης". Οι Τουρκαλβανοί εκτός από τις λεηλασίες, τους διωγμούς και τις σφαγές που διέπραξαν στην επαναστατημένη περιοχή, έκαψαν και πολλά από τα χωριά στα οποία βρήκαν την μεγαλύτερη αντίσταση. Η κατάσταση αυτή διήρκεσε τρία με τέσσερα χρόνια. Στο διάστημα αυτό οι κάτοικοι των χωριών που κάηκαν (όπως ήταν η Δημητσάνα, η Ζάτουνα, η Στεμνίτσα κλπ.) κατέφυγαν στην απρόσιτη περιοχή της Μονής Φιλοσόφου όπου ταμπουρώθηκαν για να γλυτώσουν από την σφαγή των Τουρκαλβανών. Εκεί λειτούργησε για δύο με τρία χρόνια σχολείο για τα παιδιά των ξεσπιτωμένων ραγιάδων της ορεινής Γορτυνίας. Αυτό ήταν ένα από τα προβαλλόμενα "κρυφά σχολεία". Παραλείπουν όμως οι κατασκευαστές του μύθου να ομολογήσουν ότι και πριν από τα Ορλωφικά, αλλά και συνεχώς μετά (μέχρι την επανάσταση) μέσα στο κέντρο της Δημητσάνας λειτούργούσε κανονικότατο σχολείο και Ιερατική σχολή που απολάμβανε όχι μόνο την ανοχή του Οθωμανικού Κράτους, αλλά και την προστασία του. Από την Σχολή αυτή στην διάρκεια της Τουρκοκρατίας απεφοίτησαν χιλιάδες ελληνόπουλα που κυρίως

έγιναν ιερωμένοι και από αυτούς εβδομήντα Δεσποτάδες (σ' αυτούς περιλαμβάνονται και ο Γρηγόριος ο Ε', καθώς και ο Παλαιών Πατρών Γερμανός). Όταν λοιπόν είναι δεδομένο ότι στην Δημητσάνα λειτουργούσε νομίμως άρτιο και οργανωμένο (με τάξεις και βαθμίδες) σχολείο για τα ελληνόπουλα της περιοχής πώς εξηγείται η ύπαρξη "κρυφού" Σχολείου;

Εκτός από την εκπαίδευση ο Σουλτάνος είχε εκχωρήσει στους Χριστιανούς επισκόπους όπως είπαμε και στο προηγούμενο κεφάλαιο και την δικαιοδοσία να επιλύουν τις παντός είδους αστικές, κληρονομικές, οικογενειακές, ακόμη και ποινικές διαφορές εφόσον αυτές υφίσταντο μεταξύ Χριστιανών (αμφιμερώς). Δηλαδή επί τουρκοκρατίας οι αρμοδιότητες των εκκλησιαστικών Δικαστηρίων ήσαν ευρύτερες και από εκείνες που είχαν οι επίσκοποι επί Βυζαντίου.

Σαν μέσο εκτέλεσης των αποφάσεων που εκδίδονταν για τις πιο πάνω υποθέσεις συνήθως οι επίσκοποι ζητούσαν την αρωγή των τουρκικών αρχών. Χρησιμοποιούσαν όμως και ως ποινή για την μη συμμόρφωση του ηττηθέντος διαδίκου τον "μεγάλο αφορισμό". Η ποινή αυτή αποτελούσε τον φόβο και τον τρόμο για τους καημένους τους ραγιάδες. "Μεγάλος αφορισμός" για το εκκλησιαστικό Δίκαιο σημαίνει την διαδικασία αποβολής του "αμαρτωλού" παραβάτου από το σώμα της Εκκλησίας. Στην διάρκεια δε της Τουρκοκρατίας ήταν σύνηθες το φαινόμενο να βλέπει κανείς μετά την Κυριακάτικη λειτουργία στις Χριστιανικές εκκλησίες να ανάβουν λαμπάδες με μαύρες κορδέλλες, να σβήνουν τα υπόλοιπα φώτα και με πρωταγωνιστή τον τοπικό επίσκοπο ή και εξουσιοδοτημένο ιερέα να κραυγάζει ολόκληρο το εκκλησίασμα κατάρες και αναθέματα κατά του "αφορεσμένου", αλλά και κατ' εκείνων που του έδειχναν την τυχόν αλληλεγγύη ή υποστήριξη τους (αλήθεια πόσο "χριστιανικά" ηχούν όλα αυτά;).

Ο μετά τον αφορισμό απόβλητος της Χριστιανικής εκκλησίας έπαυε να απολαμβάνει το προνόμιο της "ανεκτής" θρησκείας αφού κατετάσσετο στο χώρο των "απίστων" και έτσι τον περίμενε ο θάνατος από το μαχαίρι των τούρκων, μαζί με την δήμευση της οικογενειακής περιουσίας (αν του είχε απομείνει τίποτα δεδομένου ότι τον αφορισμό συνόδευαν οι λεηλασίες και η αρπαγή).

Στην διάρκεια της τουρκοκρατίας η φορολογία (το "χαράτσι") για τους ραγιάδες (Χριστιανούς κάθε εθνότητας) ήταν τριπλάσιο από εκείνο που υποχρεούνταν να πληρώνουν στο Κράτος οι Τούρκοι. Πέραν αυτού όμως επειδή δημιουργούνταν αμφισβητήσεις για το ύψος της παραγωγής (οι οικονομίες ήσαν κυρίως γεωργικές - κτηνοτροφικές) οι Τούρκοι προέβαιναν και σε λεηλασίες και σ' αρπαγές. Τα μοναστήρια όμως και οι εκκλησίες απολάμβαναν φορολογικών προνομίων και απαλλαγών. Για τον λόγο αυτό ήταν συνηθισμένο το φαινόμενο να γίνονται οι εκκλησίες και κυρίως τα μοναστήρια αποδέκτες δωρεών μεγάλων ακινήτων περιουσιών, στις οποίες κατέφευγαν αγανακτισμένοι από το χαράτσωμα και τις λεηλασίες ραγιάδες, οι οποίοι κρατούσαν για τον εαυτό τους μόνο το δικαίωμα της "εμφύτευσης" ή "επιφανείας". Οι θεσμοί αυτοί που έμοιαζαν με την γνωστή επικαρπία αποτελούσαν ιδιόμορφα εμπράγματα δικαιώματα και διατηρήθηκαν στο ελληνικό Δίκαιο μέχρι το έτος 1946 που άρχισε να ισχύει ο σύγχρονος Ελληνικός Αστικός Κώδικας.

Έτσι πολλοί έλληνες ραγιάδες μεταβλήθηκαν σε εξαθλιωμένους κολίγους των μοναστηριών καλλιεργώντας στην πραγματικότητα την ίδια τους την περιουσία.

Στην κατάσταση που περιγράφηκε οφείλεται κατά κύριο λόγο η σημερινή ύπαρξη της αμύθητης κυριολεκτικά ακίνητης εκκλησιαστικής - μοναστηριακής περιουσίας, την οποία υπερασπίζεται το Ιερατείο ως κτηθείσα δήθεν με τον ιδρώτα του προσώπου του... Δυστυχώς η

επανάσταση του 1821 οδήγησε στην αποτίναξη του τουρκικού μόνο ζυγού, τα δεσμά του Χριστιανικού ιερατείου όπως και η κυριαρχία των κοτσαμπάσηδων έμειναν ανέπαφα μέχρι σήμερα.

Όπως γίνεται φανερό από όσα (ενδεικτικά) προεκτέθηκαν οι συνθήκες για όλον τον μηχανισμό της Χριστιανικής Εκκλησίας και κυρίως για το Ιερατείο (τον ανώτατο Κλήρο) δεν ήταν και άσχημες κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο καταπολεμήθηκαν από το Ιερατείο όλες οι κινήσεις για αποτίναξη του Τουρκικού ζυγού (όπως θα δούμε αναλυτικότερα σε επόμενα κεφάλαια). Αυτός ήταν και ο λόγος που οι ασυμβίβαστοι έλληνες ονομάστηκαν από το Ιερατείο "κλέφτες" (όπως σήμερα οι Κούρδοι "τρομοκράτες", οι αντάρτες στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο "συμμορίτες" κ.λ.π.). Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Παπαφλέσσας και ο Αθανάσιος Διάκος δεν ανακηρύχθηκαν ποτέ άγιοι (σε αντίθεση με τον Γρηγόριο τον Ε' για τον οποίο θα γίνει λόγος αργότερα). Αυτός ήταν και ο λόγος που τα κείμενα του Ρήγα Φερραίου και του Κοραή κρίθηκαν από το Πατριαρχείο και το Φανάρι ως έργα του Διαβόλου. Αυτός είναι και ο λόγος που ακόμη και σήμερα το Ιερατείο για να δικαιολογήσει την συνεργασία του με τον Σουλτάνο στην καταπολέμηση του ελληνικού διαφωτισμού (Κοραής, Φερραίος, Καϊρης, "Ανώνυμος" κ.λ.π.) ισχυρίζεται ότι δήθεν απέβλεπε στην άλωση ολόκληρης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας "εκ των έσω", δεδομένου ότι πολλοί Χριστιανοί (ποτέ δεν κάνει λόγο για έλληνες) είχαν καταλάβει υψηλά αξιώματα επί Τουρκοκρατίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ - ΚΟΡΑΗΣ - ΡΗΓΑΣ

Επί τέσσαρες περίπου αιώνες στον ελλαδικό χώρο επικρατούσε το μαύρο σκοτάδι της τουρκοκρατίας, χωρίς να έχει γίνει οποιαδήποτε αξιόλογη κίνηση για την διαφώτιση και την οργάνωση των ελλήνων στην κατεύθυνση της προετοιμασίας του ξεσηκωμού. Παρόλο που κάθε ελληνική ψυχή λαχταρούσε για την λευτεριά και την ανεξαρτησία της πατρίδας, από πλευράς Ιερατείου γινόταν κάθε προσπάθεια κατευνασμού και νομιμοφροσύνης ("Βασίλη κάτσε φρόνιμα να γίνεις νοικοκύρης"). Στα τέλη όμως του δεκάτου ογδόου αιώνα ο Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός και οι κραδασμοί από την Γαλλική Επανάσταση είχαν την αντανάκλαση τους και στην Τουρκοκρατούμενη Ελλάδα.

Οι φλογερότεροι πατριώτες και τα πιο φωτισμένα μυαλά των Ελλήνων κατά το δεύτερο ήμισυ του δεκάτου ογδόου αιώνα είχαν πεισθεί απολύτως ότι ο παντοδύναμος μηχανισμός της Χριστιανικής Εκκλησίας όχι μόνο δεν είχε διάθεση για ξεσηκωμούς και επαναστάσεις, αλλ' αντιθέτως χρησιμοποιούνταν σαν δεκανίκι της Οθωμανικής εξουσίας. Έτσι άρχισαν τα πρώτα βήματα της επαναστατικής διαδικασίας χωρίς την συμμετοχή του ανώτερου, κυρίως, κλήρου. Η κίνηση αυτή αντιμετώπισε στην αρχή την περιφρόνηση του κλήρου (γι' αυτό οι επαναστάτες απεκλήθησαν "κλέφτες"), στην συνέχεια την εχθρότητα και τέλος τους διωγμούς.

Αντίστοιχα και οι γνωστότεροι εκπρόσωποι του ελληνικού Διαφωτισμού (Αδαμάντιος Κοραής, Ρήγας Φερραίος, "Ανώνυμος Έλληνας" - συντάκτης του γνωστού μανιφέστου "Ελληνική Νομαρχία" ή "Λόγος περί Ελευθερίας") αντιμετώπισαν την εχθρότητα και τους διωγμούς της Εκκλησίας. Εχθρότητα που προκύπτει από επίσημα γραπτά κείμενα και πράξεις των πατριαρχείων, για τα οποία ποτέ μέχρι σήμερα δεν ακούστηκε ένας απλός έστω λόγος μετάνοιας.

Για τον Κοραή πιστεύω ότι αρκεί να επισημάνουμε το γεγονός ότι η Ελληνική Εκκλησία τόσο στο Ναύπλιο, όσο και στην Αθήνα, μετά την απελευθέρωση και συγκεκριμένα το έτος 1833

αρνήθηκε να εκτελέσει επίσημη (επιμνημόσυνη) τελετή για τον θάνατο του, ενώ ο Οικουμενικός Πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη απαγόρευσε επίσης με προσωπική του παρέμβαση την τελευταία στιγμή την τέλεση προαναγγελθέντος μνημόσυνου (ίδτετε ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ" Τόμος ΙΑ' σελ. 359). Ευτυχώς η ευγνωμοσύνη του Έθνους εκδηλώθηκε τουλάχιστο στην Σύρο, όπου τελέσθηκε μεγαλοπρεπής τελετή αντάξια του πνευματικού Γίγαντα. Αλλά βλέπετε στην Σύρο την εποχή εκείνη η επιρροή της Ορθοδοξίας ήταν περιορισμένη και αδύναμη.

Οι ίδιοι Χριστιανικοί κύκλοι δεκαετίες μετά τον θάνατο του Κοραή γράφουν (μεταξύ άλλων) γι' αυτόν: *"Οίος ην τότε νέος και ανέπνεε τον ζοφώδη και μοχθηρόν αέρα του τότε χρόνου, όθεν τα συγγράμματα αυτού εποτίσθησαν κακού νάματος και διέχυσαν εις τας νεανικός και αθώας ψυχάς των τότε σπουδαζόντων Ελλήνων ναι μεν τον υπέρ της πατρίδος ενθουσιασμόν, αλλά και την προς την θρησκευίαν αδιαφορίαν... την απεριόριστον ανεξιθρησκείαν, εξ ης πηγάζει η επί του νυν προς την πίστιν αδιαφορία, ήτις εστί μικρόν βήμα προς την αθεϊαν..."*

Βλέπουμε δηλαδή ότι το μεγαλύτερο "έγκλημα" που κατά το Ιερατείο είχε διαπράξει ο Κοραής ήταν η πίστη του στην ανεξιθρησκεία των ανθρώπων και την πλήρη ελευθερία της θρησκευτικής τους συνείδησης. Στην πραγματικότητα η εχθρότητα του Ιερατείου οφείλετο κυρίως σε ένα κείμενο που είχε δημοσιεύσει με ψευδώνυμο αμέσως μετά την ίδρυση του νεαρού ελληνικού Κράτους (με μορφή δύο διαλόγων) και τίτλο *"Τι συμφέρει εις την ελευθερωμένην από Τούρκους Ελλάδα να πράξη εις τας παρούσας περιστάσεις, δια να μη δουλωθή εις Χριστιανούς τουρκίζοντας"*. Στο κείμενο αυτό φυσικά ξεμπροστιάζει τα Ιερατεία και τον ανώτερο εν γένει κλήρο για την συνεργασία τους με τους Τούρκους κατακτητές και τον κίνδυνο υποτροπής που αντιμετώπιζε το Έθνος με δεδομένο ότι ο μηχανισμός της Εκκλησίας παρά την επανάσταση είχε μείνει ανέπαφος.

Εκείνο όμως που θα έπρεπε να εξοργίζει κάθε ελληνική ψυχή είναι η στάση του Πατριαρχείου απέναντι στον Εθνομάρτυρα Ρήγα Φερραίο. Είναι γνωστές οι συνθήκες της προδοσίας, των βασανιστηρίων και του θανάτου του βάρδου της Ελευθερίας Ρήγα που μαζί με τους υπόλοιπους έξη συντρόφους του στραγγαλίστηκε από τους Τούρκους στο Βελιγράδι στις 13 Ιουνίου 1798. Και ενώ η είδηση του θανάτου είχε ξεσηκώσει όλους τους σκλαβωμένους Έλληνες, ακόμη και τους άλλους ραγιαδες των Βαλκανίων, ενώ ακόμη αντηχούσαν τα τελευταία λόγια του Ρήγα πριν στραγγαλιστεί και το πτώμα του πεταχτεί στον Δούναβη: *"Λύσσαξε Τούρκε, δεν εξαλείφεις με ημάς και τον σπόρο της ελευθερίας, οι εκδικηταί μας γλήγορα θα αναβλαστήσωσι"*, ο γνωστός Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε' στέλνει επιστολή σε όλους τους Αρχιερείς της περιφέρειάς του, με ημερομηνία 1 Δεκεμβρίου 1798 (δεν είχαν ακόμη συμπληρωθεί έξη μήνες από τον στραγγαλισμό του φλογερού πατριώτη). Η πατριαρχική επιστολή αυτή αναφέρεται στην πύρινη διακήρυξη ("Νέα Πολιτική Διοίκησης") που είχε συντάξει ο Ρήγας Φερραίος και θα χρησιμοποιούνταν ως μανιφέστο της επανάστασης για την εγκαθίδρυση της "Ελληνικής Δημοκρατίας" και έχει το ακόλουθο κατ' αντιγραφή περιεχόμενο: *"Συνέπεσεν εις χείρας ημών εν σύνταγμα... επιγραφόμενον Νέα Πολιτική διοίκησης... και ανεμνήσθημεν του ποιμαντικού χρέους και δια τούτο γράφομεν τη αρχιερωσύνη σου να επαγρυπνής εις όλα τα μέρη της επαρχίας σου με ακριβείς ερευνάς και εξετάσεις όταν εμφανισθεί τοιοῦτον σύνταγμα ως άνωθεν, εις τύπον ή χειρόγραφον, να σύναξης άπαντα τα διασπειρόμενα και να τα εξαποστέλλης εις ημάς εν τάχει, μη επιμένων εις πλείονα.... ότι πλήρες υπάρχει σαθρότητος εκ των θαλερών αυτού εννοιών τοις δόγμασι της Ορθοδόξου ημών πίστεως εναντιούμενον..."*

Από το κατάπτυστο αυτό κείμενο του Πατριάρχη που το Ιερατείο έχει φροντίσει να μην είναι ευρύτερα γνωστό προκύπτουν τα ακόλουθα:

α) Ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο στην διάρκεια της Τουρκοκρατίας διέθετε οργανωμένο Γραφείο Πληροφοριών.

β) Ότι φρόντιζε να εξαφανίζονται ακόμη και τα ελάχιστα αντίτυπα (μιλάει και για χειρόγραφα) κειμένων που δεν είχαν την έγκριση του.

γ) Ότι επιχαιρόντας για την φυσική εξαφάνιση του Ρήγα Φερραίου προσπαθεί να εξαφανίσει και τους σπόρους που άφησε πίσω του για να φυτρώσει η ελευθερία (όπως ο ίδιος προφητικά εκραύγασε την στιγμή του στραγγαλισμού του).

Για την συμπεριφορά αυτή του Πατριαρχείου απέναντι στον Ρήγα Φερραίο και τον Κοραή, καθώς και την εχθρότητα που έδειξαν τα όργανα του στον Παπαφλέσσα ή τον Αθανάσιο Διάκο, έχουν εκφρασθεί (κυρίως από εκπροσώπους παραθρησκευτικών οργανώσεων) διάφορες "δικολαβικές" δικαιολογίες. Μία από αυτές, είναι ότι δήθεν το Πατριαρχείο αντιτίθετο στις επαναστατικές ιδέες δεδομένου ότι προέβλεπε την αυτόματη κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, με αποτέλεσμα την εκ των έσω διαδοχή της από τους Χριστιανούς.

Οι δικαιολογίες αυτές όμως δεν μπορούν να πείσουν ούτε τους πιο φανατισμένους και θρησκόληπτους καλογήρους...

Παρόλα αυτά το σημερινό Ιερατείο της Ελλάδας με την βεβαιότητα ότι οι περισσότεροι Έλληνες αγνοούν την αλήθεια, εμφανίστηκε να πρωταγωνιστεί στον εορτασμό για τα διακόσια χρόνια από τον θάνατο του Ρήγα Φερραίου, φροντίζοντας παράλληλα μέσω φερέφωνων του να διαδίδονται οι συκοφαντίες για δήθεν σεξουαλικά «παραπτώματα» του. Δεν βρέθηκε δε σχεδόν κανένας να ανακράξει ΕΚΑΣ ΒΕΒΗΛΟΙ.

Αντί για επίλογο αξίζει να παρατεθεί μία παράγραφος από το βιβλίο του Δ. Λιαντίνη 'ΓΚΕΜΑ' από το κεφάλαιο του για τον Πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε':

"Είναι ο Πατριάρχης που βλέπουμε τον ανδριάντα του μπροστά στο Εθνικό Πανεπιστήμιο. Δίπλα στον Ρήγα. Πού ξανακούστηκε τέτοιο κυλώνειο άγος!!! Ο Λεωνίδας και ο Εφιάλτης αγκαλιά. Η Ελληνική σχιζοφρένεια αγαματοποιημένη μπροστά στα πόδια της Ελληνικής Παιδείας. Μπροστά στο αγνό βάθρο του μέλλοντος των παιδιών μας".

"ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ"

Στους εκπροσώπους του ελληνικού Διαφωτισμού, για τον οποίο έγινε λόγος στο προηγούμενο κεφάλαιο περιλαμβάνεται (από όλους) και ο ανώνυμος συντάκτης της "Ελληνικής Νομαρχίας", όπως ο ίδιος τιτλοφορεί το έργο του. Για το βιβλίο αυτό πρέπει να πούμε δύο λέξεις που θα βοηθήσουν όσους αναγνώστες δεν έχουν περισσότερες γνώσεις για το θέμα αυτό.

Η "Ελληνική Νομαρχία" (ή "λόγος περί ελευθερίας" όπως διευκρινίζεται ο τίτλος από τον ίδιο τον συγγραφέα) είναι ένα βιβλίο που περιέχει την κραυγή ενός ξενητεμένου Ηπειρώτη (για την καταγωγή του δεν υπάρχει αμφισβήτηση) που ο ίδιος αυτοαποκαλείται "Ανώνυμος ο Έλληνας" και απευθύνεται σε όλους τους ομοεθνείς του, με σκοπό τον ξεσηκωμό τους για την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού. Το βιβλίο τυπώθηκε στην Ιταλία το έτος 1806 με έξοδα του ίδιου του συγγραφέα και είχε προορισμό να διανεμηθεί σε κάθε γωνιά της Γης που ζούσαν εκείνοι που αισθάνονταν έλληνες. Για το πρόσωπο που κρύβεται κάτω από την ανωνυμία έχουν εκφρασθεί διάφορες γνώμες, χωρίς να έχει επικρατήσει οποιαδήποτε από αυτές, αφού καμμία δεν είναι απολύτως πειστική. Η ανωνυμία του συγγραφέα είναι φανερό πού οφείλεται. Φοβόταν ο άνθρωπος για την ζωή του, παρόλο που κατοικούσε στην Ιταλία, δεδομένου ότι κινδύνευε και από τους Τούρκους αλλά κυρίως

από τους συνεργούς τους "Έλληνες". Ο ισχυρισμός μας αυτός ενισχύεται από το γεγονός ότι το όνομα του συγγραφέα δεν αποκαλύφθηκε ούτε μετά την ελευθέρωση της Ελλάδας, οπότε είχε εκλείψει ο κίνδυνος από τους Τούρκους. Ήταν φανερό ότι άλλους φοβόταν περισσότερο και θα καταλάβατε ποιους από το περιεχόμενο του βιβλίου. Μη ξεχνάμε ότι οχτώ χρόνια ενωρίτερα είχαν μεσολαβήσει τα γεγονότα με την προδοσία, τους βασανισμούς και τον στραγγαλισμό του Ρήγα Φερραίου και αυτό είχε αναγκάσει τους συνεχιστές του έργου του να λαβαίνουν τα μέτρα τους. Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί ότι ο συγγραφέας θεωρούσε πράγματι τον εαυτό του ως έναν από τους συνεχιστές του έργου του Ρήγα Φερραίου και γι' αυτό δεν παραλείπει να αφιερώσει "το πονημάτων τόδε στον μεγάλο και αείμνηστο Έλληνα ΡΗΓΑ".

Αντί άλλων σχολίων για το έργο του ανώνυμου αυτού Έλληνα πιστεύω ότι αρκεί να παρατεθούν με σταχυολόγηση ορισμένες μόνο (κατά πλήρη όμως και πιστή αντιγραφή) παράγραφοι του κεφαλαίου που αναφέρεται στον ορθόδοξο κλήρο και τον ρόλο που διαδραμάτιζε κατά την διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Ενδεχομένως να υπάρχουν υπερβολές. Πάντως μη ξεχνάμε ότι απευθυνόταν σ' αυτούς που ζούσαν τα γεγονότα της εποχής και επομένως εγνώριζε ότι τυχόν ανακρίβειες θα οδηγούσαν στο αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα. Γράφει λοιπόν ο συντάκτης της "Ελληνικής Νομαρχίας":

"Δύο αίτια είναι, ώ Έλληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους εις τας αλύσους της τυραννίας. Είναι δε ΤΟ ΑΜΑΘΕΣ ΙΕΡΑΤΕΙΟΝ και Η ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΣΥΜΠΟΛΙΤΩΝ". Μιλώντας δε για το πρώτο από τα αίτια αυτά λέγει (μεταξύ πολλών άλλων):

"Η αμάθεια του λαού ακόνισε τόσο τα αρχιερατικά σπαθιά, όπου κανείς δεν τους αντιστέκεται. Μ εν κατεβατόν κατάρας -όπου η πλέον διαβολική διάθεσις φοβερωτέρας θέβαια δεν ήθελεν ημπορέσει να εφεύρη - το οποίον ονομάζουσιν αφορ-σμόν, εκδύουσι και πλουσίους και πτωχούς... Μετά τον αφορισμόν, όπου είναι το πρώτον τους άρμα, έπονται οι αγιασμοί και τα μνημόσυνα. Και τέλος πάντων, το μεγαλύτερον κέρδος των είναι αι κληρονομίαι και τα χαρίσματα. Αν εις αυτά εύρη ανθίστασιν, τότε ευθύς αφορίζει, δεν δίδει την άδειαν των ιερέων να βαπτίσουν το γεννηθέν βρέφος, ούτε να θάψουν τον νεκρόν. Αλλά πού να διηγηθώ όσα η μιανρά των ψυχή εφευρίσκει. Φθάνει λοιπόν να ηξεύρετε ότι όσα και αν κάμνωσι τα κάμνωσι δια χρημάτων και πληρώνοντας τους τινός ημπορεί να λαβή την συγχώρησιν δια κάθε αμάρτημα..."

"Πώς άραγε ζώσιν αυτοί οι αρχιεπίσκοποι εις τας μητροπόλεις των και οποία εισίν αι αρεταί των; Τρώγωσι και πίνωσι ως χοίροι. Κοιμώνται δεκατέσσαρας ώρας την νύκτα και δύο ώρας μετά το μεσημέρι. Λειτουργούσι δύο φορές τον χρόνον και όταν δεν τρώγωσι, δεν πίνωσι, δεν κοιμώνται, τότε κατεργάζονται τα πλέον αναίσχυντα και ούτιδανά έργα όπου τινάς ημπορεί να στοχασθή. Και ούτως εις τον βόρβορον της αμαρτίας και εις την ιδίαν ακρασίαν θησαυρίζουσι χρήματα και οι αναστεναγμοί του λαού είναι προς αυτούς τόσοι ζέφυρες".

Και αφού συνεχίζει σχολιάζοντας το εμπόριο που κάνουν οι επίσκοποι και οι καλόγηροι του "Αγίου Όρους" με τα δήθεν λείψανα των "αγίων" επιλέγει (αποδεικνύοντας ότι είναι βαθύτατα ευλαβής προς την ιδανική Χριστιανική θρησκεία):

"Ω γλυκύτατε Ιησού! Ω δίκαιοι Απόστολοι! Ω φιλόσοφοι Πατέρες! Πού είσθε την σήμερον να ιδήτε τους απογόνους σας και να συγκλαύσητε μαζί με όσους την αλήθειαν γνωρίζουσι δια την αθλιότητα τους;"

"...Ποίος δεν βλέπει, ώ Έλληνες, τον αφανισμόν όπου εις την Ελλάδα προξενεί την σήμερον το Ιερατείον; Εκατόν χιλιάδες και ίσως περισσότεροι μαυροφορεμένοι ζώσιν αργοί και τρέφονται από

τους ιδρώτας των ταλαίπωρων και πτωχών Ελλήνων. Τόσαι εκατοντάδες μοναστήρια όπου πανταχόθεν ευρίσκονται είναι τόσοι πληγαί εις την Πατρίδα, επειδή χωρίς να την ωφελήσουν εις το παραμικρόν τρώγωσι τους καρπούς της και φυλάττουσι τους λύκους δια να αρπάζουν και ξεσχίζουν τα αθώα και ιλαρά πρόβατα της ποιίμνης του Χριστού".

"Αλλά τι αποκρίνονται αυτοί οι φιλόζωοι και αυτόματοι ψευδοκήρυκες; Ο θεός μας έδωσεν την τυραννίαν εξ αμαρτιών μας και πρέπει αδελφοί να την υποφέρωμεν με καλήν καρδίαν και χωρίς γογγυσμόν και να ευχαριστηθώ μεν εις ό,τι κάμνει ο θεός. Και ύστερα από ξυλλογήματα λέγουσι και το ρητόν "όν αγαπά Κύριος παιδεύει... Ο θεός μας έδωσεν την Οθωμανικήν τυραννίαν δια να μας τιμωρήση δια τα αμαρτήματα μας και παιδεύοντας μας εις την παρούσαν ζωήν να μας ελευθερώσει μετά θάνατον από την αιώνιον κόλασιν..."

Τελειώνοντας τις διαπιστώσεις του ο συγγραφέας της "Ελληνικής Νομαρχίας" απευθύνει έκκληση σε όλους τους Κληρικούς (από τον Πατριάρχη μέχρι τον τελευταίο ιερωμένο) της εποχής του, δηλαδή στις παραμονές της επανάστασης του 1821, να αλλάξουν την στάση και την συμπεριφορά τους με την εξής παραίνεση:

"Μην καταδέχεσθε πλέον να σας κράζουν προδότας και λαοπλάνους, αγκαλιασθήτε την αρετήν, τιμήσατε τους τόσους και τόσους ενάρετους ιερείς όπου η πολυτέλεια των θρόνων σας απεδίωξεν εις τας ερημιάς, καλέσετε την αξιοότητα εις την διοίκησιν και εν ενί λόγω είσθε εις το εξής εκείνο όπου τάζετε να είσθε.

Εσείς δε ώ ενάρετοι και σεβάσμιοι άνδρες, αν και αναγνώσετε ποτέ τούτον μου τον λόγον, παρακαλώ σας θερμώς να μην υποψιάσθε εις εμένα ούτε ανευλάβειαν, ούτε κακοήθειαν. Ο ζήλος της Πατρίδος μας, ο έρωσ της Ελευθερίας και η ελεεινή σημερινή κατάστασις των Ελλήνων τον έγγραψαν δια μέσον μου..."

Ως επίλογο δε της πραγματείας του για το πρώτο αίτιο της παρατεταμένης δουλείας ο συγγραφέας παραθέτει την ακόλουθο παράγραφο:

"Ίδού λοιπόν, ώ Έλληνες, όπου αρκετώς απεδείχθη πόσον το σημερινόν ελληνικόν ιερατεϊόν εμποδίζει και κρύπτει την οδόν της ελευθερώσεως των Ελλήνων και αύτη εστίν η πρώτη και μεγαλύτερα αιτία όπου μέχρι της σήμερον ευρισκόμεθα υπό της οθωμανικής τυραννίας".

Μπορεί όπως είπαμε η άνω διήγησις του συγγραφέα να περιέχει κάποιες υπερβολές που ξεκινάνε από το πάθος του να ξεσηκώσει τους ραγιαδες. Εκείνο όμως που προκύπτει ως αναμφισβήτητο συμπέρασμα από την προσπάθεια που κάνει ο "Ανώνυμος Έλληνας" είναι το γεγονός ότι σε όλους τους φωτισμένους Έλληνες που έζησαν στα χρόνια της Τουρκοκρατίας ήταν εδραία η πεποίθησις ότι (τουλάχιστο) το ανώτερο Ιερατεϊό είχε βολευτεί με την κρατούσα κατάσταση και έκανε ό,τι μπορούσε για να μην αλλάξουν τα πράγματα (άλλωστε μη ξεχνάμε το δόγμα του Χριστιανισμού "πάσα ψυχή εξουσίαις υπερεχούσαις υποτασέσθω..." επιβάλλει υποταγή και συμμόρφωση). Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται και συμπληρώνεται και από όσα έχουν προεκτεθεί αλλά κυρίως από τα "χριστιανικά" γραπτά για τον Κοραή και τον Ρήγα του προηγουμένου κεφαλαίου μαζί με όσα θα λεχθούν στο επόμενο για την "εξόντωση" (έτσι την αποκαλούν ακόμη και σήμερα τα έντυπα των παραθρησκευτικών οργανώσεων) των "κλεφτών" της Πελοποννήσου και ιδίως των Κολοκοτρωναίων...

Ίσως να φαίνεται εμπαθής η επιμονή μας στην περιγραφή της συμπεριφοράς και της συμβολής του Ιερατεϊού στην αποτίναξη του τούρκικου ζυγού. Αν όμως αναλογισθεί κανείς ότι στην επίσημη ιστορία του Ελληνικού Κράτους έχει επιβληθεί το εντελώς αντίθετο της πραγματικότητας ας

ακουσθεί και μια άλλη φωνή ως εκπλήρωση υποχρέωσης για πληροφόρηση των επερχόμενων γενεών. Είναι άδικο να εμφανίζονται στο προσκήνιο ως ελευθερωτές εκείνοι που έπρεπε να ζουν στο σκιάφως της Εθνικής αφάνειας. Να προβάλλουν ως επιτιμητές και κατήγοροι εκείνοι που έπρεπε να βρίσκονται κατάδικοι στα τάρταρα της εθνικής προδοσίας.

“ΕΞΟΝΤΩΣΗ” ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Μετά τα δραματικά γεγονότα της επαναστατικής έκρηξης που έλαβε χώρα στην Πελοπόννησο το έτος 1770 με την άφιξη των ρωσικών δυνάμεων του Ορλώφ, ακολούθησαν οι σφαγές και οι εμπρησμοί των Τουρκαλβανών που λεηλατούσαν τις πόλεις και τα χωριά, της (επαναστατημένης) ορεινής Πελοποννήσου. Στη συνέχεια η Κεντρική Οθωμανική Διοίκηση έστειλε εκεί τον Χασάν Πασά για να "εξοντώσει" και τις τελευταίες κλέφτικες ομάδες των επαναστατημένων ελλήνων, αφού όμως πρώτα εκδιώξει τους Τουρκαλβανούς, που είχαν μετατραπεί σε ληστοσυμμορίτες που καταδυνάστευαν τους πάντες ακόμη και τους φιλήσυχους τούρκους της Πελοποννήσου. Η μετάβαση οργανωμένου τούρκικου τμήματος θεωρήθηκε από τον Σουλτάνο αναγκαία διότι στην Πελοπόννησο δεν υπήρξε ποτέ σώμα αρματολών που χρησίμευε ως αντίβαρο στην κλεφτουριά. Ο Χασάν Πασάς λοιπόν μέχρι τις 19 Ιουλίου 1780 είχε σχεδόν εκμηδενίσει όλες τις κλέφτικες ομάδες, αφού με την τελική μάχη στην Καστανιά της Μάνης κατόρθωσε να πνίξει στο αίμα και τις ομάδες των δύο πιο ατίθασων καπετάνιων της Πελοποννήσου, δηλαδή του Παναγιώτου Βενετσανάκη και του Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνη (πατέρα του Θρυλικού Γέρου του Μωριά). Από αυτούς σώθηκε μικρός μόνο αριθμός από γυναικόπαιδα, μεταξύ των οποίων και ο δεκάχρονος τότε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και τα άλλα του αδέρφια.

Στα χρόνια που ακολούθησαν το κλέφτικο κίνημα γνώρισε μεγάλη ύφεση μέχρι που ενηλικιώθηκαν τα ορφανά των σφαγμένων επαναστατών. Έτσι στο τέλος του δεκάτου ογδόου αιώνα ξαναφούντωσε η κλεφτουριά στον Μωριά και οι Κολοκοτρωναίοι ξαναφάνηκαν στα άγρια βουνά της κεντρικής Πελοποννήσου. Αυτό το πληροφορήθηκε αμέσως το Πατριαρχείο στην Κωνσταντινούπολη που θεώρησε σκόπιμο να στείλει οδηγίες στους τοπικούς κληρικούς και μοναχούς. Χαρακτήρισε λοιπόν τους Κολοκοτρωναίους εχθρούς της νομιμότητας αλλά και της Εκκλησίας και με πρόσχημα την αρπαγή λίγων τροφίμων από κάποιον ιερωμένο αφόρισε οποιονδήποτε είχε σχέση με τους Κολοκοτρωναίους. Από τότε και μετά εθεωρείτο θεάρεστη πράξη (κυρίως για τους φανατικότερους και θρησκόληπτους χωρικούς) η "εξόντωση" των Κολοκοτρωναίων και των συνεργατών τους και ευλογημένη η συνεργασία (και κατάδοσή τους) με τους κατακτητές.

Στις συνθήκες που προαναφέρθηκαν έγιναν σημεία και τέρατα σε βάρος των πιο ασυμβίβαστων ελλήνων της εποχής, για τα οποία κανείς ποτέ από τους υπαίτιους δεν απολογήθηκε. Αξίζει όμως να αναφερθεί εδώ ένα συγκεκριμένο περιστατικό σε βάρος των Κολοκοτρωναίων, για το οποίο υπάρχουν πλήρεις αποδείξεις και απ' όπου ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματα του.

Στις αρχές του έτους 1806 εκτός από τις αυστηρές διαταγές των Τούρκων (που πάντοτε υπήρχαν και ποτέ δεν εφαρμόζονταν) για την υπόθαλψη των Κολοκοτρωναίων έφτασαν στην Πελοπόννησο γραπτές οδηγίες του Πατριαρχείου μαζί με το κείμενο του αφορισμού κατά των Κολοκοτρωναίων με την εντολή να αναγνωσθούν "στεντορεία τη φωνή" σε όλες τις εκκλησίες και τα Μοναστήρια.

Έτσι οι Κολοκοτρωναίοι (με την ονομασία αυτή εννοούσαν και όλους τους συγγενείς και τα λοιπά μέλη των αντάρτικων -κλέφτικων ομάδων τους) εκτός από την καταδίωξη των Τούρκων είχαν να αντιμετωπίσουν και τους ομοεθνείς τους, που είχαν εντολή από τους πνευματικούς τους καθοδηγητές να τους θεωρούν άθεους και εχθρούς της εκκλησίας του "Γένους".

Στο σημείο αυτό ανοίγουμε μία παρένθεση για να θυμίσουμε ανάλογο και αντίστοιχο περιστατικό που συνέβη στην σύγχρονη εποχή σε βάρος του Άρη Βελουχιώτη, ο οποίος όπως είναι γνωστό δεν συμβιβάστηκε με την εντολή της ηγεσίας του Κ.Κ.Ε. να παραδώσει τα όπλα μετά την "συμφωνία της Βάρκιζας". Η εντολή λοιπόν του Κόμματος προς τις οργανώσεις του μετά από αυτό ήταν "ούτε ψωμί ούτε νερό στον δηλωσία Θανάση Κλάρα", ο οποίος μετά από αυτό μαζί με τον υπαρχηγό του αυτοκτόνησαν με μία χειροβομβίδα. Κλείνει η παρένθεση.

Την πρώτη Φεβρουαρίου του 1806 λοιπόν ο αδελφός του Θεόδωρου Γιάννης Κολοκοτρώνης, που ήταν γνωστός με το «παρατσούκλι» *Ζορμπάς*, μαζί με τον ανηψιό τους Γιώργο από τον Αετό της Τριφυλλίας ζήτησαν προσωρινό καταφύγιο στο μοναστήρι των Αιμυαλών που βρίσκεται δύο περίπου χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Δημητσάνας. Ο μοναχός που πρωτοσυνάντησαν τους είπε ότι δεν επιτρέπεται η είσοδος τους στο Μοναστήρι αφού ήσαν "αφορισμένοι". Δέχτηκε όμως να φιλοξενηθούν στον παρακείμενο έξω από το Μοναστήρι ληνό που ήταν γεμάτος εκείνη την στιγμή από κληματόβεργες, θειάφι, γαλαζόπετρα (θειικός χαλκός για ράντισμα) και ακατέργαστο κερί. Τους έδωσε και λίγο ψωμί και τους άφησε να κοιμηθούν με στρώμα τις κληματόβεργες. Τα δύο παληκάρια που είχαν να κοιμηθούν πολλές μέρες παραδόθηκαν σε βαθύ ύπνο για να ξεκουράσουν τα ταλαιπωρημένα από τις κακουχίες σώματα τους. Στο διάστημα αυτό ο καλόγηρος μετά από συνεννόηση με τον ηγούμενο του Μοναστηριού πήγε στην Δημητσάνα και ειδοποίησε όσους από τους προκρίτους ήξερε ότι συνεργάζονταν με τους Τούρκους. Το κακό δεν άργησε καθόλου. Μερικοί σπλισμένοι Δημητσανίτες μαζί με τούρκους τζοχανταραίους πήγαν στον ληνό και τον περικύκλωσαν. Όταν ξύπνησαν οι Κολοκοτρωναίοι βρέθηκαν σε διασταυρωμένα πυρά. Ταυτόχρονα οι πολιορκητές έβαλαν φωτιά στο θειάφι που μαζί με το λειωμένο κερί δημιούργησε κατάσταση ασφυξιογόνων της εποχής. Οι καημένοι οι Κολοκοτρωναίοι επεχείρησαν ηρωική έξοδο, με αποτέλεσμα να βρουν αμέσως τον θάνατο.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης παρακολούθησε τα γεγονότα από την "Κλινίτσα" (μία από τις κορυφές του Μαινάλου) χωρίς να μπορεί να προσφέρει βοήθεια, λόγω απόστασης και μορφολογίας του χώρου. Κατάλαβε όμως ότι η κατάσταση που είχε δημιουργήσει το Πατριαρχείο ήταν τραγική και γι' αυτό αμέσως σχεδόν έφυγε για την Ζάκυνθο όπου τον βρήκαν αργότερα οι Φιλικοί και τον εμπύησαν στα μυστικά της Επανάστασης.

Στο σημείο που τάφηκαν τα δύο ακέφαλα πτώματα των Κολοκοτρωναίων (τα κεφάλια μεταφέρθηκαν στην Τουρκική Διοίκηση για είσπραξη της επικήρυξης) κάποιος άγνωστος πατριώτης φύτεψε δύο κυπαρίσσια για να θυμίζουν την θυσία των ηρώων και το έγκλημα του Πατριαρχείου. Τα κυπαρίσσια αυτά υπάρχουν και σήμερα και από μακριά φαίνονται σαν δύο γιγάντιες σιλουέτες που ορθώνονται προς τον ουρανό ως σύμβολα της αρετής και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας...

Στον "ληνό των Κολοκοτρωναίων" (όπως έχει καθιερωθεί να αποκάλεσαν το κτίσμα) έχει εντοιχισθεί μία ταπεινή πλάκα που αναφέρει το περιστατικό.

Η λαϊκή μούσα, επιβεβαιώνοντας ότι ο ελληνικός πολιτισμός ποτέ δεν έσβησε παρά τις "φιλότιμες" προσπάθειες μερικών, αμέσως μετά από το πιο πάνω περιστατικό συνέθεσε το ακόλουθο δημοτικό τραγούδι:

"Καλόγερος εκλάδευε στις Αιμουαλούς στ' αμπέλι. Βλέπει από περά κι έρχονται το Γιώργο και τον Γιάννη. Για κρύψε μας καλόγερε, κρύψε μας μπουραζέρη, ψωμί κρασί για φέρε μας τ' είμαστε πεινασμένοι. Κοπιάστε απάνω βρε παιδιά να κάμετε λημέρι, που ο τόπος είναι απόμερος κι αλάργ' από την στράτα τήρα καλά καλόγερε, να μη μας μαρτυρήσης..."

Με αφορμή την ιστορία αυτή αξίζει να την συμπληρώσουμε με μια συνέχεια που δείχνει το μεγαλείο της ψυχής των Κολοκοτρωναίων. Μετά την επανάσταση οι Κολοκοτρωναίοι όχι μονό δεν ζήτησαν εκδίκηση από τους καλόγηρους της Μονής των Αιμουαλών, πιστεύοντας ότι οι απλοί ρασοφόροι εκτελούσαν εντολές του Πατριαρχείου, αλλ' αντίθετα η χήρα του δολοφονημένου "Ζορμπά" εδώρησε σεβαστό χρηματικό ποσό στο Μοναστήρι (έχει καταχωριστεί επισήμως η δωρεά της στα βιβλία του έτους 1829) για να γίνεται στην εκκλησία του Μοναστηριού ετήσιο μνημόσυνο του αδικοχαμένου συζύγου της...

Για δέκα με δεκαπέντε χρόνια μετά την δολοφονία των δύο Κολοκοτρωναίων (μέχρι την έναρξη της επανάστασης) το κλέφτικο κίνημα σχεδόν εκμηδενίστηκε στην Πελοπόννησο και αυτό ήταν κατόρθωμα του Ιερατείου, που διεκδικεί δάφνες για την συμπεριφορά του...

Εκείνο τέλος που εντυπωσιάζει οποιονδήποτε ερευνητή των πηγών της εποχής εκείνης, αλλ' ακόμη και των σύγχρονων ιστορικών κειμένων που μιλούν για την δίωξη των κλεφτών είναι το ρήμα που χρησιμοποιούν σχεδόν όλοι και κάνουν λόγο για ΕΞΟΝΤΩΣΗ, που έχει σχέση με την εξουδετέρωση επιβλαβών και επικινδύνων αγριμιών. Είναι φανερό ότι η πλύση εγκεφάλου που έχει κάνει το Ιερατείο σε όλους μας, καταστάλαξε στο υποσυνείδητο των ελλήνων το μίσος και την εχθρότητα που ένοιωθε αυτό για τους ασυμβίβαστους επαναστάτες...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Θα ήταν ασφαλώς άδικο να μην παραδεχτούμε ότι στην Επανάσταση του 1821 δεν συνέβαλε πολλαπλώς και ο Χριστιανικός κλήρος. Πρέπει μάλιστα να τονιστεί ότι ορισμένοι από τους πιο φλογερούς πατριώτες (όπως π.χ. ο Παπαφλέσσας) έγιναν κληρικοί για να μπορέσουν να προσφέρουν περισσότερα στον αγώνα με δεδομένο ότι το ιερατικό σχήμα εξασφάλιζε μία μορφή "ασυλίας". Πρέπει επίσης να ομολογήσουμε ότι υπήρξαν κληρικοί που κάτω από τα ράσα τους έκρυβαν πραγματικούς έλληνες που εκδήλωναν το φρόνημα και τον πατριωτισμό τους αδιαφορώντας για τις συνέπειες της αποκοτιάς τους.

Παρ' όλα αυτά πρέπει να διευκρινιστεί η στάση του επίσημου Ιερατείου στις αρχές του Αγώνα κυρίως για να μη του αποδίδονται δόξες που δεν του ανήκουν και προ παντός για να παύσει να διεκδικεί πρωτοβουλίες, τις οποίες καταπολεμούσε με λύσσα όταν αυτές εκδηλώνονταν. Τα γεγονότα που θα αναφέρουμε παρακάτω θα είχαν ίσως καλυφθεί από τα κοσμογονικά αποτελέσματα που επακολούθησαν (απαγχονισμός του Πατριάρχη, επιτυχία της Επανάστασης κ.λ.π.). Γίνονται όμως αντικείμενο (επι)κριτικής αφού ήσαν το αποκορύφωμα της επί τετρακόσια σχεδόν χρόνια τακτικής και στάσεως του Χριστιανικού Ιερατείου, όπως αυτή περιγράφηκε στα προηγούμενα κεφάλαια. Η στάση λοιπόν του Ιερατείου κατά την στιγμή της έναρξης της Επανάστασης θα αποδείξουμε με την παράθεση των παρακάτω αναμφισβήτητων περιστατικών ότι απέβλεπε στην συνέχιση της υποτέλειας και του εξευτελισμού των ραγιαδών και όχι ελιγμό ή τέχνασμα για την αποτροπή των διωγμών που υποστηρίζουν οι παντός είδους ρασοφόροι και οι συνήγοροι τους.

Τον Φεβρουάριο του 1821 έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη οι πληροφορίες ότι ο Υψηλάντης με τον Σούτσο ξεκίνησαν την Επανάσταση στις παραδουνάβιες περιοχές. Αμέσως κλήθηκε από τον Σουλτάνο ο Πατριάρχης (Γρηγόριος ο Ε΄) ως εγγυητής της νομιμοφροσύνης των ραγιάδων να δώσει εξηγήσεις. Ο Πατριάρχης διαβεβαίωνε σε όλους τους τόνους ότι ο ίδιος ήταν τελείως αμέτοχος των κινήσεων (πράγμα που φυσικά ήταν αλήθεια) και παράλληλα υποσχόταν ότι θα πείσει ολόκληρο το Γένος, που κατ' αυτόν ήταν αμέτοχο, να απόσχει από τις επαναστατικές παραφροσύνες ολίγων τυχοδιωκτών...

Στη συνέχεια έγινε στο Πατριαρχείο ευρύτατη σύσκεψη της Ιεράς Συνόδου που διευρύνθηκε με τους πιο σημαντικούς Φαναριώτες. Στην σύσκεψη αυτή προτάθηκε στον Πατριάρχη από τον συμπατριώτη του επίσκοπο Δέρκων Γρηγόριο, να ζητήσουν όλοι από τον Σουλτάνο την άδεια να μεταβούν στις περιφέρειες τους ή όπου αλλού πίστευαν ότι θα είχαν μεγάλη επιρροή, περιλαμβανομένου και του Πατριάρχη ο οποίος έπρεπε να μεταβεί στην πατρίδα του Πελοπόννησο που ήταν έτοιμη να εκραγεί, με την διαβεβαίωση προς τον Σουλτάνο ότι δήθεν θα κατόρθωναν έτσι να κατευνάσουν για μια ακόμη φορά τα επαναστατημένα πνεύματα. Αντί όμως αυτού (κατά τον εισηγητή) μόλις φτάναν όλοι στις επαρχίες τους έπρεπε να τεθούν επικεφαλής των επαναστατημένων Ελλήνων, ξεσηκώνοντας και όσους ακόμη δίσταζαν. Ο Πατριάρχης όμως και η πλειοψηφία των επισκόπων όχι μόνο καταψήφισε την εισήγηση αυτή, αλλ' αντιθέτως προέκρινε να προχωρήσει η Σύνοδος σε αφορισμό των αρχηγών της επανάστασης και όλων των συνεργατών τους.

Στις 23 Μαρτίου 1821 λοιπόν μέσα στην Μεγάλη εκκλησία, μετά το τέλος της λειτουργίας στην οποία χοροστάτησε ο Πατριάρχης και οι συνοδικοί επίσκοποι, συνυπογράφηκε από όλους (Πατριάρχη και συνοδικούς) επάνω στην Αγία Τράπεζα το κείμενο του Μεγάλου Αφορισμού για τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχαήλ Σούτσο και οποιονδήποτε άλλον Χριστιανό στρεφόταν κατά της Υψηλής Πύλης, η οποία "εν τη μεγαθυμία της" είχε εκδώσει φερμάνι (διάταγμα) αμνηστίας, με τον όρο της κατάθεσης των όπλων και της παράδοσης των κεφαλών των πρωταιτών. Στο κείμενο του αφορισμού περιείχοντο όλες οι στερεότυπες φοβερές κατάρες και αναθέματα κατά των επαναστατών, αλλά και απειλές κατά των ραγιάδων που θα έδειχναν αγνώμονες προς την καλοσύνη (!!!) και τις ευεργεσίες (!!!) που είχαν επιδειχθεί σ' αυτούς από τον Σουλτάνο και τους προκατόχους του... Μη ξεχνάμε ότι ο "αφορισμός" κατά την διάρκεια της τουρκοκρατίας αποτελούσε την "εσχάτη των ποινών" και η σημασία του για την μεγάλη πλειοψηφία του Λαού ήταν καθοριστική.

Για να γίνει εξ άλλου ευρύτερα γνωστός ο άνω αφορισμός συντάχτηκαν πολλαπλά αντίγραφα του και με ειδικούς εξάρχους (δηλαδή ιερωμένους με Πατριαρχική εντολή) προωθήθηκαν σε κάθε γωνιά Ελληνικής Γης, μαζί με αυστηρές εγκυκλίους του Πατριάρχη για υποταγή και νομιμοφροσύνη στους Τούρκους. Ειδικά μάλιστα για την Πελοπόννησο, την Ρούμελη και τα νησιά του Αιγαίου που θεωρούνταν επικίνδυνες περιοχές, την μεταφορά των άνω εγγράφων ανέλαβαν να την πραγματοποιήσουν τρεις επίσκοποι της εμπιστοσύνης του Πατριάρχη, οι οποίοι θα έκαναν επιπροσθέτως και προσωπικά κατευναστικά κηρύγματα σε όλα τα κεφαλοχώρια.

Η άνω έμπρακτη αυτή συμπεριφορά του Πατριαρχείου απέτρεψε προσωρινά την θυελλώδη οργή του Σουλτάνου. Περισσότερο όμως σ' αυτό συνέβαλε και η διαβεβαίωση προς τον Σουλτάνο του Ανωτάτου Θρησκευτικού ηγέτη των Οθωμανών Χατζή Χαλήλ Εφένδη, ο οποίος μετά από προσωπική επαφή που είχε με τον Πατριάρχη και προσωπική έρευνα που διενήργησε είχε πειστεί απολύτως ότι ο Πατριάρχης ήταν αμέτοχος οποιασδήποτε επαναστατικής κίνησης. Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί ότι ο μετριοπαθής αυτός θρησκευτικός ηγέτης αρνήθηκε να εκδώσει το αναγκαίο

από το Κοράνι "Φετφά" που θα νομιμοποιούσε τις σφαγές των ραγιάδων που ετοιμάζε ο Σουλτάνος και την στάση του αυτή την πλήρωσε με εκτέλεση λίγες μέρες αργότερα.

Στην συνέχεια όμως όταν έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη νέες πληροφορίες για γενικό ξεσηκωμό της Πελοποννήσου, για κανονικές μάχες μεταξύ τούρκων και ελλήνων με επικεφαλής (σε ορισμένες περιπτώσεις) διάφορους ιερωμένους, ο Σουλτάνος θεώρησε ότι πίσω από αυτά βρισκόταν ο Πατριάρχης, πολύ περισσότερο επειδή καταγόταν από εκεί. Ο δε συμπατριώτης (είχαν γεννηθεί και οι δύο στην Δημητσάνα) και στενός συνεργάτης του, Παλαιών Πατρών Γερμανός φερόταν να πρωταγωνιστεί στις εκεί επαναστατικές ενέργειες. Έτσι αποφάσισε την καθαίρεση -με ειδικό διάταγμα- του Πατριάρχη και την άμεση εκλογή νέου, επιτάσσοντας προς τούτο την Ιερά Σύνοδο, ενώ αμέσως μετά προχώρησε στον απαγχονισμό του Γρηγορίου του Ε' μπροστά στην κεντρική είσοδο του Πατριαρχείου.

Όπως είδαμε παραπάνω οι αφορισμοί και οι νουθεσίες του Πατριάρχη για υποταγή και νομιμοφροσύνη των ραγιάδων δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν την έκρηξη της επανάστασης, ούτε οι φόρμουλες για αναβολή τελεσφόρησαν. Οι ραγιάδες έσχιζαν και έκαιγαν τα αντίγραφα του αφορισμού της επανάστασης, ενώ πολλοί παπάδες, αρνούνταν να εκτελέσουν την πατριαρχική εντολή για ανάγνωση του αφορισμού και των εγκυκλίων τους στις εκκλησίες. Είναι φανερό ότι είχαν μεσολαβήσει πολλές εσωτερικές διεργασίες, αλλά και πρωτόγνωρα περιστατικά που είχαν αφυπνίσει πολλές υπνωτισμένες ελληνικές συνειδήσεις. Μία από τις κυριότερες αιτίες της αλλαγής αυτής ήταν όπως είναι γνωστό η δράση της Φιλικής Εταιρίας, ειδικά όμως τα γεγονότα της Πελοποννήσου εκβιάστηκαν από την άφιξη ως απεσταλμένου της "Ανωτάτης Αρχής" του Παπαφλέσσα, που έφτασε εκεί τον Δεκέμβριο του 1820.

Για τον άνθρωπο αυτό πρέπει να παραθέσουμε ένα σύντομο βιογραφικό σαν φόρο τιμής αλλά προ παντός για να εξηγηθεί κάπως η αλλαγή που προκάλεσε και το πείσμα που ενέπνευσε στους ραγιάδες της Πελοποννήσου.

Ο Γεώργιος Δίκαιος όπως ήταν το πραγματικό του όνομα γεννήθηκε το έτος 1788 στην Πολιανή της επαρχίας Μεγαλόπολης Αρκαδίας και ήταν το τελευταίο παιδί μιας πολυμελέστατης τυπικής αγροτικής οικογένειας της περιοχής. Σπούδασε και αυτός στη Σχολή της Δημητσάνας και μετά την αποφοίτηση του έγινε μοναχός παίρνοντας το όνομα Γρηγόριος στο Μοναστήρι της Παναγίας της Βαλλαντιδιάς κοντά στην Καλαμάτα. Όπως αναφέρει ο Φωτάκος για τον Παπαφλέσσα είχε χαρακτήρα ατίθασο και γρήγορα εξελίχθηκε σε φλογερό πατριώτη και επαναστάτη που φόρεσε τα ράσα για προκάλυμμα νομιμοφροσύνης και σκοπό ζωής την με κάθε τρόπο, μέσο και τέχνασμα αποτίναξη του τουρκικού ζυγού. Εκτός από την εκρηκτικότητα της συμπεριφοράς του, που μαζί με τον ατίθασο και επαναστατικό χαρακτήρα δημιουργούσαν ένα επικίνδυνο μίγμα, μιλούσε με ευφράδεια, πολύ πειστικότητα και αθεράπευτη αισιοδοξία. Είχε όμως παράλληλα και πολλές ανθρώπινες αδυναμίες και ελαττώματα, πράγμα που δεν σπανίζει στους χαρισματικούς ηγέτες.

Μετά από διάφορες περιπέτειες έφτασε τελικά στην Κωνσταντινούπολη όπου κατόρθωσε να γίνει αρχιμανδρίτης, αυξάνοντας έτσι το κύρος και την επιβολή του. Εκεί τον γνώρισε ο Αναγνωσταράς που στις 21-6-1818 τον εμήσε στην Φιλική Εταιρία. Μετά από δύο χρόνια περίπου απέσπασε την εντολή από την "Ανωτάτη Αρχή" της Φιλικής Εταιρίας να μεταβεί στην Πελοπόννησο με καθήκον την προετοιμασία της Επανάστασης. Τον εφοδίασαν και με το σεβαστό ποσό των 90.000 γροσιών με απόλυτη εξουσία διαχείρισης για τις ανάγκες του Αγώνα και αφού πέρασε

προηγουμένως από το Αϊβαλί όπου φόρτωσε ένα ολόκληρο καράβι με μπαρούτι και μολύβι έφτασε τελικά στην Πελοπόννησο αποφασισμένος για όλα.

Αφού ήλθε σε επαφή με τους φιλικούς της Πελοποννήσου προκάλεσε σύσκεψη των προκρίτων που έλαβε χώρα στο τέλος Γενάρη του 1821 στην Βοστίτσα. Εκεί ο Παπαφλέσσας έδειξε την συστατική επιστολή του ίδιου του Υψηλάντη, που τον χαρακτήριζε ως "άλλος εγώ" και ζητούσε να του δείξουν εμπιστοσύνη. Στη συνέχεια με χειμαρώδη και φορτισμένο από την συγκίνηση λόγο προσπάθησε να πείσει τους συναθροισμένους προεστούς και κληρικούς ότι έφτασε η ώρα της Επανάστασης. Ο Παλαιών Πατρών Γερμανός εκ μέρους όλων των παρισταμένων έθεσε στον Παπαφλέσσα έντεκα ερωτήματα, η θετική απάντηση στα οποία θα εξασφάλιζε την συγκατάθεση τους. Τα ερωτήματα όμως είχαν διατυπωθεί έτσι που ήταν αδύνατη η θετική απάντηση σε όλα.: (α. ήταν ολόκληρο το Έθνος σύμφωνο; β. είχε εξασφαλιστεί η βοήθεια των γειτονικών κρατών και ειδικά της Ρωσίας; γ. υπήρχε το αναγκαίο εκπαιδευμένο στράτευμα; δ. υπήρχαν τα αναγκαία μέσα; κ.λ.π.) Πρόσθεσαν μάλιστα επί πλέον και το ερώτημα (που μάλλον τους απασχολούσε περισσότερο) για το ποίος θ' ανελάμβανε την διακυβέρνηση της Χώρας μετά την ελευθέρωση της από τους Τούρκους. Για το τελευταίο ερώτημα ο Παπαφλέσσας ήταν προετοιμασμένος και τους έδωσε την διπλωματική απάντηση που τους ικανοποιούσε, ότι ήταν αυτονόητο να κυβερνηθεί η ελεύθερη Ελλάδα από αυτούς που είχαν την πείρα και τις γνώσεις. Στα άλλα ερωτήματα προσπάθησε να δώσει τις καλύτερες απαντήσεις, αλλά οι παριστάμενοι δεν είχαν την διάθεση να πειστούν. Έτσι η απόφαση που πάρθηκε στην σύσκεψη της Βοστίτσας ήταν για αναβολή επ' αόριστο της έναρξης της Επανάστασης, αφού η πλειοψηφία έκρινε "τον καιρόν ουκ αρμόδιον". Μάλιστα όπως αναφέρει ο Παλαιών Πατρών Γερμανός στα απομνημονεύματά του "ο απατεών και εξωλέστατος καλόγηρος" κανέναν δεν έπεισε με τα ψεύδη του. Πρέπει μάλιστα να επισημάνουμε στο σημείο αυτό ότι όταν ο Π.Π. Γερμανός έγραφε τα απομνημονεύματά του (πολύ αργότερα δηλαδή) ο Παπαφλέσσας είχε δικαιωθεί από τις εξελίξεις και παράλληλα είχε ενσυνείδητα θυσιάσει την ίδια του την ζωή για την ελευθερία της Ελλάδας. Σκεφτείτε δηλαδή τί άλλο θα έγραφε με την χολή του αν δεν είχαν μεσολαβήσει αυτά.

Ο Παπαφλέσσας λοιπόν μετά την σύσκεψη της Βοστίτσας, στην οποία τον είχαν συνοδεύσει πολλοί ένοπλοι σωματοφύλακες αφού ήταν γνωστός ο κίνδυνος που διέτρεχε από προηγούμενη τακτική των προεστών, αγνόησε την απόφαση που πάρθηκε και συνέχισε να ξεσηκώνει τους ραγιάδες για επανάσταση ακόμη και με "θεμιτά" ψεύδη, με σκοπό να δημιουργήσει τετελεσμένα που θα ανάγκαζαν και τους επαγγελματίες "καθησυχαστές" να βγουν "στο κλαρί" αφού κινδύνευαν πλέον από την εκδικητικότητα των Οθωμανών.

Ενώ γίνονταν αυτά στην Πελοπόννησο, ο Πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη γνωρίζοντας τις συντηρητικές διαθέσεις των προεστών της Πελοποννήσου και ιδίως την προς αυτόν "νομιμοφροσύνη" του Παλαιών Πατρών Γερμανού, που ουσιαστικά λειτουργούσε σαν αντιπρόσωπος του εκεί, πίστεψε ότι θ' αποτρέπονταν οι επαναστατικές κινήσεις (για μια ακόμη φορά) και γι' αυτό δεν προσχώρησε στην εισήγηση του Δέρκων Γρηγορίου που του έλεγε να τεθεί επί κεφαλής των επαναστατημένων ραγιάδων της Πελοποννήσου. Λογάριαζαν όμως όλοι τους "χωρίς τον ξενοδόχο". Οι φλογισμένες καρδιές των ραγιάδων είχαν απηυδήσει από τις νουθεσίες του Ιερατείου και των χορτάτων κοτσαμπάσηδων, γι' αυτό οι λόγοι του Παπαφλέσσα εύρισκαν γόνιμο έδαφος σε κάθε γωνιά ελληνικής Γης. Έτσι σκ λίγο ο Μωρίας ολόκληρος φλεγόταν από φωτιές και πόθο για ελευθερία παρά τις "φιλότιμες" προσπάθειες των "βολεμένων".

Πρέπει όμως να παραδεχτούμε ότι ακόμη και αυτοί που θα ήθελαν να δουν κρεμασμένο τον "απατεώνα" και "εξωλέστατο" διαβολοκαλόγηρο μόλις κατάλαβαν ότι η φωτιά είχε ανάψει για τα καλά, αναγκάστηκαν (χωρίς βέβαια ενθουσιασμό, τουλάχιστο στην αρχή) να τεθούν επί κεφαλής επαναστατημένων τμημάτων και συνέβαλαν οπωσδήποτε και αυτοί στην ολοκλήρωση του "θαύματος". Για σκεφθείτε όμως να είχαν μπει μπροστά όλοι οι Δεσποτάδες με μπροστάρη τον ίδιο τον Πατριάρχη τί θα είχε συμβεί. Έτσι ήθελε τους "πνευματικούς του ηγέτες" ο απλός Λαός και η άδοξη ψυχή του και γι' αυτό έγινε δημοφιλής ο μύθος ("θρύλος" το αποκαλούν εύσχημος οι έλληνες ιστορικοί) για την δήθεν ύψωση της επαναστατικής σημαίας στην Αγία Λαύρα από τον Παλαιών Πατρών Γερμανό, ενώ είναι απολύτως εξακριβωμένο ότι αυτό δεν συνέβη ποτέ (ίδτε ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ Τόμος ΙΒ' σελ. 83). Είναι δε ευεξήγητη η οργή και αγανάκτηση που προκαλεί και μόνος ο χαρακτηρισμός του άνω "γεγονότος" ως θρύλου σε κάθε θρησκόληπτο. Προκαλεί αναστάτωση σε ένοχες συνειδήσεις και αυτό ενοχλεί....

Από όσα προεκτέθηκαν γίνεται σαφές ότι ο ξεσηκωμός του Έθνους μας στον χρόνο τουλάχιστο που έγινε, τον τόπο που ξεκίνησε και την ορμή που απέκτησε έστω στην αρχή οφείλεται στον μόνο ιερωμένο που χρησιμοποίησε το ράσο γιο προκάλυμμα, ενώ κάτω από αυτό αισθανόταν και ήταν μόνο ΕΛΛΗΝΑΣ (ελληνοέλληνας και όχι εβραιοέλληνας που θα 'λεγε και ο Λιαντίνης) και το απέδειξε (συνεχίζοντας την παράδοση του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες) πέφτοντας νεκρός στο Μανιάκι από τα βόλια των Αιγυπτίων μισθοφόρων του Ιμπραήμ, ενώ μπορούσε να σωθεί δια της φυγής όπως έπραξαν και πράττουν σε δύσκολες στιγμές πολλοί άλλοι.

Πρέπει όμως να αναγνωρίσουμε ότι και ο απαγχονισμός του Πατριάρχη (ανεξάρτητα από το γεγονός ότι έτσι πλήρωσε την "εγγύηση" του στον Σουλτάνο για το γεγονός ότι δεν κατάφερε να αποτρέψει την Επανάσταση) συνέβαλε αντικειμενικά και αυτός στην επιτυχία του Αγώνα αφού έτσι ξεσηκώθηκαν ακόμη και εκείνοι που δίσταζαν να πάρουν τα όπλα. Με αυτή δε την εκδοχή το Έθνος του οφείλει τελικώς τιμή και ευγνωμοσύνη, αλλά όχι και να τον λατρεύει σαν άγιο...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ - ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Όταν κάποιος υποστηρίζει μια άποψη λέγει την μισή μόνο αλήθεια (που είναι χειρότερη, ως γνωστό και πιο ύπουλη από το ολοκληρωμένο ψέμα) κρύβοντας ενσυνείδητα την άλλη μισή, τότε σημαίνει ότι έχει πρόθεση εξαπάτησης. Θα καταλάβετε παρακάτω γιατί γίνεται αυτή η εισαγωγή.

Σε μία από τις καθημερινές σχεδόν εμφανίσεις του στα Μ.Μ.Ε. ο νέος προκαθήμενος της Εκκλησίας της Ελλάδας (έτσι αποκαλείται ο αρχηγός του Ελληνικού Ιερατείου) αντικρούοντας τις αιτιάσεις μερικών που υπενθυμίζουν ότι η Εκκλησία ήταν απύσχα (τουλάχιστο) από πρόσφατες τραγωδίες και πολιτικές περιπέτειες του ελληνικού Λαού είπε περίπου τα εξής: Γιατί κύριοι κατηγορείτε την Εκκλησία. Ξεχνάτε ότι στην Αντίσταση κατά των Γερμανών μετείχαν ενεργά δύο μητροπολίτες; Έτσι πίστεψε ότι αποστόμωσε τους επικριτές του.

Ο ισχυρισμός αυτός του Αρχιεπισκόπου είναι βεβαίως ακριβής. Πράγματι στην Εθνική Αντίσταση συμμετείχαν δύο φλογεροί πατριώτες ιεράρχες. Ο Ηλείας Αντώνιος και ο Κοζάνης Ιωακείμ. Και οι δύο αυτοί μητροπολίτες όπως και μερικοί ακόμη απλοί παπάδες βγήκαν κυριολεκτικά στο βουνό πλάι στους Αντάρτες του Άρη Βελουχιώτη και πολέμησαν με κάθε τρόπο τον κατακτητή. Μάλιστα στο Εθνικό Συμβούλιο που έγινε στους Κορυσχάδες ο μεν Αντώνιος είχε εκλεγεί

Εθνοσύμβουλος Ελεύθερης Ελλάδας, ενώ ο Ιωακείμ αντιπρόεδρος της Π.Ε.Ε.Α. Με την ιδιότητα του αυτή ο Ιωακείμ εξεφώνησε λόγο, στον οποίο μεταξύ άλλων είπε τα εξής:

"..Η Ορθόδοξος Ελληνική Εκκλησία από δύο χιλιάδες χρόνια συναγωνίζεται με τον ελληνικό Λαό. Η συνεργασία Κλήρου -Λαού το 1821 συνεχίστηκε και στα κατοπινά χρόνια και όταν τα τρία φασιστικά όρνεα επέπεσαν εναντίον της Χώρας μας πάλι η Εκκλησία ύψωσε την φωνή της και συνήγειρε τα τεκνά της στον αγώνα. Σήμερα πάλι αγωνίζεται στο πλευρό του Λαού που απαίτηση του θα ήταν να μετέχει στον αγώνα ολόκληρος ο Κλήρος. Όπως όμως κάθε οργανισμός έχει και η Εκκλησία τα νεκρά και σάπια μέλη της. Στην πλειονότητα του ο Κλήρος αγωνίζεται μυστικά ή φανερά με το ένδυμα του Αντάρτη ή στην Εθνική Αλληλεγγύη, έχοντας την πεποίθηση ότι το Έθνος μας δεν θα χαθεί..."

...Η αυγή της απολύτρωσης πλησιάζει και η Εκκλησία του Χριστιανισμού εύχεται γρήγορα να ανατείλει ο ήλιος της Δικαιοσύνης, της λευτεριάς και της πανανθρώπινης συνεργασίας".

Μέχρι εδώ είναι η μισή αλήθεια που λέγαμε παραπάνω. Η άλλη μισή όμως έχει ως εξής:

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας από τους Γερμανούς η επίσημη Εκκλησία της Ελλάδας αυτούς τους δύο μητροπολίτες, που έγιναν μπροστάρηδες σε "μια ομάδα από ξιπόλητα παιδιά που τους έλεγαν αλήτες" (όπως λέγει ο Ελύτης στο "Άξιον Εστί") και έσωσαν την τιμή της, αντί να τους απονεμίει παράσημα ανδρείας και λεβεντιάς, με απόφαση της Συνόδου της Ιεραρχίας τους παρέπεμψε σε Συνοδικό Δικαστήριο για την ΑΝΤΕΘΝΙΚΗ δράση τους. Το Συνοδικό δε Δικαστήριο με πρόεδρο τον τότε μητροπολίτη Ιωαννίνων Σπυριδώνα τους κατεδίκασε ομοφώνως σε οριστική έκπτωση ως αναξίους για την κατεχόμενη μητροπολιτική έδρα. Ο Σπυριδών μάλιστα εξαργύρωσε γρήγορα την "παληκαριά" του ως προέδρου του Συνοδικού Δικαστηρίου αφού το 1949 έγινε αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος. Έμεινε μάλιστα ιστορικό το ύψος της κληρονομιάς που απέκτησαν οι κληρονόμοι του το 1956 που "απεδήμησεν εις Κύριον".

Για να μην διαπραχθεί όμως και από εμάς το "έγκλημα" της μισής αλήθειας, πρέπει να μνημονεύσουμε και την υπερήφανη στάση που έδειξε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χρυσανθος όταν μπήκαν οι Γερμανοί κατακτητές στην Αθήνα.

Κατά την είσοδο λοιπόν των Γερμανών στην Αθήνα με πρωτοβουλία του διαβόητου Μεταξικού Υπουργού Μανιαδάκη συστάθηκε επιτροπή για να παραδώσει επισήμως την πόλη στους κατακτητές. Σ' αυτή μετείχαν ο Νομάρχης Αττικοβοιωτίας Πεζόπουλος, ο Δήμαρχος Αθηναίων Αμβρόσιος Πλυτάς και ο Φρούραρχος των Αθηνών στρατηγός Καβράκος. Ο Χρυσανθος όμως αρνήθηκε να συμμετάσχει λέγοντας στον Μανιαδάκη: *"έργον του Επισκόπου είναι όχι να υποδουλώνει, αλλά να ελευθερώνει"*. Στη συνέχεια αρνήθηκε επίσης να ορκίσει την "Κυβέρνηση" του στρατηγού Τσολάκογλου, τον οποίο διόρισαν οι Γερμανοί. Όταν δε τον επισκέφτηκε για τον λόγο αυτό ένας επίτροπος της εκκλησίας της Μεταμόρφωσης της Πλάκας (που τον γνώριζε από πριν και επελέγη γι' αυτό) ονόματι Χατζημιχάλης και ο οποίος μετείχε ως "υπουργός" στην υπό ορκωμοσία "Κυβέρνηση", ο Χρυσανθος του είπε:

"Λυπούμαι πολύ, διότι δια συμβολαίου και εντολή των Γερμανών σχηματίζεται κυβέρνηση και ιδίως διότι μετέχετε κι' εσείς που σας θεωρούσα τίμιον Έλληνα".

Ο Χατζημιχάλης χλώμιασε από θυμό και είπε οργισμένος:

"Και τι θέλετε να κάνουμε. Να αφήσουμε να μας κυβερνήσουν οι γκαουλάιτερ;" και ο Ιεράρχης του απάντησε:

"Ναι. Διότι με τους γκαουλάιτερ οι Γερμανοί θα κάνουν μικρότερο κακό παρ' όσον θα κάνουν δι' υμών, διότι θα φέρετε μόνον τας ευθύνas, χωρίς να ημπορείτε να κάμετε το ελάχιστον καλόν εις τον λαόν".

Τρεις μήνες αργότερα ο Τσολάκογλου εξεθρόνισε τον Χρύσανθο και στην θέση του διόρισε τον (μετέπειτα "Αντιβασιλέα") Δαμασκηνό που είχε σπεύσει να αποστείλει επιστολή συγχαίροντας τον Τσολάκογλου για την... γενναιότητα του να γίνει πρωθυπουργός των Γερμανών...

Για τον σχηματισμό ολοκληρωμένης εικόνας για την συμπεριφορά του ανώτερου Κλήρου στην διάρκεια της Κατοχής πρέπει να πούμε ότι με εξαίρεση τους προαναφερθέντες και μερικές μεμονωμένες πράξεις ελαχίστων άλλων, η πλειοψηφία των Επισκόπων λούφαξε κυριολεκτικά, ενώ μερικοί συνεργάστηκαν κανονικά με τον κατακτητή χωρίς να λογοδοτήσουν ποτέ. Ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε εκείνους για τους οποίους διασώθηκαν έγγραφες οδηγίες τους: Τον Σερρών Κωνσταντίνο που διέταξε τους εφημέριους της περιφέρειάς του να συστήσουν στον Λαό να συμμορφούνται απολύτως με τις διαταγές των Βουλγάρων κατακτητών παρέχοντας σ' αυτούς "πάσαν ευκολίαν και περιποίηση". Τον Φθιώτιδος Αμβρόσιο που στις 18.2.1942 προέτρεπε τους κληρικούς της περιφέρειάς του να συστήσουν στους Έλληνες να παραδώσουν τα όπλα στους Ιταλούς, με αντάλλαγμα λίγα τρόφιμα για τους εφημέριους. Τον Αιτωλοακαρνανίας Ιερόθεο που παρέστη και ευλόγησε τελετή των γερμανικών στρατευμάτων σε Κεντρική Πλατεία του Αγρινίου προσευχόμενος "να είναι πάντα νικηφόρα". Τον Φλωρίνης Βασίλειο που παρίστατο σε όλες τις επίσημες εκδηλώσεις των Γερμανών κ.λ.π. κ.λ.π.

Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι της Κατοχής είχε προηγηθεί στην Ελλάδα το φασιστικό καθεστώς του Μεταξά, που είχε επιβάλει με πραξικόπημα ο βασιλιάς Γεώργιος. Το καθεστώς δε αυτό που εισήγαγε το γνωστό σύνθημα - δόγμα "Θρησκεία - Πατρίς - Οικογένεια" (το οποίο στην Χούντα του 1967 μεταλλάχθηκε στο "Ελλάς - Ελλήνων - Χριστιανών") είχε φροντίσει να ενισχύσει την πιο αντιδραστική πλευρά των ιεραρχών και επομένως πρέπει να παραδεχτούμε ότι "πάλι καλά" που υπήρξαν και οι άνω φωτεινές εξαιρέσεις, στις οποίες σήμερα το Ιερατείο καταφεύγει αναζητώντας άλλοθι και δικαιολογίες. Οι εξαιρέσεις όμως απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα...

ΕΜΦΥΛΙΟΣ - ΧΟΥΝΤΑ

Εκτός από την περίοδο της Γερμανικής Κατοχής και της Εθνικής Αντίστασης δύο ακόμη εποχές της πρόσφατης ελληνικής ιστορίας αξίζει τον κόπο να αναφερθούν σε συνάρτηση με την στάση της Εκκλησίας και την γενική κατά τις εποχές αυτές συμπεριφορά των ιερωμένων. Είναι ο Εμφύλιος Πόλεμος των ετών 1946-1949 και η στρατιωτική Δικτατορία των ετών 1967-1974 που μας επέβαλε η υπερατλαντική "Σύμμαχος" και "Προστάτις" μας.

Όπως είναι γνωστό ο Εμφύλιος Πόλεμος ξεκίνησε όταν οι πρώην συνεργάτες των Γερμανών (ταγματασφαλίτες, Χίτες κ.λ.π.) με την ανοχή του επίσημου Κράτους και των Άγγλων προστατών τους, άρχισαν τις διώξεις και τους κατατρεγμούς εναντίον εκείνων που είχαν πολεμήσει τους κατακτητές, αφού πρώτα είχαν πετύχει να τους αφοπλίσουν με την λεγόμενη "συμφωνία της Βάρκιζας". Έτσι, *"χρόνους πολλούς μετά την αμαρτία, που την είπαν αρετή μέσα στις εκκλησίες και την ευλόγησαν"* όπως διασαλπίζει εξιστορώντας τα γεγονότα ο Μεγάλος Ελύτης στο αριστούργημα του "Άξιον Εστί", τα βουνά της Ελλάδας άρχισαν να φιλοξενούν και πάλι εκείνους που είχαν ρεζιλέψει σιδερόφρακτες στρατιές από γερμανικά κτήνη.

Ο αγώνας όμως ήταν άνισος, πολύ περισσότερο αφού στους "προστάτες" Άγγλους προστέθηκαν και οι ΗΠΑ, που στην χώρα μας έκαναν το ντεπούτο τους ως προστάτες δείχνοντας σε πρώτη έκδοση το απεχθές πρόσωπο με το οποίο αργότερα εμφανίστηκαν σε πολλές άλλες χώρες (Κορέα, Βιετνάμ, Ινδονησία, Νότιο Αμερική, Μέση Ανατολή και τώρα Γιουγκοσλαβία).

Η Εκκλησία φυσικά βρέθηκε αυτομάτως στο πλευρό των ισχυρών. Οι Δεσποτάδες αμέσως έφυγαν από τα μέρη που κατείχοντο από τους αντάρτες, ενώ έκαναν πως δεν έβλεπαν τις λεηλασίες, τα βασανιστήρια και τους φόνους αθώων πολιτών που έκαναν οι "εθνικόφρονες" παρακρατικοί. Οι παπάδες είχαν εντολή να μην κάνουν κηδείες ούτε να θάβουν σε νεκροταφεία τα ακέφαλα πτώματα (τα κεφάλια οι παρακρατικοί τα προσκόμιζαν στις "Αρχές" για να εισπράξουν "επικηρύξεις" ανταρτών ή άλλων πολιτών, για τους οποίους υπήρχαν υπόνοιες συνεργασίας με τους "συμμορίτες"). Αν κάποιος ευσεβής τολμούσε να τοποθετήσει κάποιο σημάδι, π.χ. έναν πέτρινο ή ξύλινο σταυρό, πάνω στους ομαδικούς τάφους των "συμμοριτών" προκαλούσε τους κεραυνούς των ιερωμένων για "βεβήλωση των ιερών και οσίων".

Σε κάθε ένα από τα δεκάδες στρατόπεδα συγκέντρωσης "υπηρετούσε" απαραίτητως και τουλάχιστον ένας "στρατιωτικός" ιερέας - ιεροκήρυκας, ο οποίος φυσικά καθόλου δεν ενδιαφερόταν για την τύχη και την διαβίωση των κρατουμένων. Περιοριζόταν μόνο σε κηρύγματα και νουθεσίες για την αξία της "εθνικοφροσύνης" και ύμνους για το "θεάρεστο" έργο των ταγματασφαλιτών - παρακρατικών μαζί με ευχαριστίες στους Αγγλοαμερικάνους "σωτήρες" μας.

Σε κάθε μία από τις φυλακές που ήταν γεμάτες (κυρίως) από "συμμορίτες" (αφού οι κανονικοί τρόφιμοι κοσμούσαν τις ομάδες των παρακρατικών) επίσης "υπηρετούσε" από ένας ιερέας - ιεροκήρυκας. Οι ιερείς αυτοί απαιτούσαν από τους κρατουμένους ως πρώτο και καθοριστικό δείγμα ειλικρινούς μεταμέλειας να εξομολογηθούν. Φυσικά η εξομολόγηση αυτή -για όσους δέχονταν- γίνονταν με "απ' ευθείας σύνδεση" προς το διαβόητο γραφείο πληροφοριών Α2. Άλλο "θεάρεστο" έργο των παπάδων των φυλακών ήταν η προσφορά της "θείας μετάληψης" στους μελλοθάνατους την νύκτα που προηγείτο της εκτέλεσης. Είναι βέβαια αυτονόητο ότι οι πλείστοι από αυτούς που έφταναν στο εκτελεστικό απόσπασμα σπανίως δέχονταν αυτόν τον εξευτελισμό. Οι παπάδες όμως διέδιδαν εκ των υστέρων ότι ο εκτελεσμένος είχε "μεταλάβει των αχράντων μυστηρίων"...

Επίσης ο ιερέας των φυλακών συνόδευε τον μελλοθάνατο και στον τόπο της εκτέλεσης ως υποκριτικό δείγμα συμπαράστασης προς το "απολωλώς πρόβατο"...

Για τον ρόλο της Εκκλησίας στη Μακρόνησο αρκεί να μεταφέρουμε εδώ ένα απόσπασμα απ' αυτά που γράφει ο Πάνος Τερζόπουλος: *«Σκοτώστε την συνείδηση ήταν η προσταγή της διοίκησης στον βασανιστή... Ο παπα-Στυλιανός Κορνάρος, ταπεινός απόστολος του θεού μέσα στην κόλαση μας, καλοζωισμένος, ταβραντισμένος, στολισμένος με τα χρυσοποίκιλτα ράσα και τα άμφια του, κόκορας σωστός μέσα στ' απέραντο κοπάδι, πάσχιζε με το θείο λόγο μπήγοντας τα νύχια τον στις σάρκες μας να βουτήξει τη ψυχή μας. «Τέκνο μου, με το βασανισμό φτάνει ο άνθρωπος στον εξαγνισμό. Οι άνθρωποι που σας παιδεύουν είναι το χέρι τον θεού, είναι η αγάπη του που θέλει να σε σώσει από την αμαρτωλή σας συνείδηση»... Ασε με την εξομολόγηση, όσοι είχαν κάνει κάτι ή είχαν σκοτώσει κάποιον σε μάχη και έκαναν το λάθος να εξομολογηθούν εξασφάλιζαν την κατάδοση τους στο Α2 και την διαμόρφωση της σχετικής κατηγορίας για τα περαιτέρω. Έτσι η άφεση αμαρτιών πήγαινε περίπατο...»*. Το καταπληκτικότερο όμως είναι ότι ο παπα-Στυλιανός είναι ο μετέπειτα

διαβόητος μητροπολίτης Πρεβέζης με τα πασίγνωστα σκάνδαλα που τροφοδότησαν θεατρικές επιθεωρήσεις για πολλά χρόνια...

Στην κατάρτιση εξ άλλου, εμπλουτισμό και συμπλήρωση των περιβόητων "φακέλων" που διατηρούσε η Αστυνομία σε βάρος όλων εκείνων που δεν είχαν "προσκυνήσει" (και σ' αυτούς φυσικά δεν περιλαμβάνονταν μόνο κομμουνιστές) οι τοπικοί παπάδες είχαν προσφέρει τις περισσότερες και εγκυρότερες πληροφορίες, από τις εξομολογήσεις. Στο θέμα όμως αυτό πρέπει να παραδεχτούμε ότι υπήρξαν και αρκετές τιμητικές εξαιρέσεις από ταπεινούς παπάδες σε μικρά κυρίως χωριά της Ελλάδας, οι οποίες απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα.

Τέλος πρέπει να μην παραλείψουμε να αναφέρουμε και το γεγονός ότι όσοι από τους ιερείς είχαν προσφέρει "υπηρεσίες" σαν τις προαναφερθείσες, καθώς και όσοι αργότερα "υπηρέτησαν" στα Κολαστήρια της Μακρονήσου, της Πούρας κ,λ.π. "προήχθησαν" σε Δεσποτάδες (η "αντικομμουνιστική" δράση πάντοτε εθεωρείτο προσόν), εκτός βέβαια από εκείνους που δεν είχαν τις τυπικές προϋποθέσεις (π.χ. όσοι ήσαν έγγαμοι). Έτσι καθ' όλη την μετεμφυλιακή περίοδο η πλειοψηφία των Ιεραρχών απετελείτο από "κομμουνιστοφάγους", δηλαδή από ψυχικούς (τουλάχιστο) συνεργούς των βασανιστών. Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό που συνέβη με έναν από αυτούς τους Δεσποτάδες αξίζει να το υπενθυμίσουμε στους νεώτερους κυρίως αναγνώστες: Ήταν Δεκαπενταύγουστος του έτους 1951 και είχε μεταβεί στην Τήνο για τον καθιερωμένο εορτασμό ο τότε Πρωθυπουργός Ν. Πλαστήρας. Εκεί λοιπόν ο Πρωθυπουργός μιλώντας σε κάποια συγκέντρωση εξήγγειλε τα λεγόμενα "μέτρα επεικειάς", την αμνήστευση δηλαδή ορισμένων ελαφρότερων αδικημάτων καθώς και εγκλημάτων διαπραχθέντων δια του τύπου. Την στιγμή εκείνη ο παριστάμενος τοπικός Μητροπολίτης Φιλάρετος σηκώθηκε όρθιος και κατακόκκινος από θυμό είπε με ιταμό ύφος στον Πλαστήρα: *"Η Πατρίδα είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί το παράδειγμα της Εκκλησίας και να παρέχει απλόχερα την συγγνώμη της, αλλά μόνον στους ειλικρινώς μετανοώντας. Οι κομμουνισταί όμως παραμένουν πάντοτε αμετανόητοι και επομένως η προς αυτούς επιείκεια είναι έγκλημα κατά της θρησκείας και της Πατρίδος"...*

Για την περίοδο της Χούντας δεν χρειάζεται να γραφτούν πολλά, αφού τα περισσότερα είναι πασίγνωστα, τουλάχιστο για όσους θέλουν να τα θυμούνται. Απλώς για τους νεώτερους είναι σκόπιμο να επισημάνουμε μερικά ενδεικτικά περιστατικά που σκιαγραφούν την στάση της Εκκλησίας απέναντι σε μία δράκα γελοίων υποκειμένων που προσέβαλαν και μόνο με την παρουσία τους τον πολιτισμό μας.

Όπως είναι γνωστό από τα "επίκαιρα" της εποχής που συχνά προβάλλονται στην τηλεόραση επ' ευκαιρία των σχετικών επετείων, εκείνος ο κλόουν Παττακός που παρίστανε τον "αντιπρόεδρο της Εθνικής Κυβερνήσεως" καθ' όλη την επταετία δεν έπαψε να περιέρχεται τις πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας και κρατώντας ένα μυστρί στο χέρι "εγκαινιάζε" συνεχώς διάφορα "έργα". Σε όλες αυτές τις εκδηλώσεις και τα πανηγύρια πρώτοι και καλύτεροι (με αγιαστούρες και ωσανά) εμφανίζονταν οι τοπικοί ιερωμένοι, εκδηλώνοντας τον ενθουσιασμό τους με το να ψέλνουν στεντορεία τη φωνή το "ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι, Κυρίου"...

Ενώ βασανίζονταν κατά χιλιάδες οι πατριώτες στα μπουντρούμια της Ασφάλειας ή της διαβόητης ΕΣΑ του Ιωαννίδη και των ψυχανώμαλων συνεργατών του (με εξαίρεση τον Παπα-Πυρουνάκη που υπέστη τον απηνή διωγμό του Ιερατείου) δεν ακούστηκε ούτε μια φωνή διαμαρτυρίας από οποιονδήποτε ιερωμένο. Θα μου πείτε βέβαια εδώ κοτζάμ Ακαδημαϊκοί άκουγαν με κατανυκτική ευλάβεια τους ασυνάρτητους λόγους του ημιπαράφρονα Παπαδόπουλου όταν τους

"μιλούσε" μέσα στο Ανώτατο Πνευματικό Ίδρυμα της χώρας μας και περιμένεις από τους παπάδες αντίσταση και αξιοπρέπεια, ή άρνηση τους να κάνουν κηρύγματα από τον άμβωνα για το "ΝΑΙ" στα δύο "δημοψηφίσματα" που έγιναν από τους δικτάτορες.

Εκείνο μάλιστα που κάνει εντύπωση για την περίοδο της Χούντας σε σχέση με την στάση της Εκκλησίας είναι το γεγονός ότι για τον Εμφύλιο έχει ίσως κάποια δικαιολογία αφού τα θύματα ήσαν κομμουνιστές που εξ ορισμού είναι άθρησκοι και άθεοι. Στην περίοδο όμως της Δικτατορίας φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδιώχτηκαν κ.λ.π. και άνθρωποι που δεν ήσαν κομμουνιστές. Το Ιερατείο όμως αδιαφόρησε επιδεικτικά και γι' αυτούς.

Η Εκκλησία τέλος ήταν απολύτως απύσχα και στην κορυφαία στιγμή της αντιδικτατορικής δράσης που ήσαν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Ενώ ακούγονταν σπαρακτικές οι φωνές των φοιτητών και οι εκκλήσεις τους για συμπαρατάση συνήγειραν κάθε ελληνική ψυχή δεν έκανε την εμφάνιση του ούτε ΕΝΑΣ (έστω για δείγμα) ιερωμένος. Δεν συγκινήθηκε κανένας από τους λαλίστατους Δεσποτάδες. Γι' αυτό άλλωστε και ποτέ δεν τόλμησε το Ιερατείο να στείλει ένα στεφάνι έστω στην επέτειο των γεγονότων. Κάνουν ό,τι μπορούν για να λησμονηθεί η τόσο κραυγαλέα σιωπή τους....

Γενικά πρέπει να λεχθεί ότι όπως και στην δικτατορία του Μεταξά («Θρησκεία - Πατρίς - Οικογένεια») έτσι και σ' όλη την επταετή τυραννία των συνταγματαρχών τόσο η επίσημη Εκκλησία όσο και οι ποικιλώνυμες παραθρησκευτικές οργανώσεις είχαν ανοίξει διάπλατα την αγκαλιά τους για να δεχθούν και να τιμήσουν τους "ήρωες έλληνες αξιωματικούς" που είχαν "σώσει" την Ελλάδα από το "μιάσμα" του Κομμουνισμού και όλοι μαζί είχαν επιβάλει το σύνθημα: "Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών". Μόνο που όπου το εύρισκαν γραμμένο οι απλοί πολίτες το ολοκλήρωναν με την φράση "καθολικώς διαμαρτυρομένων". Στην διάρκεια της δικτατορίας όπως είναι γνωστό ένας τρόπος συγκεκαλυμένου, αλλά καταλυτικού σχολιασμού των γεγονότων ήταν και η κυκλοφορία εκατοντάδων "ανεκδότων". Ένα τέτοιο ανέκδοτο που "σχολιάζει" τις σχέσεις των γελοίων πρωταγωνιστών της Χούντας με την Εκκλησία είναι το ακόλουθο (για όσους βέβαια δεν το θυμούνται): Κάθε πρωί πριν πάει στο Υπουργείο του ο Πατακός περνούσε από την εκκλησία της ενορίας του. Έμπαινε μέσα άναβε ένα κερί και κατευθυνόταν μπροστά στον εσταυρωμένο για να προσευχηθεί, ευχαριστώντας τον θεό που τον "αξίωσε" να σώσει την Ελλάδα από τον Κομμουνισμό. Κάθε φορά όμως άκουγε μια υπερκόσμια φωνή να του λέγει: "Πατακέ, είσαι τυχερός". Αυτό συνεχιζόταν, χωρίς να μπορεί να βρει την εξήγηση ο Πατακός και πάντοτε έφευγε τρομαγμένος. Κάποια μέρα όμως σήκωσε ψηλά το κεφάλι του και τότε είδε τα χείλη του σταυρωμένου Ιησού να επαναλαμβάνουν: "Πατακέ, είσαι τυχερός". Ρώτησε λοιπόν δειλά ο Πατακός. «Γιατί Χριστέ μου είμαι τυχερός;» και ο Χριστός του απάντησε: «Διότι βρε κάθαρμα είναι καρφωμένα τα πόδια μου στο σταυρό. Αλλιώς θα έτρωγες κλωτσιά που θα ήταν όλη δική σου...»

Βέβαια μετά την πτώση της δικτατορίας έκαναν την εμφάνιση τους και "αντιστασιακοί" ιερωμένοι. Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν διωχθεί για εγκλήματα του κοινού ποινικού Δικαίου. Τα βάφτισαν όμως αντιστασιακές πράξεις και έτσι προσαρμόστηκαν στο κλίμα της εποχής που μετέβαλε σε ήρωες τους απόντες, σε ασυμβίβαστους επαναστάτες τους προσκυνημένους και σε Ροβεσπιέρους εκείνους που είχαν συνεργαστεί με τους δικτάτορες.....

ΔΙΑΠΛΟΚΗ ΕΞΟΥΣΙΩΝ ΚΡΑΤΟΥΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Θεμελιώδη αρχή της Δημοκρατίας όπως την δίδαξε στην Ανθρωπότητα η Αρχαία Ελλάδα αποτελεί η απόλυτη ελευθερία του ανθρώπου στην επιλογή της θρησκείας του (ή της μη θρησκείας), δηλαδή η πλήρης ανεξιθρησκεία. Επειδή μάλιστα η θρησκεία συνδέεται με την δογματική πίστη (δηλαδή πεποιθήσεις, συμπεράσματα και δοξασίες χωρίς αποδείξεις) γι' αυτό και το θέμα των θρησκευτικών δοξασιών αποτελεί για τον καθένα μας αυστηρώς ιδιωτική του υπόθεση.

Με βάση τις αντιλήψεις αυτές που τουλάχιστο σήμερα δεν επιδέχονται οποιανδήποτε αμφισβήτηση θα περίμενε κανείς ότι ένα σύγχρονο κράτος θα είχε απαλλαγεί, όπως και οι πολίτες του, από την ασφυκτική επιτήρηση - κηδεμόνευση της Εκκλησίας. Πρέπει μάλιστα να επισημανθεί ότι ο θεσμός της επιτήρησης - κηδεμόνευσης στο μεν Ποινικό Δίκαιο συναντάται ως ποινή για ορισμένους (κυρίως ανήλικους) εγκληματίες, ενώ το Αστικό Δίκαιο παρουσιάζεται στις περιπτώσεις που κάποιος είναι άσωτος, ανήλικος ή στερείται της χρήσεως της λογικής. Είναι επομένως εξ ορισμού αποκρουστέα οποιαδήποτε έννοια επιτήρησης ή κηδεμόνευσης ελευθέρων ανθρώπων και μάλιστα από έναν οργανισμό με ιστορία και παρελθόν όπως περιγράφηκε στα προηγούμενα κεφάλαια και από ανθρώπους σαν τους ιερωμένους, που έχουν εξασφαλίσει το απυρόβλητο δίνοντας λογαριασμό και εξηγήσεις για τα κρίματά τους μόνο στον "επουράνιο Πατέρα"...

Για να αποδείξουμε λοιπόν πόσο έντονη είναι η επέμβαση της Εκκλησίας (η εκκλησιαστική επιτήρηση - κηδεμόνευση) στην ζωή όλων μας, χωρίς βασικά την θέληση μας ή και ανεξάρτητα από αυτήν θα παραθέσουμε (ενδεικτικά) ορισμένες εκδηλώσεις του καθημερινού μας βίου:

1. Αμέσως μετά την γέννηση μας παρουσιάζεται η Εκκλησία με το "μυστήριο" της βάπτισης και χωρίς να μας ερωτήσει κανένας μας καθιστούν "Χριστιανούς ορθόδοξους", χαρακτηρισμός που μας συνοδεύει σε όλη μας την ζωή (γραμμένη μάλιστα και στα στοιχεία της ταυτότητας μας). Με την βάπτιση συνδέεται και το ζήτημα της ονοματοδοσίας του ατόμου. Ο ιερέας που κάνει την βάπτιση χορηγεί στους γονείς του "νεοφώτιστου" σχετική βεβαίωση και μ' αυτήν συμπληρώνεται η ληξιαρχική πράξη γέννησης. Πρέπει μάλιστα να υπενθυμίσουμε ότι ο ιερέας κατά την ονοματοδοσία ελέγχει την κατάσταση, ώστε να μην δίνονται "μη χριστιανικά" ονόματα στα ελληνόπουλα, αν και στο σημείο αυτό έχει κάπως χαλαρώσει το πράγμα, συγκρινόμενο με παλαιότερες εποχές που εφαρμοζόταν το αυστηρό καθεστώς που περιγράφηκε σε άλλα κεφάλαια. Διευκρινίζουμε επίσης ότι κατά το ισχύον Δίκαιο ο προσδιορισμός του ονόματος ανήκει στην αποκλειστική εξουσία των γονέων και δεν συνδέεται καθόλου με την βάπτιση. Παρ' όλα όμως αυτά έχει φροντίσει το Ιερατείο με τους στενούς συνεργάτες που διαθέτει μέσω των παραθρησκευτικών οργανώσεων σε όλους τους τομείς της κρατικής μηχανής να μην είναι γνωστό στους πολίτες ότι κατά τον νόμο η βάπτιση είναι άσχετη και ανεξάρτητη με την ονοματοδοσία που λαμβάνει χώρα με απλή δήλωση των γονέων στο Ληξιαρχείο. Έτσι ο λαός ταυτίζει απολύτως την βάπτιση με τον προσδιορισμό του κυρίου ονόματος, πράγμα που νομικά δεν είναι σωστό.

2. Από την στιγμή που το ελληνόπουλο πάει στο σχολείο αρχίζει να διδάσκεται το μάθημα των θρησκευτικών. Στην πραγματικότητα δηλαδή αρχίζει να διδάσκεται την εβραϊκή μυθολογία, στην οποία μάλιστα υποβόσκουν μηνύματα μίσους, άρνησης της ζωής, υποταγής στις "υπερέχουσες" εξουσίες κ.λ.π. Το μάθημα αυτό συνεχίζεται σε όλες τις τάξεις της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Πρέπει μάλιστα να επισημάνουμε ότι η Πολιτεία με δαπάνες και φροντίδες της (δηλαδή με τους φόρους που πληρώνουμε όλοι μας) σπουδάζει, μισθοδοτεί, κλπ. χιλιάδες θεολόγους καθηγητές για να εκπαιδεύουν τα ελληνόπουλα σε μια εξαλλαγμένη νεοπλασία

του εβραϊσμού που κατά την άποψη μας ταυτίζεται με αναμφισβήτητο εχθρό και πολέμιο του γνήσιου ελληνικού πολιτισμού.

Σαν να μην έφταναν αυτά η "εκπαίδευση" των ελληνοπαίδων συμπληρώνεται με τα διαβόητα "κατηχητικά", τους υποχρεωτικούς εκκλησιασμούς, αγιασμούς, πρωινές προσευχές κ.λ.π.

Αλήθεια για σκεφτείτε αντί για όλα αυτά στα σχολεία να διορίζονταν στη θέση των θεολόγων π.χ. Δικηγόροι και αντί για τα "θαύματα" του Μωϋσή να δίδασκαν τα ελληνόπουλα πώς να γράφουν μόνα τους μία αίτηση, μία μήνυση, ένα μισθωτήριο, μία αναφορά, ένα εταιρικό κ.λ.π. ή να τα μάθαιναν λίγα νομικά, για να γνωρίζουν στοιχειωδώς έστω τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις τους ως ελεύθεροι ΠΟΛΙΤΕΣ.

3. Μέχρι πριν από λίγα χρόνια ο γάμος δύο ελλήνων πολιτών ήταν ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΣ για την Πολιτεία αν δεν είχε γίνει "με παπά και με κουμπάρο" (άνευ ιερολογίας έλεγε ο Αστικός Κώδικας). Για να καταλάβετε τί σημασία έχει αυτό αρκεί να πούμε ότι τα παιδιά που γεννιόντουσαν από έναν τέτοιο γάμο ήσαν εξώγαμα, οι δε σύζυγοι δεν είχαν κληρονομικό δικαίωμα αμοιβαίως. Ευτυχώς αυτό το στίγμα του πολιτισμού μας έπαυσε να υπάρχει μετά το έτος 1983, με την καθιέρωση του πολιτικού γάμου. Η προσπάθεια όμως που έγινε από την Πολιτεία στο θέμα αυτό έμεινε στη μέση μετά από λυσσώδη αντίδραση της Εκκλησίας. Συγκεκριμένα συνέβησαν τα εξής: Η συντακτική Επιτροπή του σχετικού νόμου είχε εισηγηθεί στην Κυβέρνηση να ισχύσει και στην Ελλάδα αυτό που ισχύει σε όλα τα πολιτισμένα Κράτη του Κόσμου. Δηλαδή να είναι υποχρεωτικός ο πολιτικός γάμος και προαιρετικός ο θρησκευτικός. Με την επέμβαση όμως της Εκκλησίας η Πολιτεία υπεχώρησε (όπως έκανε και σε πολλά άλλα ζητήματα) και έτσι ο Νόμος θεωρεί και τα δύο είδη γάμων ισότιμα και έγκυρα. Αν το πράγμα σταματούσε εδώ ίσως το κακό να ήταν μικρό. Η Εκκλησία όμως μετά την εφαρμογή του Νόμου άρχισε να εκβιάζει με πολλούς τρόπους τους Έλληνες πολίτες και έτσι κατόρθωσε να εξουδετερώσει την πρόοδο που επιτεύχθηκε. Αποτέλεσμα, πάνω από το 90% των τελουμένων γάμων να είναι θρησκευτικοί (με αντίστοιχα έσοδα των ναών, παπάδων κ.λ.π.) και το χειρότερο, να εμφανίζουν τους Έλληνες στην συντριπτική τους πλειοψηφία ως αντίθετους στην πρόοδο και τον εκσυγχρονισμό των θεσμών...

Ο εκβιασμός των μελλονύμφων από την Εκκλησία για τον οποίο μιλήσαμε γίνεται ως εξής:

Η Ιερά Σύνοδος αποφάνθηκε ότι όποιος κάνει πολιτικό μόνο γάμο σημαίνει ότι αρνείται ένα από τα "υποχρεωτικά" μυστήρια της Χριστιανικής θρησκείας. Επομένως ο άνθρωπος αυτός έχει απαρνηθεί την Χριστιανική θρησκεία και είναι απόβλητος από το σώμα της Εκκλησίας εάν δεν μετανοήσει ειλικρινά. Μετά από αυτά οι ιερείς θεωρώντας τους τελέσαντες πολιτικό γάμο ως μη Χριστιανούς, αρνούνται να τους επιτρέψουν να γίνουν ανάδοχοι σε βαπτίσεις και προ παντός να επιτρέψουν την ταφή τους σε περίπτωση θανάτου. Βέβαια για όλα αυτά δεν ευθύνονται οι παπάδες (αυτοί υπερασπίζονται τις εισπράξεις των ναών τους). Η Πολιτεία ευθύνεται που υπεχώρησε στους εκβιασμούς του Ιερατείου.

4. Κατά την ελληνική νομοθεσία ο μόνος τρόπος "ανάπαυσης" του σώματος μας μετά τον θάνατο είναι η ταφή του μέσα σε επίσημο νεκροταφείο. Απαγορεύεται και μάλιστα κατά τρόπο απόλυτο οποιαδήποτε άλλη διέξοδος. Εξαίρεση βέβαια αποτέλεσε η ταφή του Κ. Καραμανλή, για την οποία είχε φροντίσει με φωτογραφική διάταξη όταν ήταν πρωθυπουργός, ενώ για όλους εμάς τους λοιπούς πληβείους δεν ενδιαφέρθηκε για να μην κακοκαρδίσει τους φίλους του Δεσποτάδες.

Η μεθόδευση αυτή οδηγεί σε φοβερό αδιέξοδο οποιονδήποτε θελήσει να δηλώσει ότι είναι άθεος ή άθρησκος. Έτσι η Εκκλησία (όπως και σε πολλά άλλα ζητήματα) προσπαθεί να μας έχει

όλους στο "μαντρί" με εκβιασμούς, απειλές και αδιέξοδα. Αυτός είναι και ο λόγος που αντιδρά σε κάθε προσπάθεια για καθιέρωση (και) της αποτέφρωσης των νεκρών. Είπαμε όμως ότι την ευθύνη έχει η Πολιτεία και τα κόμματα που νέμονται την εξουσία που δεν τολμούν το παραμικρό βήμα προόδου και εκσυγχρονισμού, φοβούμενα την εχθρότητα των οργανωμένων μελών των παραθρησκευτικών οργανώσεων.

5. Για τις πιο πάνω θεάρεστες υπηρεσίες των ιερωμένων η Πολιτεία έχει φροντίσει να τους μισθοδοτεί ως κανονικούς δημοσίους υπαλλήλους, με δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, με άδειες και επιδόματα αδειών διαθέτοντας από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή από τους φόρους που πληρώνουμε όλοι μας, πολλές εκατοντάδες δισεκατομμύρια δραχμές. Το εξοργιστικό μάλιστα είναι ότι το Ιερατείο διεκδίκησε και ήδη άρχισε να εισπράττει και το λεγόμενο "πριμ παραγωγικότητας" που εισπράττουν άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι και για όλους τους ιερωμένους με το επιχείρημα ότι και αυτοί συμβάλλουν πολλαπλώς στην παραγωγικότητα της Κρατικής μηχανής.

Εκτός όμως από την μισθοδοσία που γίνεται από τον Κρατικό Κορβανά όλοι οι ιερωμένοι (με την συνεργασία και πολιτών που αυτοί τους επιλέγουν για να παίζουν τον ρόλο των μελών των εκκλησιαστικών επιτροπών) απολαμβάνουν και τις εισπράξεις που πραγματοποιούνται σε ναούς, μοναστήρια κ.λ.π. είτε από τις τελετές (γάμοι, βαφτίσια, κηδείες) είτε από τους τακτικούς εκκλησιασμούς, αγιασμούς κ.λ.π. Οι εισπράξεις μάλιστα αυτές είναι κατά κανόνα από τεράστιες μέχρι αστρονομικές. Το δε εξοργιστικότερο είναι ότι η διαχείριση του πακτωλού αυτού γίνεται χωρίς ουσιαστικά οποιονδήποτε έλεγχο της Πολιτείας, η οποία έχει κάθε λόγο προς τούτο, αφού δικαιούται να εισπράξει ως άμεσο φόρο το 35% των εισπράξεων. Είναι δε κοινό μυστικό ότι με την σιωπηρά ανοχή όλων (Πολιτείας, Ιερατείου, εκκλησιαστικών συμβούλων) στα επίσημα βιβλία καταχωρίζονται τα ψίχουλα, ενώ τις πραγματικές εισπράξεις λυμαίνονται ορισμένοι επιτήδαιοι, οι οποίοι φυσικά αντιμετωπίζουν την ευλάβεια των απλών ανθρώπων ως πεδίο άσκησης επικερδέστατου και προσοδοφόρου επαγγέλματος.....

Για να συμπληρώσουμε το θέμα των οικονομικών κινήτρων που τροφοδοτεί και γιγαντώνει τις τάσεις αυτοσυντήρησης των εκκλησιαστικών παραγόντων πρέπει να προσθέσουμε και την "διαχείριση" της κυριολεκτικά αμύθητης εκκλησιαστικής και μοναστηριακής περιουσίας.

Για το ζήτημα αυτό θα μπορούσε να γράψει κανείς ολόκληρους τόμους και για το πώς αποκτήθηκε (αν πράγματι αποκτήθηκε ή καταπατήθηκε) και προ παντός για το πώς "διαχειρίζεται" (μία γεύση πήραμε πρόσφατα από την "συγγνώμη" και "καταλογή" που αποφάσισε η Σύνοδος της Ιεραρχίας για τις γνωστές καταχρήσεις). Ενδεικτικά μόνο θα υπενθυμίσουμε τις προσπάθειες που κάνει το Ιερατείο προς τα Υπουργεία Γεωργίας και ΠΕΧΩΔΕ να παρακαμφθούν τα συνταγματικά εμπόδια που έχουν θεσπισθεί για την προστασία των δασικών εκτάσεων και έτσι να μπορέσει να συνεχίσει την οικοπεδοποίηση των λίγων απομεινάντων δασών και μάλιστα εκείνων που βρίσκονται κοντά στις μεγάλες πόλεις (όπως η Αθήνα), οι οποίες ως γνωστόν ασφυκτιούν και έχουν περισσότερη ανάγκη από φυσικό οξυγόνο, παρά από τις "υπηρεσίες" των δήθεν αντιπροσώπων του θεού επί της γης...

6. Μία άλλη αντίδραση της Εκκλησίας στις προσπάθειες της Ελληνικής Πολιτείας για κάποιον εκσυγχρονισμό και πρόοδο έχει σχέση με την ισότιμη ένταξη της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η αντίδραση αυτή βέβαια, θυμίζει λίγο την συμπεριφορά του Ιερατείου τις παραμονές της πτώσης του Βυζαντίου που έλεγαν "καλύτερα το σαρίκι παρά το φράκο" (περισσότερα στο σχετικό κεφάλαιο). Επειδή όμως η απροσημάτιστα αρνητική στάση του ελληνικού Ιερατείου θα ερχόταν σε

αντίθεση με την συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού Λαού -που παρά τις επιφυλάξεις του θεωρεί ως αναγκαία την συμμετοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή οικογένεια- άφησαν το έργο αυτό στις παραθρησκευτικές οργανώσεις και μάλιστα με αντιδράσεις σε μεμονωμένα ζητήματα που ανακύπτουν από την ένταξη μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ένα τέτοιο ζήτημα είναι και οι νέες ταυτότητες, ενιαίου τύπου για όλους τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για το θέμα αυτό αξίζει τον κόπο να κάνουμε μερικά παραπάνω σχόλια:

Μετά τον δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και την πικρή εμπειρία του Εβραϊκού Ολοκαυτώματος, ο Διεθνής Εβραϊσμός έκρινε σκόπιμο να κάνει προσπάθειες που θα συμβάλλουν στην εξάλειψη των στοιχείων εκείνων που οι Χιτλερικοί είχαν εκμεταλλευθεί για την αναμφισβήτητη αναγνώριση των εβραίων. Δύο από αυτά τα στοιχεία ήσαν η περιτομή (για τους άρρενες) και η αναγραφή του θρησκευάτος στις ταυτότητες ή τις ληξιαρχικές πράξεις γέννησης ή γάμου. Για το πρώτο στοιχείο φρόντισαν και το καθιέρωσαν στις ΗΠΑ, με το πρόσχημα ότι γίνεται για λόγους πρόληψης ασθενειών. Για το δεύτερο επίσης φρόντισαν να καταργηθεί από τις ταυτότητες των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης η αναγραφή του θρησκευάτος. Αυτό όμως ανεξάρτητα από το γεγονός ότι ίσως αποτελεί ικανοποίηση αιτήματος του πανίσχυρου διεθνούς Εβραϊκού Λόμπι (που κατά την προσωπική μας άποψη αποτελεί την πραγματική εξουσία στις ΗΠΑ) δεν παύει να έχει τα στοιχεία μιας δημοκρατικής κατάκτησης. Γιατί δηλαδή είμαι υποχρεωμένος να δηλώνω επισήμως και δημόσια τις θρησκευτικές μου πεποιθήσεις και μάλιστα κατά τρόπο σταθερό και μόνιμο. Με αυτή την έννοια ο τύπος και τα στοιχεία των ταυτοτήτων για τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έγιναν αποδεκτά με ομοφωνία του Ελληνικού κοινοβουλίου, καθώς και από την πλειοψηφία των ελληνικών πολιτών.

Οι παραθρησκευτικές όμως οργανώσεις με την έμμεση (τουλάχιστο) καθοδήγηση του Ιερατείου έβγαλαν στους δρόμους τα γνωστά φανατισμένα ανθρωπάκια που θυμίζουν εποχές του πιο σκοτεινού μεσαίωνα και με διάφορες ιστορίες περί "αντίχριστου" και "666" κατόρθωσαν, δυστυχώς, να έχει ανασταλεί μέχρι τώρα η έκδοση των ταυτοτήτων που παρέχουν σε όλους μας το δικαίωμα (χωρίς διαβατήρια κ.λ.π.) να διακινούμεθα με απόλυτη ελευθερία σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που καθυστερεί απαραδέκτως στο ζήτημα αυτό και γι' αυτό της έχουν ζητηθεί εξηγήσεις από τους εταίρους μας.

7. Ο κατάλογος των εκδηλώσεων διαπλοκής Κράτους -Εκκλησίας είναι ατέλειωτος, αλλ' όπως είπαμε η απαρίθμηση που έγινε ήταν εντελώς ενδεικτική, θα ήταν όμως παράλειψη μας αν δεν επισημάνουμε και τα ακόλουθα:

Ως εισαγωγική προμετωπίδα στο ισχύον Σύνταγμα (που ψηφίστηκε από την πρώτη μεταδικτατορική Βουλή το 1975 και αναθεωρήθηκε από την κατά πλειοψηφία "σοσιαλιστική" Βουλή το 1985) έχει τεθεί η φράση "Εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος" για να γίνεται προφανώς σαφές από την αρχή ποιος είναι το αφεντικό σ' αυτή την χώρα. Παρακάτω γίνεται λόγος για "κρατούσα" θρησκεία και απαγόρευση του προσηλυτισμού (ουσιαστικά μόνο εναντίον της και όχι όταν είναι υπέρ αυτής).

Τέλος, εκείνο που εξοργίζει περισσότερο όσους δεν ανέχονται το "καπέλωμα" των εθνικών εκδηλώσεων από το Ιερατείο είναι το προσφάτως δημιουργηθέν "έθιμο" να πηγαίνει κάθε χρόνο την Κυριακή της Ορθοδοξίας ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας στην μητρόπολη των Αθηνών και να απαγγέλλει εντός αυτής το λεγόμενο "Σύμβολο της Πίστεως".

Με αυτά που ενδεικτικά παρατέθηκαν γίνεται σαφές ότι η εκ μέρους της Εκκλησίας επιτήρηση και κηδεμόνευση της πολιτικής εξουσίας είναι επιεικώς ασφυκτική. Στοιχειώδεις καθήκον όλων μας επομένως πρέπει να είναι τουλάχιστο η χαλάρωση του εναγκαλισμού, αλλιώς ο εναγκαλισμός αυτός θα αποβεί θανάσιμος για το Έθνος μας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Και μετά από όσα διάβασε κανείς στο βιβλίο αυτό μπορεί να ρωτήσει: Καλά όλα αυτά. Ας υποθέσουμε ότι είναι όλα σωστά και λογικά. Με τί προτείνεις να αντικατασταθεί η "κρατούσα θρησκεία"; Μήπως με κάποια άλλη που έχεις στο μυαλό σου; Μήπως με την επαναφορά της λατρείας του αρχαίου ελληνικού Δωδεκαθέου; Πιστεύεις ότι υπάρχει κάποια πιο σύγχρονη και "μοντέρνα" θρησκεία να την προτιμήσουμε; Αφού έτσι κι' αλλιώς η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων φαίνεται (όπως και συ παραδέχεσαι) ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να πιστεύει σε έναν ή περισσότερους θεούς. Μήπως πιστεύεις ότι μπορείς εσύ να ξεριζώσεις απ' τον Κόσμο μια θρησκεία που άντεξε δύο χιλιάδες χρόνια;

Επειδή τα πιο πάνω, ίσως και άλλα πιο αδυσώπητα ερωτήματα, μπορεί να τα θέσει όποιος άντεξε να διαβάσει μέχρι τέλος το βιβλίο αυτό (πράγμα που μπορεί να συμβεί μόνο σε όσους δεν είναι φανατισμένοι και θρησκόληπτοι, αφού από αυτούς λείπει ασφαλώς η ψυχραιμία και η γενναιότητα να ακούσουν και την αντίθετη άποψη) θα απαντήσω βεβαίως αρνητικά για όλα. Ούτε άλλη θρησκεία έχω στο μυαλό μου, ούτε για ξεριζώμα της υπάρχουσας έχω πρόθεση (θα ήμουν αφελής αν πίστευα το αντίθετο), ούτε φυσικά για επαναφορά του ελληνικού Δωδεκαθέου μπορεί να γίνει λόγος.

Οι σωστές και σύγχρονες αντιλήψεις που πρέπει κάποτε να επικρατήσουν σχετικά με την θρησκεία είναι κατά την άποψη μας οι ακόλουθες:

Πρέπει η θρησκεία να αποτελεί ιδιωτική υπόθεση του κάθε πολίτη με απόλυτη ελευθερία επιλογής.

Η ορθόδοξη Χριστιανική θρησκεία που για χιλιάδες χρόνια απετέλεσε την βασική θρησκεία του ελληνικού έθνους, εμπλουτισμένη με έθιμα και παραδόσεις του αρχαιοελληνικού πολιτισμού να συνεχίσει να αποτελεί τον φορέα των λαϊκών δοξασιών και παραδόσεων, χωρίς όμως οποιονδήποτε εξαναγκασμό ή επιβολή δογμάτων που να οδηγούν σε ανεπίτρεπτες παρεμβάσεις στην προσωπική ζωή των πολιτών.

Το μάθημα των θρησκευτικών πρέπει να εκλείψει από τα σχολεία και στη θέση τους πρέπει να γίνεται μάθημα ελληνικής λαογραφίας και παράδοσης, στα πλαίσια του οποίου πρέπει να διδάσκονται και η ελληνική μυθολογία και η ιστορία της χριστιανικής θρησκείας χωρίς φανατισμούς και μισαλλοδοξίες. Η Εκκλησία με δικά της έξοδα, φροντίδα και επίβλεψη, υπό την εποπτεία όμως της Πολιτείας, να μπορεί να λειτουργεί σχολεία μετά την υποχρεωτική εννεαετή εκπαίδευση, στα οποία να παρέχονται οι αναγκαίες θεολογικές γνώσεις, ώστε οι απόφοιτοι των σχολείων αυτών να στελεχώνουν την εκκλησιαστική ιεραρχία.

Τα σχολικά βιβλία της Ιστορίας πρέπει να απαλλαγούν από τα κραυγαλέα ψεύδη που διακωλύονται μέχρι τώρα είτε για να δικαιολογήσουν εγκλήματα του παρελθόντος είτε για να φανατίσουν.

Πρέπει να γίνει πλήρης, πραγματικός και οριστικός χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος. Καμμία απολύτως βιοτική εκδήλωση δεν θα πρέπει να ελέγχεται και προσδιορίζεται από

εκκλησιαστικές παρεμβάσεις. Κάθε βιοτική σχέση, δικαιοπραξία, σύμβαση, κληρονομική διαδοχή κ.λ.π. πρέπει να ρυθμίζεται μόνο από τους νόμους της Πολιτείας, χωρίς οποιανδήποτε υποχρεωτική παρέμβαση της Εκκλησίας. Κάθε πολίτης εκτός από τις διαδικασίες που θα επιβάλλονται από τους πολιτειακούς νόμους θα μπορεί να ακολουθεί και οποιαδήποτε θρησκευτική τυπολατρία, που δεν θα έχει όμως νομικές συνέπειες. Για παράδειγμα ο γάμος θα γίνεται υποχρεωτικά και θα είναι δεσμευτικός για τους συζύγους εφόσον "τελεστεί" από τον Δήμαρχο. Παράλληλα όμως οι νεόνυμφοι θα μπορούν να τελούν και θρησκευτικό γάμο, που θα έχει μόνο κοινωνικό (τελετουργικό) χαρακτήρα, όπως συμβαίνει σε όλα χωρίς εξαίρεση τα πολιτισμένα κράτη του Κόσμου.

Η διαδικασία ταφής ή καύσης των νεκρών και όλα τα συναφή θέματα θα πρέπει να αποτελούν αντικείμενο νομοθετικής ρύθμισης με αποκλειστική ευθύνη της Πολιτείας, χωρίς να "πέφτει λόγος" σε οποιονδήποτε θρησκευτικό παράγοντα. Η ρύθμιση αυτή φυσικά δεν πρέπει να αποκλείει την τυχόν παράλληλη τέλεση και θρησκευτικής διαδικασίας, εφόσον αυτό αποτελούσε επιθυμία του θανόντος ή των στενών συγγενών του.

Η Πολιτεία ωσαύτως με ειδικές ποινικές διατάξεις θα πρέπει να προστατεύει τους αφελείς πολίτες από αγύρτες και τσαρλατάνους, έστω και αν αυτοί καταχρώμενοι το ιερατικό τους σχήμα, εκμεταλλεύονται οικονομικά τις θρησκευτικές προλήψεις και δεισιδαιμονίες των θυμάτων τους.

Έργο επίσης της Πολιτείας πρέπει να είναι η αποτελεσματική καταπολέμηση του θρησκευτικού φανατισμού και της μισαλλοδοξίας (τα οποία ευθύνονται ακόμη και για φονικούς πολέμους ή εμφύλιους σπαραγμούς). Θα πρέπει δηλαδή να τιμωρούνται αυστηρά όσοι (με πρώτους τους ιερωμένους ή άλλους "ιεροκήρυκες") προτρέπουν σε μίσος και εχθρότητα κατά αλλοθρήσκων, αλλόδοξων ή αλλοφύλων. Εάν δε τα κηρύγματα αυτά γίνονται στα πλαίσια δραστηριότητας παραθρησκευτικών οργανώσεων, τότε οι οργανώσεις αυτές να διαλύονται και να απαγορεύεται στο διηνεκές η λειτουργία τους,

Τέλος, γίνεται φανερό ότι για μερικές από τις πιο πάνω προτάσεις που ίσως δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν με απλή νομοθετική ρύθμιση θα πρέπει να υλοποιηθούν με αναθεώρηση του Συντάγματος. Το πρώτο δε που πρέπει να αλλάξει σε οποιαδήποτε προσεχή αναθεώρηση είναι η εισαγωγική επίκληση που παρατίθεται πριν από το κυρίως κείμενο του Συντάγματος και αφού απαιρεθεί η φράση "εις το όνομα της Αγίας και Ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος" να αντικατασταθεί από την φράση: "Στο όνομα των αιωνίων Αρχών του Ελληνισμού". Στη φράση αυτή περιλαμβάνονται τα πάντα. Και η Ελευθερία και η Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και η Δημοκρατία και η Κοινωνική Δικαιοσύνη. Είναι τα ιδανικά που δίδαξε η Ελλάδα σ' όλη την Ανθρωπότητα.

ΤΕΛΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ - ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ	6
ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ.....	6
ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ.....	7
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ - ΚΟΛΑΣΗ	9
ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ.....	11
ΘΥΣΙΑ ΑΒΡΑΑΜ.....	12
ΑΓΓΕΛΟΙ - ΔΑΙΜΟΝΕΣ	13
ΠΡΟΦΗΤΕΣ.....	15
ΜΕΣΣΙΕΣ	16
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΝΗΣΕΙΣ	18
ΓΕΝΝΗΣΗ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΘΗΝΤΕΣ	19
ΟΙ ΘΕΟΙ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΤΑΠΕΙΝΕΣ ΣΠΗΛΙΕΣ	21
ΓΕΝΝΗΣΗ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΔΟΧΩΝ -ΗΡΩΔΗΣ	23
ΘΑΥΜΑΤΑ	25
ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ	28
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ	32
ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΩΣ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΑ ΕΡΓΑ	34
ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΙΕΡΑΤΕΙΩΝ - ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ.....	36
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ - "ΜΕΓΑΣ" ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.....	38
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ - ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ	41
ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ Ο "ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ"	41

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο "ΜΕΓΑΣ"	43
ΑΦΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ – ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ	47
ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ - ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΙΑ -ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ	51
ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ	53
ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ	55
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΑ - ΚΟΡΑΗΣ - ΡΗΓΑΣ	61
"ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΟΜΑΡΧΙΑ"	63
"ΕΞΟΝΤΩΣΗ" ΤΩΝ ΚΛΕΦΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ	66
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ	68
ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ - ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ	72
ΕΜΦΥΛΙΟΣ - ΧΟΥΝΤΑ	74
ΔΙΑΠΛΟΚΗ ΕΞΟΥΣΙΩΝ ΚΡΑΤΟΥΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	78
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	82